

üstün kırdar

Fi

üstün kırdar

Fi

ÜSTÜN KIRDAR FI

Bılgı Yayınevi Edebiyat Yarışması "ekıtap 2001" Roman Ödülü <http://www.kıtap.gen.tr/>

BİLGİ YAYINEVİ

<http://www.bilgiyayinevi.com.tr/> mailto:info@bilgiyayinevi.com.tr kapak düzeni: bilgi yayinevi

Bu kitabın yayın hakkı, yazarıyla yapılan sözleşme gereği Bilgi Yayınevi'ne aittir. Kaynak gösterilmeden kiptan alıntı yapılamaz; yayinevinin yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz.

© Bilgi Yayınevi

Pırıl pırıl, cam gibi bir Sıbırya sogugu vardı. Dokunulsa bın parça olacakmış gibi incecik, buzdan bir fanusla kaplıydı sanki Turania'nın göğü; mavı, açık-uçuk-soguk bir mavıydı batısı ve doguda ise -ögle zamanı olmasına karsın- uzun kıs gecesının lacıverdi belirmeye baslamıstı bile.

Novoturolsk'un, trafige kapalı, en büyük ve en kalabalık caddesine açılan ufak sokagın dıbındaki "KAF EPECTOPAH"lardan birindeydiler yıllardan beri ilk kez biraraya gelmiş eski ve birbirini hiç mi hiç sevmeyen iki arkadaş. Kötü kokulu, katranı bol Rus sigarası dumanı, metil alkolce zengin, en kötü kalitelisinden kaçak yapım ucuz votka ve yanmış domuz yağı kokusu les gibi sarmıstı her yanı. Bir yanda avaz avaz konusan, ıtısıp kakısan adamlar, suh kahkahalı, cırtlak sesli, kâh neseli, kâh kızgın kadınlar; diğer yanda mutsuz, donuk, kendi kendine konusan, gözleri sabit bir yerlere takılı sarhoslar ya da öyle olmak, hatta öyle görünmek isteyenler...

"Hey gıdı koca çalışkan çocuk hey!" diye arkadaşının cılız koluna bir yumruk attı eski KGB

kıdemli albayı, yeni ısadamı Meftunı Felesnikov. "Sınıfın ve okulun en parlak öğrencisi, üniversitenin ünlü Rus Dili ve Edebiyatı Profesörü Dr. Farustı KrıstıyevL Ne bu hosnutsuzluk, mutsuzluk böyle? Türk akrabalarımızın dedikleri gibi, Karadeniz'de gemilerin batmış gibisin."

Farustı Krıstıyev titrek, sıska eliyle kadehi yakalayıp zehir zıkkım votkayı bosaltıverdi agzına.

Çukurlarının içine kaçmış fersız gözleri masanın pıs örtüsünün bir yanına dıkılmış kalmıstı.

"Attılar, dışladılar beni. Bunca yıllık hizmetten sonra... Gerçek Rus üniversitelerinde bile uzmanlık alanımda benimle asık atacak bir avuç insan çıkmaz."

"Ne yazar be!" diye tersledi Meftunı Felesnikov arkadaşını hoyratça. "Öğrencin var mı, öğrencin? Kaç tane? Kaç kısıyı ılgılandırıyor Dostoyevski, Tolstoy, Gorkı, Puskin? Kime ne Ana'sından, Karamazofundan, Prens falanca ile Kont fesmekânından ya da yoksul mujiklerle proleterlerden, katıl öğrenci Raskolnikov'dan!.. Ne hayrını gördük Rusçanın? Şımdıkı zamanda ıngılızce gerek insanlara; ısetme, pazarlama, uluslararası ılışkılar, iletısım, bılısım, bılıgsayar, moleküler bıyoloji, uluslararası hukuk gerek. Senin gibiler olmasa da fazla bir eksiklik dogmaz Turanıamızda. Üstüne üstlük, bir de su koyu Ortodokslugun yok mu, benim garıban arkadaşım; o yüzden de ne Sovyet döneminde sağlam ayakkabı adam gibi göründün yöneticilere, ne de sımdı. Hele hele sımdı! Sevgılı Turanıalı halkımız, petro-dolarlı Araplar ile azgın ıslam seriatçısı Acem ve Türk kadeslerimizin destekleriyle, yeniden Müslümanlığı kesfederken...

Tabı koyarlar kâfirı dış kapının önüne havalansın diye!"

"Boyunları altlarında kalsın hepsinin!.." diye avaz avaz haykırırken elindeki votka kadehini tüm gücüyle yere çaldı Farustı Krıstıyev. Ne de olsa, votka da -rakı gibi- sısede durduğu gibi durmuyordu.

Herkes sus pus oldu bir anda. Dönüp baktılar tüm saskınlıkları, aptal bakışları ve sarhosluklarıyla. Müsterileri sapsallastıran, Farustı'nın tas zemine çarpıp tuz buz ettiği kadeh değil, bu bıtkın, yorgun

ve sıksa vücuttan nasıl olup da bu bangır bangır gür bariton sesin çıkabildiği idi. Anlamsız bakışlarla süzdüler iki adamı bir süre. Ancak, sonra dikkatleri dağılmaya başladı; kafalarını çevirip tekrar kendi dünyalarına döndüler, gevezelikleriyle tekrar salonun uğultusunu yükselttiler.

"Ağır ol, sayın hocam, yavastan gel hele" diye sırtı hınzırca Meftunı Felesnikov. "Bizi sille tokat attırmaya niyetin yok herhalde buradan." Sonra ciddileşti birden. Çevredeki garsonlara emredici bir sesle, "Oğlum, kaldırın su cam parçalarını yerden!" diye seslendi ve Farustı'nın perisan suratına siyah, sımsiyah gözlerini dıktı: "Ya ben kolay mı atlattım sanıyorsun bu değişimi? Bir gece görevimden ve rütbemden oldum. Ertesi sabah, oturduğum KGB'ye ait daçanın kapısına konuluverdim esyalarımınla birlikte; hem de pijamalarımınla... Arabama da, dış ülkelere topladığım birkaç parça antika esyaya da el koydular. Ve kendime içimdeki alevi saklamasaydım, bana ait hiçbir şey kalmayacaktı. * O alev ayakta tutar beni ve benim gibileri.

Komünistle komünist oluruz, liberalle de liberalin dik âlâsı gene bizizdir."

Meftunı Felesnikov konuşurken, arkadaşının, gözü arkasında bir yerlere takılıp kalmış, yavas yavas dıklendığını, bir cesedi andıran yüzüne kan, çukurlarının içine kaçmış fersiz gözlerine de can gelmeye başladığını saskınlık ve dehsetle izlemeye başladı. Görünüşü, çoktan sönmüş bir yanardagın yeniden fokur fokur kaynamaya başlayan krateri gibiydi... Meftunı merakla adamı bu kadar etkileyip değişime uğratan şeyi anlamak için gözlerinin mihlanıp kaldığı yere doğru dönerek baktı. Yerdeki cam kırıklarını faras ve süpürgeyle toplayan garson yardımcısı kızını gördü. Kızın vücudunun şehvet içeren dolgunluğu ve çekiciliği ile yüzünün hüznü saflığı, temizliği tam bir denge içindeydi. Gözlerinin, Turana göğü gibi açık-uçuk-soguk mavısı, eski dinsel resimlerdeki havada yarı çıplak uçusan küçük kanatlı tımbul melekleri çağırıyordu.

Üstünde eski püskü, zevksiz bir elbise vardı. Önünde de pıs, lekeli, burus burus bir önlük; bacaklara aceleyle giyilmiş -onların tüm güzelliğini gizleyen- kalın çoraplar ve ayaklarda da topuğuyla parmak uçları açık, bağlı, kaba saba hizmetçi, tezgâhtar pabuçlar!.. Kız, bu halıyla, ısırdıyenin vıcık vıcık etleri arasından bir görünüp bir kaybolan ırı bir inciyi ya da yerde çamurlara bulanmış bir elmas parçasını andırıyordu sanki. Eski mesleği gereği, ıyı bir uzmandı Meftunı Felesnikov kaybolmuş inciyi ya da elmasları bulup ortaya çıkarmakta, ama bu ısı içi geçmiş profesörün kendisinden önce becermesine bayğı sasırmıştı.

"Tesekkürler, güzel kız, ama söyler mısın bana, senin gibi kıbar, incelikli bir kızın ne ısı var bu pıs sarhoslar arasında?" diye sordu, bir yandan da dünyası kaymış arkadaşını dürtükleyerek.

Kız etkilenmişti bu iki seçkin orta yaşlı adamdan. Saygıyla yanastı yanlarına Kosusturmaktan, içlerinin tatsız sıcağından, azıcık da utançtan akça pakça yüzünün iki yanı, yanakları kızarmıştı.

Bu da, yüzündeki çocuksu saflık ifadesini büsbütün pekiştiriyordu. Bası önde, gözlerini adamlardan kaçırarak, tıtrek bir sesle yanıtladı:

"Biliyorsunuz, efendim, bu zamanda ısı aslanın agzında. Evde yaşlı, yatalak bir anne ve doğustan özürlü bir agabey... "

"Adın ne senin, melek kız?" diye araya gırdı Farustı.

"Gübertchinka efendim""Gübertchinka mı?" Farustı sasırmıstı. "Hıç duymamıstım, ne güzel bır ad bu böyle! Gübertchinka, ama ne? "Gübertchinka Gülbeyeve, efendım."

"Küçük Gübertchinka, aman sahinlere, atmacalara dıkkat!.. E mı kızmı?" dıyerek kızmın kolunu sevecenlıkıle oksadı Meftunı Felesnıkov. "Sana daha mutlu bır yasam dılerım."

Sonra cebından biraz dolar çıkarıp -dıger garsonlara çaktırmadan- kızmın önlüğündekı cebe sokusturdu. Cebe konan bahsıs herhalde kızmın birkaç aylık ücretıne denk düşecek kadardı. Kız sevınc, heyecan ve utançtan nasıl tesekkür edeceğını bılemeden rüzgâr gıbı uzaklastı yanlarından.

Gübertchinka aklını basından alıvermıstı ıçı geçmiş dıl bılımcının. Alev alev fokurdayan gözlerı kızmı, bır an bıle kaçırmadan, sehvet ve karsı konulmaz bır ıstekle ızlıyordu. Ömrü boyunca elıne kadın elı neredeyse hıç degmemıs, utangaç, ıçıne kapanık, "bakır" profesör, Gübertchinka Gülbeyeve ıle sımdıye kadar hep bılıncının arka taraflarında bır yerlerındesaklı tuttuğu ve varlığını unutmaya çalıştıgı erkeksı dürtülerıne sankı yenıden kavusmustu.

"Su kızmıla bırlıkte olabılmek ıçın nelerımı vermez, nelerden vazgeçerdım," dedı umutsuzca, ama ısteklı, açgözlü.

"Neyımı?" dıye sınsıce, alaylı sordu kıdemlı albay eskısı, "Neyın var kı verecek?"

"Her seyımı, her seyımı, her seyımı!.. Bedenımı, ruhumu, ıyı olan her seyımı, ıçımdes bırıktırdıgım tüm kötülüklerı, aklımı, düşlerımı, umutlarımı, bır sıkımlık kalmıs gücümü, her seyımı... "

"Vay canına!.. Demek o kadar çok seyın var verecek bu degıs tokus ıçın!" dıye dalga geçtı Meftunı. "Ya ünün ne olacak? Tüm ülkeye yayılmıs tertemiz adın? Ya bılıme katkı ıçın kurmus olduğun düşler?"

"Kahrolsun düşlerin ıkıyüzlölüğü, ünümüz ve adımızın sözdes kalıcılığı!.."

Meftunı ıkı elını masaya dayayıp dık bır bıçımde gerıye dogru yaslandı. Saskın bakısılarla söyle bır süzdü perısan profesörü. Sonra da sıkı bır yumruk daha ındırdı Farustı'nın sırtına.

"Aslan profesörüm benım! Yasam belırtılerı göstermeye basladın sonunda. Bu gelısme hayra alamet sayılabilir. Küçük güzel Gübertchinkamız, bedenındes pıhtılaşmaya yüz tutmus kanını adamakıllı ınceltmeye basladı demek, su kötü votkanın da yardımıyla. Haydı öyleyse, harekete geçme zamanıdır sımdı."

"Dalga geçme, pıs casus eskısı!"

Saman alevı gıbı tutusup sönüvermıstı Farustı Krıstıyev. Omuzları tekrar çökmüs, demın fıldır fıldır kaynayan gözlerı yıne eskı sönmüs krater çukurlarına gerı çekılmıstı.

"Hanı nerede gençlık? Nerede para?"

"Ama bunlara karsılık verecek bır sürü seyın var. Kendın saydın ya." Meftunı Felesnıkov ağırbaşlılığını takınmıstı. Önemlı bır tıcarı pazarlık yapar havasındaydı sımdı. Tok ve etkıleyıcı bır

sesle sürdürdü konuşmasını: "Dınle, sayın profesör, istediklerini sana bulup bulusturabilirim. Buna karşılık o saydığın şeyleri isterim senden. Benim de onlara gereksinimim var. Kusura bakma, 1s baska dostluk baska. Her şeyin bir ücreti olmalı, öyle değil mi?"

Donup kalmıstı sarhos adam. Gözleri kocaman kocaman, bakakalmıstı. Sonra basını önüne egdi, uzun süre öyle kaldı; uyukladı mı, yoksa düşündü mü bilinmez. Hava yetmezmiş gibi sıkça nefes alıyor, gözlerini bir açıp bir kapatıyordu. Yavas yavas basını kaldırdı. Gözleri Gübertchinka'yı arayıp bulduğunda, demin sakınlesmiş olan yanardag tekrar canlandı, fokurdamaya başladı. Hem rahatlamış, hem tedirgin, "ıyı madem, öyle olsun, ne yapalım," dedi.

Sıyah gözlerinin ta içinde bir sevinç ve zafer parıltısı çakıp söndü Meftunı Felesnikov'un. "Bak iste begendim bu kararını Ancak bır şey daha, ölüm var, kalım var, birkaç satır rica edeceğim. "

Cebinden ufak bır kâğıt parçası ıle kalem çıkartıp bır-ıki satır bır şeyler yazdırdı Farustı'ye. Ve sonra hiç beklenmedik bır şey yaptı göz açıp kapayıncaya kadar: Yakasından bır ıgne çıkartıp saplayıverdi adamın ısıret parmagına ve parmagını sıkarak birkaç damla kan akıttı kâğıdın üstüne. Farustı sımsek hızıyla olup biten bu harekete tepki verecek zaman bile bulamamıstı.

"Böyle ısılerde ımza kanla atılmalı! Kan, çok özel bır sıvıdır " dedi Meftunı Felesnikov kısık, sehvetli bır sesle. "Hem DNA analızı için de gerekebilir. Yoksa, ınsanın en güvenli ımzasının DNA'sı olduğunu söylemedi mı kımse sana sımdiye kadar?"

Kâğıdı dikkatlice kıvrıp, cüzdanındaki, ayırdına varılması zor gızlı gözlerinden birine özenle yerleştirirken yine aynı gözden burusuk, lekeli ve uzun zamandır saklı kalmaktan sararmış, tek kolunu doldurulmuş bır loto kuponu çıkararak Farustı'nın eline sıkıstırdı. "Su lotoyu oyna bu hafta. Bakarsın Gübertchinka Gülbeyeva sana uğurlu geliverir de bır şeyler çıkar. Ama sakın diğer kolonları doldurma, e mı?"

Sonra neselendi birden, kollarını coskuyla havaya kaldırdı: "Haydı! Bütün düşüncelerini bırak ve doğrudan atıl benimle dünyaya! Benden sana söylemesi: İçi bos kuramlarla, yararsız yöntemlerle uğrasan bır herif, kötü bır ruhun kurak bır çayırdı dolastırdığıbırhayvan gibıdır, çevrede güzelım yesıl otlaklar dururken ."

Bu arada hesabı ödeyip gitmeye davranmışlardı. Gübertchinka Gülbeyeva önlük cebindeki yesıl dolarların verdiği ıvmeyle havalarda uçarak kendini vestiyerin yanına attı. Farustı Krıstıyev'in hem sehvetli, hem sevgi ve sefkat dolu bakışlarından hiç rahatsızlık duymadan yardımcı oldu adamların paltolarını ve kalpaklarını giymelerine.

Farustı kapıya doğru yürürken birden döndü, kıza ıyice sokularak, "Bu asagılık yere sırf senin hatırına bır daha gelmek gerekebilir," diye fısıldadı. Gübertchinka, kıbar ve hüznü gülücüklerle, açıldığında buz gibi havanın içeri buhar buhar dolustugu kapıdan yolcu etti adamları.

* * *

Aksamın sıvrı ayazı bır samar gibi inmişti suratlarına dışarı çıkar çıkmaz. Farustı Krıstıyev sırtını kapının yanındaki duvara dayamış derin derin nefes alıp veriyordu. Sanki çivı gibi sogugun

bedenindeki alkolü bir an önce yakıp bitirmesini umuyordu. Simdiye kadar herhalde hiç bu kadar içmemiştir; ya da belki de içmişti de, hiç bu kadar sarhos olmamıştır.

Gübertchinkacık bir an bile gözünün önünden gitmiyordu. Onun olusturduğu çekim alanı, mıknatısa yapışmış bir çıvı gibi, adamı tas yapının duvarına yapıştırmıştı sanki.

Yasamı hızla gözünün önünden geçti. Çocukluktan beri, doğru dürüst ilişki kuramasa da, yine de okuduğu ya da hocalık yaptığı okullarda bir sürü genç kız-kadın tanımış, yıllardır belki de yüzlerce - hem de bir kısmı azımsanmayacak çekicilikte- kız öğrenci elinden gelip geçmişti.

Hatta daha genç olduğu ilk hocalık yıllarında bunlardan bazıları kendisine asılmaya, yanasmaya kalkmışlar, ama utangaçlık, içine kapanıklık ve sünepelik duvarını asabilip Farustı'yla ilişki kurabilmeyi basaramamışlardı. Yasamında önüne çıkan hiçbir genç kız, hiçbir kadın -her nedense- onu Gübertchinka kadar etkileyememiş, cinsel istegini, hırsını, gençlik heyecanını böylesine ayaklandıramamıştı.

Rus dili ve edebiyatı uzmanı Farustı Kristiyev romanlarda, sıırlerde, öykülerde ha bire sözü edilip durulan askı, tutkuyu, istegi, cinselliğı yaşamda sanki hiç var olmayan, ama hep edebiyatın içinde olması gerekli çekirdekler, parçacıklar olarak algılamış; tüm bunları, maddeleri oluşturan elementleri ve bunların moleküllerinin yapısını çalışıp öğrenen çalışkan bir kimyacı gibi soguk bir yansızlık ve nesnellikle incelemiş, öğrenmiş; edebiyat metinlerinin çözümlenmesi ve yorumlanmasında da aynı nesnellik ve uzak duruşla, kendi içinde hiç ama hiç duyumsamadan, bunları öğrencilerine aktarmıştı. Kendini, bugüne kadar hiç hasta olup da ilaç almak zorunda kalmamış bir doktor, ya da yaşamında ilk kez bu gün ayagina top degmiş bir futbol yorumcusu olarak görüyor, bugün basına gelenleri saskınlık ve kaygı ile aklından geçiriyordu.

"Bu hınzır Meftunı, yoksa içkime falan bir halt mı karıştırdı?" diye düşündü. Ama sonra, Gübertchinka'nın dolgun ve çekici vücudu ile melegimsi mahcup yüzü gözünün önüne gelince, içi mutluluk ve sevinçle doldu: "Aadaaam sen de!.. Kendimi bir saat öncesine göre daha iyi hissediyorum ya, sen ona bak; önemli olan da bu!" dedi kendi kendine.

* * *

ılerde, lokantanın pencerelerinden birinin önüne bes-altı pırtık kıyafetli çocuk toplanmış, birbirlerini itip kakarak, soguktan yerlerinde zıp zıp zıplıyor ve -ağızlarında dumanlar- içeriyi gözetlemeye çalışıyorlardı. içlerindeki en uzun boylusu ise, hiç kımıldamadan, yüzünde buz gibi bir ifade, pencereden bakıyordu. Meftunı Felesnikov, profesörü olduğu yerde bırakıp, sessizce yanastı çocukların yanına. Camlardaki yoğunlaşmış buhardan içerisi hayal meyal görünüyordu. Ancak, arada bir, müsterilerden biri, dışarıyı görebilmek için, elinin tersiyle camdaki buguyu sıldıkçe, çocuklar birbirlerini iterek açılan delikten içeriye bakmaya çalışıyorlardı. O da merakla uzanıp baktı pencereden. Gübertchinka ve diğer garsonlar salonda telasla kosusturup duruyorlar, müsterilerse kâh bir seyler atıstırmak, kâh içmek ya da konuşmak için boynuna ağızlarını açıp kapatıyorlardı. Bu yüzden de açılan bugu deliklerinden bakıldığında salon bakımsız bir akvaryumu andırıyordu.

"Söyleyin bakalım, küçük serseriler, neymis burada bu kadar ilginç olan?" diye bağırıverdi Meftunı Felesnikov.

Çocuklar çok korkmuşlardı. Kaçışmaya çalıştılar ama o, kuvvetli kollarıyla pencerenin demirleri ile

kendisi arasına sıkıştırıverdi çocukları. Bir tek, anlamsız yüzü, uzun boylu çocuk -hiç istifini bozmadan-izlemeye devam ediyordu içeriği. "Korkacak bir şey yok evlatlar, merak ettim sadece," dedi tüm yumusaklığı ve sevecenliğiyle.

Çocuklar rahatlamışlardı biraz, yine de yanıtlayamadılar soruyu. Huzursuzca kıpırdanıp birbirlerine ve uzun boyluya baktılar. Derken içlerinden birkaçı adamın bacakları, kolları arasından cıva gibi akıp tüyüverdiler. En edepsiz, en açık gözlü olan kalmıştı albayın elinin altında; gözleri açlıkla adamın parmakları arasında beliren yeşil banknota takılı kalarak.

"Bunun teyze kızı çalışır burada" diye fısıldadı basıyla oğlanı göstererek. "Her akşam ısten çıkınca, bızı de yanına alır, buraya geliriz. Bu, ortalıkta deli gibi kosusturan kızı, bız de yiyecek içecekleri, obur insanları gözler dururuz. Sonra gece yarısı lokanta kapanınca, soguktan yarı donmuş bir halde, kızı evine götürür. Kimsecikler kötülük etmesın diye..." Sulu sulu sırtıtarak parmakları üzerinde dıkıldı albayın kulagina daha yaklasmak için, ancak duyulabilir hırıltılı bir sesle mırıldandı: "Bızımki azıcık tutkun da su teyze kızına; hem de kız kendisinden altı-yedı yas daha büyük en azından. ıyı mı!" Bırden adamın elindeki yeşil banknotu kaptığı gibi toz oluverdı ortalıktan.

"Su ıse bak yahu" diye saskınlık ve nese ile içinden söylendi Meftunı Felesnikov. "Bız, aman sahınlere, atmacalara dikkat, derken güzel Gübertchinkamızın heveslıleri ola ola bızım huysuz saksaganla su sıvılcelı aynak kusuyumus meger."

Yaklastı yanına genç çocugun; hem de ta burnunun dıbına kadar. Oglan oralı bıle olmadı. On altı, bılemedın on yedı yaslarında belkı. Ergenlığın tüm sıvılcelerının serpıstırıldığı suratı -

beslenme yetersızlığından olacak- sarımtırak yeşil bir renk almıs, gözlerinin altı yorgunluk, uykusuzluk ve bol mastürbasyondan pörsümüs, kararmıs; dudaklarıysa uzun süredır sogukta beklemekten mosmor...

"Teyze kızının durumuna çok üzölüyorsun," dedi Meftunı Felesnikov, pencereye dogru basını çevırıp camların bugusu ardından Gübertchinka'yı zar zor izlemeye çalışarak. "Ama n'aparsın, çalışmak gerek. ıssızlık de, kendine uygun bir ısı bulmak da çok zor bu zamanda."

"Çalışmak da... Böyle asagılık bir yerde degıl herhalde!"

"Sevdım senı be evlat!" Oglanın sırtını yapmacık bir sefkatle sıvazladı, elinde eldıvenı olduguna içinden sükürler ederek. "Bu zamanda ailesıne, akrabalarına bıylesıne düskünlük, bıylesıne bir duyarlılık çoktaaan unutuldu gıttı sanıyordum. Askolsun dogrusu!.. "

Bir süre ıkısı de pencereden içeriye bakıp durdular. Arkalarından, bınanın duvarına dayanmıs Farustı Krıstıyev'ın zorakı nefes alıs verısleri ve kesık kesık saglıksız öksürüklerine, sokaktakı dıger bar, kahve, atarı salonları ve diskoteklerden tasan Rus, Kazak, Tura, Türkmen, Azerı popçuların avaz avaz haykırısları, Tarkan "Sıkıdım"ları, ıbo arabeskleri eslık edıyordu.

Meftunı Felesnikov bırdenbıre oglana dönüp sıska kollarından sıkıca kavradı. Karadan daha kara

gözlerini oğlanın zavallılık akan gözlerine dıktı: "Bana bak delikanlı" dedi sert bir tavırla,

"seni yanıma almaya karar verdim. Benimle olacaksın, benim emirlerimi yerine getireceksin.

Beni, yararlı olduğuna inandırırsan, tüm yaşam zorlukları kalkar ortadan. Hem sen, hem ailen..." kafasıyla pencereden içerisini ısıret etti "...hem de akrabaların daha rahat, daha mutlu bir yasama kavusurlar. Ha, söyle, ne dersin?"

Sıvılcı aynak kusu ıpnotize olmuş gibiydi. Albayın emredici siyah gözlerinden kopamadan, pılı tükenmiş sesiyle yarım yamalak söylendi: "Ama ne ısınıze yararım kı ben sızın?"

"Benim ısteklerımı gerektiğı gibi yerine getirirsen eger, ısıme yarıyorsun demektir."

Meftunı Felesnikov neseyle döndü arkadasına. Uzun paltosunun eteklerini kaldırıp havada kanat gibi sallayarak sevinç dolu bir sesle haykırdı: "Haydı bakalım sevgili dost, degerli hoca!..

Haydı sen de sıvılcı genç aynak kusu!.. Takılın pesime, yeni ve zenginliklerle dolu bir yasama dogru dolu dızgın uçuyoruz!"

* * *

Meftunı Felesnikov'un koyu lacıvert BMW 7.50'sine kuruldular. Farustı'nın de, sıvılcı genç oğlanın da arabanın lüksü ve konforu karsısında dudakları uçuklamıstı. ıkısı de herhalde yasamlarında ilk kez böylesine bir arabayla yolculuk yapıyorlardı. Profesör arkaya, sıvılcı sırık oğlan ıse, arabanın etkileyiciliğı ve KGB albayının kısılının ağırlığı ile ezılmış büzülmüş bir durumda, öne, Meftunı'nın yanına ılısıvermistı.

Sarhos olan ve aklı Gübertchinka Gülbeyeva'nın hüznü yüzüyle dolgun kalçalarında uçusan Farustı Kırstıyev, yanlarında üçüncü bir kısının varlığının ayırdına yeni varıyordu. Ön koltukların arasındaki bosluktan ılerı dogru sarkarak oğlanın suratını görmeye çalısrken bol votka ve soganlı yahni kokulu nefesını oğlanın suratına bosaltıverdi.

"Bu delikanlı da kım böyle?" diye sordu saskınlıkla.

Sıvılcı oğlanın agzını açıp da bir seyler gevelemesine kalmadan atılıverdi Meftunı Felesnikov:

"Fanustay Turayevski. Benim yardımcım."

Hem oğlan, hem de Farustı bu yanıtı sasakalmıslardı, ama kımse sesını çıkarmadı.

Sarhos profesör, aklı Gübertchinka Gülbeyeva'da, arka koltuga gömülerek, bulanık bakıslarla, yıllardır kâh yürüyerek, kâh otobüsle, kâh döküntü Ladası'yla belki de binlerce kez geçtiğı Novoturolsk'un sokak ve caddelerine daldı gitti.

Is çıkısı saatine denk düstüğünden Novoturolsk'un bulvar ve caddelerinde cıvıl cıvıl insan kaynıyordu. Akşam karanlığı ile siddetini büsbütün arttıran ve insanın yüzünü bıçak gibi kesen ayaza karsın Turanıa halkının çoğunlugunu olusturan yuvarlak suratlı, sarımsı tenli, çekık gözlü Turalar

basta olmak üzere, Mogollar, Ruslar, Kazaklar, Özbekler -ülkede hüküm süren olaganüstü ekonomik zorluklara karsın- hem alısverislerini yapıyor, hem de güle oynaya, yüzlerinden hiç düsmeyen ıyımser ve sevecen gülücüklerle bulvarlarda, caddelerde pıyasa yapıyorlardı.

Aslında, Rusya Federasyonu'na bağılı özerk cumhuriyetlerden Turania, bır yandan gözden ırak, kus uçmaz kervan geçmez bır yerde olması, diğer yandan da çalışkan ve üretken halkının, üzerindeki ölü topragını atıp çabucak sılkelenmesiyle, Sovyetler Birliğı'nın yıkılıs depremini görece daha kazasız belasız, ya da daha az "telefat"la atlatmayı basarabılmıstı.

Turania'nın baskenti ve de belkı "kent" olarak adlandırılabiliecek tek kenti Novoturolsk -ana bulvarlarda bol sayıda boy gösteren Sovyet döneminden kalma iç kapayıcı, asık suratlı "devlet"

yapılarına karsın-yine Sovyet döneminin kalıtı olan, geniş, bol agaçlı bulvarları, kocaman, görkemli alanları, kentin hemen her yerine serpilmiş olan parkları ile alt yapısı sağlam kurulmuş oldukça güzel bır kentti. Kenti bır bastan bır basa süzölüp kıvrılarak ıkı esit parçaya bölen nazlı Dania, üstündeki minik adacıkları, sırın köprüleri ile ayrı bır güzelliık kaynağıydı.

Novoturolsk'un parkları, bulvarları, alanları, devlet yapılarının önleri, onları ilk görenlerde sayğı ile karısıık korku ve ürperti uyandıran, daha açıkçası, insanlarda bu duyguları uyandırmak için dıkılmış heykellerle

doluydu. Daha doğrusu "Dolu ıdı"!.. Çünkü sımdı heykeller kaybolmuş, geriye sadece kaıdeleri kalmıstı. Sovyet çöküntüsünden sonra, koca ve etkileyici bu heykeller, Sovyet sonrası dönemin yeni "Halk ve Devlet Büyükleri"nın yapılacak heykellerine hammadde olmak üzere, bır gece sessizce yerlerinden sökülüp dökümhanelere tasınmışlardı.

Ah, o heykelleri oluşturan bakır-çınko-kursun alasımlarının dılleri olsa da anlatsalar sımdıye kadar kımlerin kılıklarına gırdıklerini! insanları korkutup ürkütmek, sıındırmek için en çatık kasları, en delici ve sabit bakışlarıyla, yaz-kıs, soguk-sıcak demeden ve de güvercin ve diğer kusların münasebetsızce baslarından asadı pıslletmelerine hiç ses edemeden, kendilerini dış etkilere karsı koruyan yeşil renklı oksit tabakasına sarınmış olarak o kaıdelerin üstünde yıllar yılı nasıl beklediklerini anlatsalar.

Bu bakır-çınko-kursun alasımları ilk önce tarihte iz bırakmış önemli Rus Çarları'nın, içlerinde nedense hiç Turanlı bulunmayan, hepsı de tuhaf bır rastlantı ile Rus olan Turania'nın kurtarıcılarının -Turania'yı hangi düşmandan, ne için ve ne zaman kurtardıkları belirsız kont, prens ve soylu generallerin- kılığına bürünüp kaıdelerde dıkıldılar. Derken, Sovyet devriminden sonra, önce Marx-Engels çiftini, Lenin'i; işçi-köylü-devrimci gençliğı simgeleyen, ellerinde kızıl yıldızlar, oraklar, çekicilerle tulumlu, kasketli proletaryayı ve sert, köseli yüzlü delikanlıları; hepsinin de dalgalı saçları rüzgardan havalarda uçusan uzun eteklilikli, güzel, yüzlerinde "devrimci kararlılığı" yansıtan genç kızları; ikinci Dünya Savası'nın adsız kahramanları olan askerleri, subayları, generalleri temsil ettiler bizim yeşil paslı tunçlar. Sonra, savas sonrasının Stalin döneminde, bu heykellerin bır bölümü ortadan çekilerek pos bıyıklı, devrimci kıyafetli Stalin'lere dönüştüler. Stalin sonrasında ise bu yeşil Stalin'ler, sahıcısıyla birlikte, toz olup gittiler tarihin bosluklarında. Yerlerine yeniden, bunca yıldır yaslanıp güçten düsmemiş proletarya ile gençliklerini bır türlü terk edememiş, saçları bır türlü - güvercin pıslıkları ile bile- agaramamış devrimci gençlik kaıdeler üstünde dıkıldılar. Tabıı bu arada,

yıllar sonra yeniden hatırlanan çeşitli boy ve ırılıkteki Lenin'ler de çıktılar alanlara, bulvarlara.

Ah, su alasımların dilleri çözülebilse de anlatsalar baslarından geçenleri! Sımdı onlar yeni kahramanların, yeni yurt kurtaran liderlerin kalıbına gırıp alanlara yeniden çıkabilmeyi sabırsızlıkla bekliyorlar.

Bır zamanlar bu bulvar ve caddelerden tek tük, hurdası çıkmıs Lada'lar, Moskovski'ler, Zıp'ler, Volga'lar geçerken; sımdı sabahları ve aksamaları, ısı çıkısı saatlerinde dört ızlı koskoca bulvarlar bile tikanıyordu. Neredeyse -Rus ve diğer eski dogu bloku ülkeleri dışında- her ülkenin her marka, her model arabası tıklım tıklım doldurmustu kenti. Onun için, Meftunı Felesnikov'un lüks BMW'sı de - içindeki çok değerli konuklarıyla- dakikalardır gıdım gıdım ilerleyebiliyordu bogucu trafikte.

* * *

BMW, trafiğı biraz zor da olsa asarak Novoturolsk'un dış mahallelerine dogru yol almaya basladı. Kentin dışına dogru ulastıkça, trafik rahatladıgından, araba gıttıkçe hızlanıyordu.

Üstünde ilerledikleri bulvar bitmıs, yol kentler arası yola dönüşmüstü. Sağda solda küçük, sırın, bahçeli evler, daçalar ve bunların aralarına sanki rastgele serpştirilmıs, devasa ısıçı-memur sosyal konutları ile bunların olusturdıkları siteler, mahalleler, pencerelerinden sızan soluk-mahzun ısıkları ile gıtgıde daha da ufalarak gözden kayboldular.

Bır süre sonra otoyolu da terk edıp dar bır asfalt yola gırdiler. Yılların bakımsızlığı yüzünden delik desık durumdaki yolda, otoyolda oldugundan daha da hızlı gıdıyordu BMW; hızlı gıtmek de ne demek! Alçaktan uçuyordu! Ne, yolun neredeyse her yanına dagılmıs deliklerden, çukurlardan; ne de üstünü incecik polyester bır cıla gıbı kaplayan buz tabakasından etkileniyordu.

Çevrede artık elektrik ısığı ıyıce yok olmus, buzdan kesilıp göge yapıştırılmıs ay dedenin soguk-buz mavısı aydınlatır olmustu her yanı. Ekılı alanlar, tarlalar bitmıs, yolun ıkı yanını uçsuz bucaksız uzanan tundralar sarmıstı. Ortalığın ıssızlığı, ın yok cın yok soguklugu Meftunı Felesnikov'un konuklarının içlerini huzursuz etmıstı ya, yine de kımse konuşmak ya da bır sey sormak yüreklılıgını gösteremiyordu.

Derken, uçsuz bucaksız ova, tundraları, tek tük vahsı çalılıklarıyla tükenmeye yüz tuttu. Sımdı artık dolambaçlı, bol virajlı, ıyıce daracık, bır dag yolundaydılar. Yolun hemen kıyısında, gecenin soguk lacıvert-mavısında, insanda dıbı yokmus duygusu uyandıran, ürpertici bır uçurum uzanıp gıdıyordu. Meftunı Felesnikov, bazı virajları yüz elli ile dönerken BMW'nın ıkı tekerlegi neredeyse havada kalıyordu. Miskın, uyusuk ve dalgın sıvılcılı oğlan Fanustay Turayevski -Meftunı Felesnikov'un pesine takılmıs olmaktan bın pısmın- gözleri korkudan dört açık, sag elıyla kapı üstündeki tutunma koluna, sol elıyla oturduğu koltuga yapısmıstı; ayagıyla da olmayan fren pedalını pompalayıp duruyordu.

Daga tırmanan bol virajlı, sert rampa, daha düz bır yola; çevrenin keskin kayalıklı, uçurumlu dogası da, ilerledıkçe sıkılan çam, mese, kayınların olusturduğu ormanlıga bıraktılar yerlerini.

Ormanın ıçı ve ağaçların üstü artık ıyice buzlanmış, kalın bır karla örtölüydü. Sık ağaçlardan sızabilen ay mavısı ile los ağaç altlarının koyu lacıvertlığı yer yer korkunç ımgeler olusturuyordu. Arada bır, ayaga dıkılmış kocaman, saskın bır ayı; kanlı gözleri, ağızlarından sarkmış salyalı dilleri ile nefes nefese, arabanın pesından bır süre kosusturduktan sonra durup uluyan ortak atamız ve anamız Asena'nın ıgrenç ve mide bulandırıcı, kalles torunları; koca koca boynuzlu, bön suratlı ren geyikleri ya da sıırın karacalar, ceylanlar görünüp kayboluyorlardı.

Ormanın ta içlerinden çeşitli hayvanların bağırsmaları, canhıras çıglıkları, ağaçların gövdeleri ve dalları arasından, yankılarıyla birlikte sızarak BMW'ye kadar ulasıyordu. Bu hayvanlar gerçekte varlar mıydı? Yoksa arabadaki üç kısı bunları görmeyi ya da duymayı bekledikleri için, ay mavısının yarattığı ısıık-gölge aldatmacaları gözlerde, rüzgârın ve motorun vınlamalarının ağaçlardan dönüp gelen yankıları da kulaklarda bu ımgeleri mı ortaya çıkarıyordu? Ya da bu sanal hayvanlar, arabadaki kısılerin bılınçaltılarının olusturduğu garıp sımgeler mıydı?

Meftunı Felesnikov'un konukları, ıkısı de ayrı ayrı, ama -nasıl olduysa- aynı anda, aynı şeyi düşündüler. ıkısı de, kendilerini Kont Drakula'nın gizemli satosuna ilk kez giden yolcular gibi gördüler. Gerçekten de yolculukları, tüm Drakula filmlerinin baslarında yer alan bu sahneyi andırıyordu. Aradaki tek fark, romanda ve filmlerde bu yolculuk dört atlı yaylı bır kupa ile yapılırken; onların, bu yolculugu, üç yüz beygırlık, V6 motorlu BMW ile yapmalarıydı.

Farustı Krıstıyev yolculugun ve geçtikleri çevrenin dehsetiyle votkanın ve Gübertchinka hayalının getirdiğı tatlı yorgunlugun mahmurlugundan yavas yavas sıyrılmaya baslamısı.

Kaygılı, neredeyse ancak kendisinin duyabileceğı titrek bır sesle, fısıl fısıl konustu: "Hangi cehenneme götürüyorsun bızı Meftunı?"

"Gençliğe, mutluluga, ıyı yasama!.." diye yanıtladı Meftunı. Sesi sen sakrak, azıcık da alaylıydı. "Yazdığın, sonra da kanınla ımaladığın mektubunu unutmadın umarım.

Kaygılanacak bır sey yok." Göz ucuyla korkudan suratının sarılığı bır kat daha artmış, sıvılceleri daha da ırılesmiş gibi görünen Fanustay Turayevski'ye keyifle baktı: "Bak, genç dostumuz ne kadar sakın... Gerçi oturduğu yere tutkalla yapıstırılmış gibi bır halı var ama...

Sımdı, gömül yine koltuguna, sevgili dostun Puskın'ın dizeleriyle hayallerine geri dön," diyerek Yevgenı Onegin'in CD'sını CD-çalara sürdü. Gerçekten de, eski tatsız-tuzsuz-renksız yaşamından - Meftunı Felesni-kov'un yardımıyla- kurtulup zevk, sehvet, ask üstüne kurulu yeni bır yasantiya atılmayı aklına koymus eski ve ünlü Rus Dili ve Edebiyatı Profesörü Dr. Farustı Krıstıyev, Çaykovski'nın müzığı ile taçlandırılmış Puskın dizeleri kulagina gelince sakınlestirici ilaç almış gibi gevsedi, arka koltuga ıyice yayıldı ve Puskın-Çaykovski destekli Gübertchinka hayallerine geri döndü.

* * *

Sonunda, Drakula'nın dehset uyandıran satosuna degil ama, yamrı yumru, yıkık dökük, tasta bır çıfllık evine vardılar. Evin alt katında, mum ya da gaz lambalarının soluk, titrek ısıklarının aydınlattığı pencereler görölüyordu. Üst katlar ise zıfırı karanlıktı. Bahçe kapısı yakınındaki agaca

tutturulmuş eski püskü bir gemici feneri eve giden ince patıkayı belli belirsiz aydınlatıyordu. Meftun demir parmaklıklı bahçe kapısını zorladıysa da açamadı. Birkaç kez kendini tanıtıp bağırdı, ama evden bir yanıt alamadı. Farustı ile Fanustay arabanın içine sınımsız sessizce onu izliyordı.

Artık ıyice sınırlanmıştı eski KGB albayı. Bir yandan avaz avaz bağılıyor, bir yandan da yerden eline geçirdiği tasları eve doğru rastgele atıyordu. Meftun Felesnikov'un gür, otoriter sesi ve atılan taslar evi canlandırmaya başladı. Pencerelerin cansız aydınlıklarında gittikçe artan bir telasla saga sola kosusturan, kararsız kambur gölgeler sezilmeye başlandı.

Derken, evin kapısı yavaşça aralanarak gırıs holündeki ısık altında korkak ve ürkek birtakım silüetler belirdi. Kapıdan çıkanların gerçekten insan olup olmadıkları kustu götürürdü. Bunlar, kısa boylu, kamburumsu, elleri dizlerinin altına kadar uzanan yaratıklardı. Holden sızan ısık bu garip yaratıklara boylarının üç-dört katı gölgeler oluşturuş, bu da durumu daha korkunçlaştırıyordu. Bahçe kapısına yanastıkça BMW'nin kuvvetli far ısığı altında daha ıy seçilmeye başlanan, saç, sakal, bıyıkları birbirine karışmış, bol kıllı, maymunumsu insan mı, yoksa insanımsı maymun mu oldukları pek anlaşılamayan, evrimin ıkı yüz-üç yüz bin yıl öncesinde takılıp kalmış bu yaratıklar korkularından sıyrılıp homurtuyla havlama arası seslerle haykırmaya baslarken, evin üst kat pencerelerinden biri aydınlandı. Az sonra da kapıda ufak tefek, kamburu çıkmış, basındaki esarp ve uzun etekliliğinden kadın olduğu anlaşılan bir silüet daha belirdi. Belirmesiyle birlikte cırtlak, çatallı, kulak tırmalayıcı sesiyle cıyaklaması bir oldu:

"Kımmış bakalım gecenin yarısında bizi rahatsız eden ha? Kımmış, Sıbele Sarmatvılı'nın evini kerhane basan kabadayı ayaklarında basmaya kalkan pezevenk ha?"

"Sesimi de mı unuttun asagılık cadı karı seni!" diye en gür sesiyle uludu Meftun Felesnikov.

"Hemen kapıyı açmaz ve de su yaratıklarını bizden uzak tutmazsan bu köhne vıraneni kokusmuş basına yıkarım, haberin olsun!"

Bu söz üzerine kadın donup kalıverdi evin kapısı önünde. Uzun bir sessizlikten sonra, ok gibi fırladı kapıdan, aksaya topallaya bahçe kapısına doğru kostururken hem önlüğünün cebinden kapının koca anahtarlarını çıkarıyor, hem de konuşuyordu:

"Ah benim kurbanı olası albayım mı gelmiş yoksa? Benim aslan burcundan olma aslan yeleli albayım mı gelmiş?" Kapının kilitlerini büyük bir sangırtı açarken, arkasına, bahçenin karanlık derinliklerine doğru kızgınlıkla bağılıyordu: "Rezil ettiniz beni aziz albayıma, asagılık yaratıklar sızı! Gelin de açın su lanet kapıyı." Meftun'ye döndü: "Kusurumuza bakmayın, sevgili efendimiz, bu ın cın top oynayan dag basında, herhangi bir münasebetsizliğe karşı, adamakıllı sakınan olmakta yarar var da... "

"Akli basında kım yanasabilir ki senin bu vıranene? ın de olsa, cın de olsa..." diye sırtıttı sınırı yatısmış

KGB albayı.

Bu arada BMW, Sıbele Sarmatvılı'nın garip yaratıklarının ite kaka açtıkları köhne, paslı kapıdan

geçerek evin kapısına kadar yanastı. Üçü de indiler arabadan. Maymunumsu yaratıklar kosarak gelip kapının ıkı yanına bır tören kıtası gıbı sıralanmıslar, merak ve kuskı ıle üç konugu süzüyorlar, gelenlerı basları ıle birbirlerine gösterıp homurdanıyorlardı. Kambur cadı türlü sırsnlıkler, yerlere kadar reveranslar yaparak buyur etti konukları ıçerı.

Kapının gırısında ağır bır havasızlık ve dayanılmaz bır koku tokat gıbı çarptı konuklar! Ölü hayvan, pıslık

ve lagım kokusuna karısmıs türlü asıt, baz, dıger kımıyasal maddelerle cıgerlere çok zor çekılebılır yogun bır H₂S kokusu, öldürücü sarın gazı etkısı yapmıstı Farustı ıle Fanustay üzerinde. ıkısı de, birbirıne sokulmus, kapıdaki görünmez ıgrenç koku duvarına çarpmıslar, adım atamaz olmuslardı. Meftunı Felesnikov alıskın ve dırençlıydı bu kokuya anlasılan. Yıne de burnunu mendılıyle tıkayıp burusuk bır yüzle haykırdı:

"Çabuk kapıları pencerelerı açıp havalandırt burayı pasaklı cadı!.. Konuklarımı, üzerlerine hardal gazı atılmıs Halepçe Kürtlerı gıbı acılar ıçinde öldürmek mı ıstıyorsun?"

Kambur cadı Sıbele Sarmatvılı ıle maymun-insan yaratıklar evın alt katına dalarak büyük bır telasla, önce -belkı de yıllardır açılmamıs- pencerelerı açtılar; evın ıçı taze ama soguk havayla doldu. Sonra da, cadının anlasılmaz bır dılden bagırıs çağırısıları, emırlerı, küfürlerı arasında salonun kösesındekı ısılı büyük sömınemsı ocagın geçmek üzere olan atesını harlayıp, yanmayan lambalarla mumları yakarak salonun aydınlık düzeyını artırmaya, panık ıçinde, umutsuzca sağı solu temizlemeye, derleyıp toplamaya çalıştılar. Sonunda ısılerini bıtırıp salonun bır kösesinde, aralarında homurdanarak, konukları seyre koyuldular. Sıbele Sarmatvılı, yüzünde yapmacık gülücüklerle yerlere kadar eğilerek, KGB albayı ıle korku, tıksıntı ve saskınlık yasayan konuklarını ıçerı buyur etti.

Burası hemen tüm katı kaplayan bır laboratuvar, bır atölye havasındaydı. Tüm duvarlar boydan boya, tabandan tavana raflarla kaplıydı. Gırıste sağdaki duvar tıklım tıklım kıtap doluydu; kalın, sıyah ya da kırmızı cıltlı, eskı püskü, bırçoğu yırtık pırtık kıtaplar. Farustı Krıstıyev -mesleksel ıçgüdüsuyle- kıtap raflarına dogru segırttı. Kısa bır ıncelemeden sonra dondu kaldı. Bu raflarda ne kıtaplar, yoktu kı! ıbranice, Arapça, Farsça, eskı Grekçe, Latince, Sanskrıtçe, Gürcüce, Ermenice, Osmanlıca, Rusça, büyük çoğunlugu el yazması ve -profesörün anlayabıldığı kadar-hemen hepsı büyücülükle, büyülü ılaçların yapıımıyla, çeşıtlı seytan dualarıyla ılıgılı kıtaplar; çeşıtlı dillerdekı Kabalalar; ebcet hesaplarını, eskı Hint sıhırlerini, hatta kımı el çizımı resımler, semalar, ıstelerle anlatan boy boy, cıns cıns kıtaplar... Farustı Krıstıyev yeni keşfedılmıs bır ortaçağ manastırının kütüphanesinde oldugu duygusuna kapıldı. Delı gıbı, telasla, sankı kıtaplar elından alınacakmıs korkusuyla, raflardakı kıtapların hıç degılse bır bölümüne elını sürebılmek, açıp ıçlerinde ne var ne yok dıye bakabılmek ıçın, bırını yerine koyarken dıgerını elıne alıyordu.

Tüylerı dıken dıken oluyordu her yeni kitabı elıne alıp açtıgında. Yasamında belkı de ılık kez bu kadar degısık dılde yazılmıs -hem de el yazması- garıp kitabı bırarada görüyordu.

Dıger duvarlardakı raflarda ıse akla, ruh sağlıgına zıyan her sey vardı: insan, ya da baska tür prımatların sırsıtkan kafa ıskeletlerı; kanlı, morarmaya, çürümeye yüz tutmus eller, kollar; tek tırnaklı, çift tırnaklı hayvan bacakları; türlü yırtıcı kus basları, pataları; kımı kuru, kımı taze kokulu, zehirli ya da panzehırlı, dıkenlı, bıлінmedık bırtakım otlar, yapraklar, çiçekler; rafların bır kısmına çok düzgün

olarak sıralanmış koca boylu kavanozlarda, sarımtırak bır sıvı içinde

"konserve" edilmiş akrep, yılan ve ıgrenç solucanlar, çeşitli boyda fare ve sıçanlar, baykuslar, yarasalar, örümcekler, kırkayak türü garıp böcekler; daha neler de neler... Ama kavanozlardan bırı vardı kı, Fanustay, sıvıceli korkak, sırık oğlan, onun ayırdına vardığında tüm vücudunun kasıldığını, midesının bulandığını, sırtından asagı buz gibi terlerin bosandığını duyumsadı.

Kavanozun camından, grı gözleri açık, burusuk yüzlü, kırmızı saçlı, kızıl-kır sakalları uzamış, kafası kesildiğinde suratındaki delilik ifadesi de sarımtırak sıvı içinde olduğu gibi korunmuş bır garıp kısı kafası, deli bakışlarıyla Fanustay'ı gözetliyordu sanki. Kahverengi cam siseler, kavanozlar ve beyaz porselen kapaklı kaplarda ise sıvı, toz, kristalize ya da ırı katı parçalar halinde çeşitli asıt, baz ve tuzlar gibi kımyasal maddeler bulunuyordu. Tüm kavanoz ve siselerin içeriklerinin adları ya da kısa tanımlamaları, üstlerine yapıştırılmış etiketlerde Kırıl ya da Gürcü alfabesiyle, ama Latince olarak yazılmıştı.

Rafların geri kalan alt bölümleriyle ortadaki büyük, hantal masa üzerinde paslı birtakım alet edevat, testere, kerpeten, ege, çekic, tahta baslı balyoz, hepsi de kır pas içinde ameliyat bıstırısı, cımbız, el matkabı, ağaç ve pırınç havanlar, antika bır kahve değirmeni, altları sımsiyah ısı içinde bakır, emayeleri çatlayıp dökülmüş çınko çeşitli boy ve cınste kap kacak, sahan, tencere; türlü laboratuvar malzemesi:

erlen-mayer, beher, pipet, balon joje, distilasyon aygıtı, ımbık, ölçü kabı, çeşitli boyda teraziler, kristalizasyon kabı rastgele serpistirilmiş, sanki yıllardır kımse dokunmamışçasına duruyorlardı.

Ortalık, engizisyonca yakılarak öldürtülmüş bır ortaçag büyücüsünün terekesını ya da bır sımyacının laboratuvarını andırıyordu.

Sıbele Sarmatvılı saygıyla Meftunı Felesnikov'un yanına yanasarak albaya emirlerinin ne olduğunu sordu. Burus burus suratının her yanından fiskırmış et benleri ve sarkık sıvrı çenesini sarmış bulunan en az birer santım uzunluktaki kırlasmış sakal tüyleri, dıssız agzının içinde kaybolmuş ince, kansız dudakları, ucu alt dudaga kadar sarkmış kemerli, yamru yumru burnu ile, yası bır yüzyılı askın görünen, Gürcü-Oset karısını Sıbele Sarmatvılı -ancak masallarda oldukları sanılan- büyücü cadı karıların sıp demis burunlarından düsmüş, süpürgesine atladığı gibi Kaf Dagı'nın -Kafkaslar'ın- ardından buralara gelivermişti.

"Bu ıkı dostumun da, Sıbele Hanım'ın bilgıyle dolu kafası ve becerikli elleriyle ürettiği essız ve saglık dolu serbetlerine gereksınmeleri var."

Deminden beri kadına bagırıp çağıran, agız dolusu küfürler, hakaretler savuran KGB albay eskısının birdenbire -ıkıyüzlülük koksa da- agzından çıkıveren bu yumusak, sevecen sözler herkesi sasırtmıştı; hatta insanımsı-maymunumsu yaratıkları bile... Sasırmayan bır tek kısı vardı: Sıbele Sarmatvılı! Nasıl kı küfürler, asagılamalar, hakaretler küçük, kambur cadıyı zerre kadar etkilemediyse, bu kıbar, gönül alıcı sözler de hiçbir etki yaratmamıştı kendisinde. Soguk ve mesafeli dalkavukluguyla albayın önünde saygıyla eğilirken, öbür dünyanın karanlığından bakan gözleriyle ıkı konugu hızlı bır bıçimde tepeden tırnaga süzdü. "Sanırım ıkı ayrı serbet gerekecek" dedi, "ama nasıl ıkı serbet?"

"Bu çok eski ve aziz arkadasım" diye yanıtladı albay Profesör Farustı Kristıyev'ı basıyla göstererek. "Yasamını degersız bır sürü abur cuburla harcayarak yaşamayı erteleyıp durduktan sonra, akılı basına geldi en sonunda. Senin degerlı katkılarınla, bu dostumun yaşamın güzelliğini görebilmesi, mutlu olabilmesi için bır kez daha yaşamaya gereksinimi var. Yani sözün kısası: Gençliğe!.. "

"Ya diğer genç konugumuz, sayın albayım?" diye, saygılı ama küçümser ve alaylı bır bıçimde, sıvılcılı aynak kusunu yeniden bastan asagı süzerek sordu Sıbele Sarmatvılı.

"O genç ve degerlı yardımcımı da hızlı bır bıçimde olgunlastırmamız gerek; tıpkı serada hızla büyütölüp olgunlastırılan hormonlu, ama lezzetli, serı üretım bandından çıkmışçasına düzgün ve geometrik yapılı bır meyve gibi... "

Sıbele Sarmatvılı -sadece albayın sezebileceğı- hınzır bır gülüsle saygıyla yerlere kadar eğilirken "Emirleriniz tam olarak anlaşılmıştır, aziz albay ve hızlıca yerine getirilecektir," diye fısıldadı. Sonra maymunumsu insancıklara dönerek yine anlaşılmaz bır dille, agzından tükürükler saçarak emirler yagdırdı. Bunun üzerine yaratıklar telas ve korkuyla saga sola kosusturmaya başladılar.

Önce koca, hantal masaları, üstlerinde bulunan garıp alet edevat ve esyaları tangır tungur birbirlerine çarptırarak salonun dibine sürükleyıp ortada geniş, bos bır alan oluşturdular. Daha sonra salonun tam ortasında, çok ustaca gizlenmiş, açılmaya kalkısılmadığında kimsenin kesinlikle orada olduğunu anlayamayacağı, bodruma inen merdivene ulaşmayı sağlayan -ve belli kı çok uzun zamandır kullanılmayan- kapagı bın bır zorlukla açarak havaya kaldırdılar.

Sıbele Sarmatvılı, uzun eteklerini toparlayarak, merdivenden inerken Meftunı Felesnikov,

"Aman Sıbelecığım, ıyıce dınlenmişinden olsun ha!" diye kadının arkasından seslendi.

Ardından konuklarına döndü: "Çünkü gücünü ıkiye katlayan zamandır yalnızca."

Korku, neler döndüğünü anlayamamanın verdiği tedirginlik ve kızgınlıkla, alkol ve Gübertchinka hayallerinden tümüyle sıyrılmış Farustı Kristıyev, sınırdan her tarafı zangır zangır titreyerek Meftunı Felesnikov'un üstüne yürüdü: "Bana bak, karanlık herif, beni öldürsen de, susuzluktan gebereyazsam da, bu rezıl yerde, bu pıs büyücü cadı karının elinden bır yudumcuk su bile içmem" diyerek kapıya yönelirken Meftunı'nın güçlü ellerinin omzunu mengene gibi sıkısının acısını duydu.

"Şimdi de sen bana bak bakalım, sevgili profesör!" diyerek profesörü olduğu yerde yüz seksen derece döndürüp sımsıyah gözlerini onun çıpıl gözlerine deler gibi dıktı. Fanustay'ın duyamayacağı kadar kısık, ama bıçak gibi keskin bır sesle konuştu: "Canımı ıyıce sıkmaya başladığını bilmem sezebiliyor musun? Yaşamın zevklerinden -geç de olsa- yararlanabilmek isteyen sensin, ben değil! Senin için özveride bulunup gecenin bu saatinde Tanrı'nın unuttuğu bu yere senin için geldim. Ayrıca, cebimde kapı gibi anlasma var; hem de kanlı tarafından.

Senin de tek kolonluk loto kuponun!.. Sıbele Sarmatvılı Hanımefendi'nın getireceğı zıkkımı içmezsen cebindeki o lotonun da herhangi bır degerı kalmayabilir! Bunu böylece o edebı kafana sokmanı öneririm!"

Maymunumsu insancıklardan birkaçı, ellerinde samdanlar ve kandillerle, Sıbele Sarmatvılı'nın pesinden bodruma segirtirken, birkaçının elinde de, nereden çıktıkları belli olmayan, eski püskü birtakım müzik aletleri belirdi: Akordeon, tar, klarinet, kanun, tef, davul, cılları yer yer dökülmüş birkaç perisan keman, aile boyu bir kontrbas, tekerlekli ayaklarıyla bir Macar çingenesi çembalosı... "Orkestra" salonun bir kösesinde yerini alarak klarnetin verdiği "la" ile akort yapmaya başladı. Bu arada yaratıklardan üçü evin baska bir kösesindeki, insan boyundan daha yüksek bir yedı kollu samdanı, bin bir güçlkle yerlerde sürükleyerek salonun tam ortasına koyup mumlarını yakarken, diğerleri de yanmakta olan diğer tüm mum, lamba ve kandilleri söndürdüler. Sonra da çapı dört-bes metrelik bir çember oluşturunca, koca samdanın çevresine dizleri üzerinde oturdular. Sımdı, sazların akortları bitmiş, yaratıkların homurtuları da azalarak durulmuştu. Hepsı ağır bir sessizlik içinde bodruma inen kapaga gözlerini dikmişler, hafif hafif sallanarak bekliyorlardı. Kösedeki ocakta yanmakta olan odunların ve yedı kollu samdanın bilek kalınlığındaki mumlarının alevleri, tavanda, duvarlardaki rafların üstlerinde sarı-kırmızı-turuncu, sürekli oynasan, esyaların ve maymun-insanların görünüşünü ve boyutlarını değıştırıp duran garıp ısıık oyunları yaratıyordu. Hatta, Fanustay, bir ara bu ısıık oyunlarının kavanozdaki deli bakışlı, kırmızı saçlı adama göz kırptırdığını bile görür gıbyı oldu. Her sey, sessiz sinema döneminde acemice çekilmiş beceriksiz, nahif, biraz da gülünç korku filmlerini anımsatıyordu.

Derken, bodruma inen merdiven boşlugundan sesler geldi ve samdanların gıderekle artan titrek ısııkları eşliğinde Sıbele Sarmatvılı ile yanındaki yaratıklar göründüler. Orkestra ne olduğu anlaşılamayan bir müzığı -belki de bir mars, bir cenaze marsı- kulakları tırmalayan bir uyumsuzluk ile çalmaya başladı. ıste o anda Dr. Farustı Krıstıyev ile Fanustay Turayevskı yasamlarını gerçeğe bağlayan palamarların yavas yavas çözölmeye başladığını, yaşam gemilerinin gerçeğin rıhtımından gıderekle uzaklaştığını içlerinde duydular.

Sıbele Sarmatvılı'nın boyu, ayagındaki çok yüksek topuklu ısıkarpınler yardımıyla bayagı uzamıştı. Üstünde, sırmalı ısılemeli, Hırısıryan tabut örtüsünden yapıma uzun bir pelerin vardı.

Kafasına ise -pıs bas örtüsünü atarak- sarı, topuzlu bir peruk, onun üstüne de rengârenk, sahte taslarla bezeli tenekeden bir taç geçirmişti. Suratında, neredeyse bir parmak kalınlığında pat dö ten üstüne, abartılı bir sırık ya da panayır makyajı vardı. Masaldaki kâh cadıya, kâh kralıçeye dönüşen üvey annenin kralıçe evresine girmişti su anda Sıbele Sarmatvılı. Bodrum kapagının agzından yedı kollu samdana kadar hasmetle, ama yüksek topuga alışkın olmadığından, arada bir sendeleyerek geldi. Ellerinde, bu sefil ve mide bulandırıcı evde nasıl olup da bulunduğu bilinmeyen, antika saf altından nefis birer kupa tutmaktaydı.

"Sag yanıma olgun olanı, sol yanıma da ham olanı getirin" diye buyurdu Meftunı Felesnikov'a, ufak bir el hareketi ile müzığı susturarak. Bılınçleri bütünüyle buharlaşıp gıtmış "olgun" ve

"ham" konuklar albayın ıteleyip kakalamasıyla Sıbele'nın ıkı yanında yerlerini aldılar.

Kralıçeye dönüşmüş cadı duaya benzer bir

seyler mırıldanıyordu, fısıltıyla başlayıp gıttıkçe sesini yükselterek. Küçük orkestra da ona uygun olarak "pıyano"dan "forte"ye doğru açılmaktaydı. Sıbele Sarmatvılı'nın duaları, her bir sözcüğü

neredeyse baska dillerden olusmus bir dil corbası görünümlüneydi: ıbranice, Rumca, Latince, Rusça, Arapça, Farsça, Türkçe, Ermenice, Gürcüce... Cadının agzından çıkan her sözcüğün son heceleri insanımsı yaratıklar tarafından yankılandırılıyordu; tıpkı tastan yapılmıs koca bır mabetteki yankılanmalar gıbı.

Anlasılan, Sıbele Sarmatvılı'nın her derde deva serbetlerı yanında, törensel mızansenlerı de son derecede basarılıydı. Törendeki her sey belli kı defalarca provası yaptırılarak maymunumsu yaratıklara öğretilmıstı.

Neye benzedıgı anlasılmaz cazırtılı müzikle beslenen duaların genlıgı ve temposu arttıkça maymunumsu yaratıkların ağızlarından tükürükler saçarak haykırısırları ve basların -kökünden koparılmak istenırcesıne-"vecd" içinde öne arkaya, saga sola devınımlerı de, evın ahsap dösemelerını yerinden oynatacak denlı tıtretiordu. Görünüm, sapkın ıslamı tarikatlardan bırının çılgın ayınlerını anımsatıyordu.

Cadı Sıbele bile esrıme içinde, yüksek gerılıme çarpılmısçasına hem tıtrıyor, hem de -kupalar içindeki sıvıları yerlere sıçratmama basarısını göstererek- Mevlevı dervısı gıbı tabut örtüsünden pelerınının eteklerini havalandırarak dönüp duruyordu kendi çevresinde.

Öyle bır an geldi kı, yaratıklar, haykırısırları ve el-kol ve kafalarının karmakarısık devınımlerıyle, dızlerı üzerinde sola dogru yönelerek, ortalarındaki yedı kollu koca samdan, Sıbele ve "olgun" ile "ham" ıkı konuk çevresinde fokur fokur kaynasan döner bır çember olusturdular.Böylece durum, ılkel bır kabıle sıhırbazının yönettiği kötü ruhları kovma ayınıne dönüştü.

Derken, Sıbele Sarmatvılı, sert bır el hareketıyle, tüm gürültü-patırtıyı durduruverdı. Herkes -

fotograf karesı gıbı- en son ne yapmakta ise o bıçimde donup kaldı. Cadı, sag elindeki kupayı Farustı Krıstıyev'e, sol elindekini de Fanustay Turayevski'ye uzatarak, emredercesıne, "ıçın hemen sunları!" diye cızırdadı. "Bır ıçıste. Sonuna dek. Nefes bile almadan."

ıkı konuk, Meftunı Felesnıkov'un bile hayretten dört açılmıs gözlerı önünde, son derece uysal, hıçbır karsı çıkma ve ıgrenme belirtısı göstermeden, bır yudumda ıçıverdiler kendi serbetlerini.

Tören bıtmıstı. Hep birlıkte dısarı çıktılar.

Doguda, dagların, tepelerin, ormanların, ovaların oya gıbı ısledığı ufukta, lacıverdın incecık bır çizgi halinde eflatuna dönüşmeye baslamasından yeni bır günün dogmak ıçın hazırlıga basladığı anlasılıyordu.

Yeni gün, Prof. Dr. Farustı Krıstıyev ile Fanustay Turayevski ıçın -artık gerı dönüşü olmayan-yeni bır dönemin, yeni bır yasaın baslayacağı dönemeç noktasıydı.

Sıbele'nin ıgrench suratını görüyordu karsısında. Burun burunaydılar. Cadı, onu, kocaman Rus haçlı tabut örtüsüyle ellerini, ayaklarını kıpırdatamayacak biçimde, sımsıkı sararak yere yatırmıstı. Kendisi de boylu boyunca üstüne uzanmış, çılgın bir sehvetle dudaklarından öpmeye çalışıyordu. O ise can havlıyla basını bir saga, bir sola döndürerek kadının mide bulandırıcı suratından ve -özellikle- fare lesi kokulu agzından kendini uzak tutmaya çalışıyordu.

Maymunumsu yaratıklar, çevrelerini sarmış, ellerindeki çingiraklı tütsü kaplarını hep aynı tempoda sallayarak ortalığı göz yasartıcı, öksürtücü bir tütsü sısına boguyorlardı. Cadı Sıbele bıkmadan usanmadan saldırıya devam ediyordu; agzını yakalayamasa da, adamın boynunu, kulak memelerini, yanaklarını, pıs

tükürüklerini sıvastırarak, hem öpüyor, hem de ısıırıyordu. Yüzleri sürtünürken, kadının pat dö ten altına gızlenmiş sakalları, bulasık telı gıbı çiziyordu adamın suratını; fena halde canını yakıyordu. Gözleri yasartan, cıgerleri yerinden söken tütsü, monoton çingirak sesi ve cadının artsız arasız "cinsel tacizleri" direnme gücünü yavas yavas tüketiyordu. Avazı çıktığı kadar bağırıldığını, yardım istediğini sanıyordu, ama aslında sesi çıkamıyordu. Üstüne üstlük, Sıbele arada bir cırtlak sesiyle istek ve sehvetten tıtreyen kakhahalarını salıveriyordu kulaklarının dibinde.

Cadının iç bulandırıcı suratını görmemek için gözlerini sıkı sıkıya yumduğu halde kuvvetli bir ısıık demetinin arada bir yüzünü yalayıp geçtiğinin ayırdına vardı. Gözlerini korkarak hafifçe araladı: Yüzünde sırtıkan bir ifadeyle Meftunı Felesnikov baslarına dıkılmış, bir elindeki elektrik feneriyle diğer elindeki burusuk, kat yerlerinden neredeyse yırtılmak üzere olan, eski loto kuponunu rıtmık biçimde sallıyor, kakhahalar atarak bir seyler haykırıyordu. Ama ne dediğini yalnızca Sıbele Sarmatvılı anlıyor, cırtlak kakhahalarının kulak tırmalayıcı siddetini bir kat daha artırıyordu.

Derken KGB albay eskısı hiç beklenmedik bir sey daha yaptı: Bırdenbıre elindeki güçlü ısıık demetini odanın karanlıkta kalan kösesine tutuverdı. Ağır tütsü sısının arasından belli belırsız gözükken sey yıldırım çarpmısa döndürdü Farustı'yı. Odanın aydınlanan kösesinde Gübertchinka ile Fanustay çılgınca sevisiyorlardı. Kızın kötü, kalın çorapları ayak bileğine kadar sıyrılmış, güzel bacakları tümüyle açığa çıkmıstı. Bembeyaz, pırıl pırıl, neredeyse saydam, dolgun ve yumusak kalçaları sıvılcelı oğlanın altında çalkalanıp duruyordu. Fanustay kızın bluzunda sağlam düğme bırakmamacasına yırtarak göğsünü açmış, sert, dımdık ırı göğüslerini ortaya çıkarmıstı. Oğlan kızı neresinden yemeye başlayacağını bilememenin kararsızlığıyla Gübertchinka Gülbeyeva'nın kâh dudaklarına, kâh yanagına, boynuna, ensesine, memelerine, kâh da süt beyazı bacaklarına, tombul kalçalarına ve bacak arasının en kuytu kösesindeki gızlı bölgelerine saldırıyordu.

Farustı içinde depremler yaratan bu görünümünden yıkılmıştı. Yasamında ilk kez kendisini ilgilendirebilen, ruhsal ve cinsel istekle yakıp tutusturan kız, bu sıska, sıvılcelı, ırın suratlı pıs oğlanla sevisiyordu.

Meftunı elindeki feneri bir Gübertchinka ile Fanustay'a, bir Sıbele ile Farustı'ye tutuyor, her seferde de zıplayarak kakhahalar atıyordu. Gübertchinka ile Fanustay ara ara sevismeyi kesip yarı bellerine kadar dogrularak Sıbele ile Farustı arasında aralıksız sürmekte olan cinsel savasımı ızlıyorlar, sonra

da onları elleriyle birbirlerine göstererek eğleniyorlardı. Zaten Farustı Krıstıyev'den baska herkes neseli, coskulu ve mutluydu; maymunumsu yaratıklar bile...

Farustı Krıstıyev nefes almakta zorluk çekiyordu; bogulacak gibiydi. Fecı bır agrı gelıp oturmustu gögsünün ortasına. Agrı göğüsten kalkıp sol kolu uyusturuyor ve sırtı dolastıktan sonra tekrar eski yerine dönüp yerlesiyordu.

"Hapı yutmussun sen oglum, pek sayın profesör!" diye geçirdi içinden. "Bunlar tam tamına, klasik bır enfarktüsün ön habercileri. Bu karılar ve herifler hepsı bır olmuslar, senı gebertecekler!.. "

Ölmek üzere olanlarda görülen bır enerji bosalmasıyla son bır çaba göstererek ıkı elını bırden tabut örtüsünden kurtardıktan sonra cadının suratına, kalan tüm gücüyle öyle bır vurdu kı Sıbele Sarmatvılı bır yana, basındaki teneke taçla sarı peruk baska bır yana uçustular.

Meftunı Felesnikov bu ise çok sınırlenmişti. Boyun damarları yerlerinden fırlayacakmışçasına haykırarak Farustı'yı azarlıyordu, ama sesı adama ulaşamıyordu.

Teneke taç tangırdayarak Gübertchinka'ya dogru gıderken...

Karabasandan uyandı Farustı Krıstıyev. Uyandı ama bır türlü gözlerini açma cesaretını gösteremiyordu.

Tüm vücudu sıırılsıklam, ter içindeydi. Basında astragan kalpagı, üstünde kalın paltosu ve hatta ayagında ayakkabılarıyla sızıp kalmıstı anlaşılan. Kendine geldıkçe dıs dünya ile iletisımını saglayan duyuları da yavas yavas yerine geliyordu. ıçı mutlulukla dolmaya basladı. Yasadıkları, bol metil alkollü votka ve bozuk yiyecekler yüzünden karabasana dönüşmüş dıslar dızısıydı yalnızca.

Ama mutlulugu bıçak gıbı kesılıverdi: Sırtındaki örtünün ayırdına varmıstı. Karabasandakı gıbı tabut örtüsüyle mı sarınmıstı? Bu sorunun yanıtı gerçekte karabasani birbirinden ayırt edecekti.

Bunun için de sadece gözlerini açıp bakması yeterliydi. Ama ölümüne korkuyordu bunu yapmaktan. Ya Sıbele Sarmatvılı'nın önce pelerin gıbı kullandığı, sonra da kendısını sarıp sarmaladıgı Rus haçlı, sıyah tabut örtüsüyle burun buruna gelirse ne olacaktı? Ya cadının insanda kusma duygusu uyandıran pıs suratıyla ve maymunumsu yaratıklarıyla karsı karsıya kalırsa gözlerini açtıgında?

Ölüm korkusunu ve bogulma hissini yeniden duymaya basladı. Son kez, gıderayak, görmeliydi olan biteni. Korkunun ecele herhangi bır yararı olmadığını biliyordu.

Ve açıverdi gözlerini... Ardından da derin ve içten bır "Ooohh!." çekti. Ne Sıbele vardı ortalıkta, ne de maymunumsular; ne Meftunı, ne Gübertchinka, ne de Fanustay...

Evindeydi. Devlet sosyal konutlar kooperatıfindeki, bekârlar için tasarlanmış otuz bes metrekarelik dairesinde. Dıger zamanlarda içine gırmek istemedığı evı cennetten bır köse gıbı görünüyordu sımdı kendisine. Kafasını dogrultup merak ve kaygı ile üzerindeki örtüye bakıp inceledi. Kendi kendine güldü, hem de kakhahayla... Karabasasında kendisiyle alay edip eglenenlerden sonra kakhaha atma sırası sımdı ona gelmişti. Rus haçlı, sıyah tabut örtüsü yerine yatağının üzerine serılı, Türkiye'den bır ahbabının kendisine armaganı olan, kalın, uzun keçı kılından Kılıs battanıyesine, herhalde gece

üsüyüp, bilinçsizce sarınmış kalmıştı.

Karyolanın basucundaki okuma abajuru, Sıbele'yle sürdürdüğü amansız savaşım sonucu, sallanıp duruyordu. Meftunı'nın, yüzünde oynastırıp durduğu el fenerinin ısıgı bu olsa gerekti.

Zaten odada ısık veren tek kaynak da bu abajurdu.

Yattığı yerden gözleri pencereye kaydı. Dışarıda garıp bır alacakaranlık vardı. Ama sabah mıydı, yoksa aksam mı? Komodının üstündeki çalar saatine bakmak için doğruldu yerinden.

Saat yerinde yoktu. Çünkü Farustı'nın tüm gücüyle elinin tersını yapıştırdığı sey, yerde tangırdarak gıden Sıbele'nın teneke tacı değil, emektar Serkısoftu. Taa üniversite öğrenciliğinden beri Farustı Krıstıyev'e hizmet vermiş olan Serkısofçuk, hiç beklemediği bu şiddetli darbeye uçmustu ve ne yazık ki bundan böyle zamanı, günde yalnızca ıkı kez doğru olarak gösterebilecekti.

Birden ıçı sevinç ve mutlulukla doldu Farustı Krıstıyev'in. Sıbele Sarmatvılı de, onun maymunumsu yaratıkları da, sıvılce bezeli yüzüyle Fanustay Turayevski de, Gübertçinka Gülbeyeve da kötü ve sağlıksız düşlerin, bogucu karabasanların birer ürünüydü yalnızca. Bır yandan üzerinden büyük bır yük kalkmış gibiydi, ama diğer yandan da -doğrusu-Gübertçinka'nın gerçek olmaması ıçını sızlattıyordu. Meftunı Felesnikov ise ne yazık ki gerçektı! Eski okul arkadaşıyla o ucuz lokantada buluşup yemek yemişler, ıçkı ıçmışlerdi dün.

Dün mü? Dün ya da belki daha önceki gün. Ondan sonra olanları anımsayamıyordu.

Yataktan fırladı. Bır süre kalbını dınledi; derin derin nefes alıp verdi. Sapaşaglamdı. Garıp bır şekilde kendini dünden daha dınç ve formunda buluyordu. Anlaşılan, karabasanın kendisine oynadığı kötü numaralardan biriydi geçirdiği enfarktüs boguntuları da.

ıç çamasırlarını sıvılsıklam yapan ter artık ıyice sogumus, üsütmeye başlamıştı Farustı'yı.

Soyunup hemen banyoya gırdı.

Hem yatak odası, hem de çalışma odası olarak kullanılan mekân, insana bır daha düzeltilemez duygusu veren, korkunç bır karışıklık içindeydi. Zaten bekârlığın tüm özelliklerini yansıtan,

"kadın eli degmemis" bır odaydı. Üstüne üstlük Farustı Krıstıyev, kendisinden apar topar üniversitedeki odasını terk etmesi istenince, orada kütüphanesinde ve çalışma masasında nesı varsa, ya mukavva kutularda, ya eski püskü gazetelere sarılmış bıçımde, ya da açıkta taşıyarak getirip önce küçük çalışma masasının üstüne, orası yükünü aldığında da yerlere rastgele serpiştirmişti. Çesitli Slav dılbılımleri ve edebiyatı ile ilgili araştırmalar, eleştirı-inceleme kitapları, bu dillerde yayımlanmış sanatsal yapıtlar, Rusça, Lehçe, Bulgarca, Çekçe, "Srpski-

Hırvatıski"ce bılımsel ya da daha popüler dılbılım ve edebiyat dergileri, okunup not verilmemiş öğrenci ödevleri, sınav kâğıtları, bitirme tezleri, lisansüstü ve doktora öğrencilerinin karalama düzeyindeki taslak çalışmaları, yurt dışında çesitli kentlerde katıldığı uluslararası kongre ve sempozyumlar sırasında bu kentlerden anı olarak edindiği ya da bu ülkelerdeki dostlarının

armaganları olan ırılı ufaklı birtakım turistik ve folklorik esyalar... Bu odada dolasmaya kalkan biri yerdeki minik Gorki büstünün pos bıyıklarına, ya da Aslan Asker Svayk kuklasının saf-hıncır, sevimli yüzüne basmamak için adamakıllı dikkatli olmalıydı.

Kurtlar gibi açlık duygusu sarmıstı midesini Farusti'nın. Ama -aksılık bu ya- evde, buzdolabının bir kösesinde unutulup kalmıs, bozulmus birkaç dilim domuz jambonuyla tas kesilmiş bayat bir ekmek parçasından baska bir sey yoktu. Hemen gıyınip sokaga fırladı ve yataktayken kestiremediğı, şimdi artık ıyice karanlıga dönmüş deminki alacakaranlığın aksam karanlığı olduğunu anladı.

* * *

Günlerdir kullanmadığı döküntü, Fiat 124 bozması Lada'sını güçlükle çalıştırarak kentın merkezine dogru yola koyuldu.

ıçı içine sıgmıyordu. Nedenini kestiremediğı bir nese, mutluluk ve özgürlük sevinci duyumsuyordu içinde. Birden, beyninin karmasık kıvrımlarında gizlenmiş cinsel istekler, yaşamında ilk kez, üstlerindeki ölü topragını savurup ayaklanmaya başladılar. Gerçi aynı duyguları Gübertchinka'yı gördüğünde de yaşamıstı, ama... Ama o bir düşün içindeki çok kısa -

birkaç karelik- bir sekans parçasıydı. Oysa su an tam tamına gerçeğin içinde, az sonra tüm parçaları birbirinden kopup çevreye yayılacakmış gibi zangırdayan Lada'sındaydı ve -açıkçası-

bir kadın arkadasa gereksinimi vardı; konusup dertleseceğı, yatıp kalkacağı, bir kadın arkadas...

Ah, ne olurdu, su Gübertchinka Gülbeyeva denen kız, düşlerin değil de gerçeklerin içinde bulunabilseydi.

Farustı, bir yandan arabasını çılgınca kullanırken, bir yandan da kendine neler olduğunu kestirmeye çalışıyordu. Yasamı boyunca hiç aklına gelmemiş düşüncelerin, isteklerin kafasında saldırıya geçmelerine bir anlam veremiyordu. Neler oluyordu kendisine? Bedensel olarak kendini çok dinç hissediyor ve köhne Lada'nın koltuk yaylarını poposunda duyarak hop oturup hop kalkıyordu. Uykusunda gördüğü bir karabasanın içinde olduğuna kesinlikle inanmasa, çırkın, ıgrenç cadı Sıbele Sarmatvılı'nın serbetinin etkisini göstermeye başladığını düşünecekti.

Arabasını park edip yalnızca yayalara açık büyük caddeye fırladı. Alelacele, telasla ilk önüne çıkan "fast food"caya daldı. Dalmasıyla da, son yıllarda -her yerde olduğu gibi- tüm Rusya Federasyonu'nun en ücra köselerinde de mantar gibi biten "Mc Do-nald's"lardan -ya da baska bir deyişle "Mc Lenin's"lerden- birine gırdığını fark etti. Oysa, o güne kadar "Mc.

Donald's"lardan da "Coke"lardan da -biraz da Amerikalılara duyduğu tepki yüzünden- hep nefret etmişti. Öyle ki, yolda yürürken bu tür "fast food"cuları gördüğünde karsı kaldırıma, ya da olabildiğince uzagından geçmeye çaba gösterirdi, bu dükkânlardan dışarı vuran o mide bulandırıcı sos kokusunu duymamak için. içinde olusmaya başlayan garip değişim burada da kendini gösterdi: Hamburgerden artık ıgrenmediğı gibi tam tersine canı hamburger yemek ıstıyordu. Ya midesini bulandıran o koku? Nedense artık hiç sıkâyetçi değildi bundan; hatta hosuna bile gıtmıstı. Kasaya yaklastı. "Maxı"lı mönüden "Ancak doyarım" diye düşünerek iki kısılık alıp büyük bir ıstahla yedi.

Karnı boyunca kendini tekrar caddeye attı. Ortalık cıvı cıvı insan kaynıyordu. Çevreyi ve magaza vitrinlerini seyrederek ağır ağır yürüyenler, birbirleriyle sakalasan, ıtısıp kakısan, bağırarak konuşan kızlı-erkekli gençler, isten çıkmış, yorgun yüzlü ama neseli insan kümeleri, bır an önce evlerine dönmek için, saga sola bakmadan, hızla yürüyenler... O da aralarına karıştı, hem saskın, hem de sevinçli. Gelen geçenlerin yüzlerini, magaza vitrinlerini yaşamında sanki ilk kez görüyormuş gibi mutlu bır saskınlıkla ızlıyordu. Neredeyse dogma büyüme bu kentli olan üniversite hocası, buraya ilk kez ayak basan bır tasralı görünümündeydi. ıçindeki degışim sürüyordu: Sımdıye kadar hiç ilgilenme gereğı ve ısteğı duymadığı kendisi dışındaki dünyayı merakla izlemekten hoslanmaya başladığını seziyordu. Kadın ve erkek konfeksiyon magazalarının vitrinleri önünde dakikalarca kalıyor, sergilenmekte olan her şeyi inceden inceye ızlıyordu. Özellikle kadın esyaları satan magazaların vitrinlerinde çok oyalanıyordu. Üzerlerine kadın gıysıları, ya da ıç çamasırları geçirilmiş plastik malzemeden yapıma, sıska mankenler bile cınsel dürtülerini çımdıklıyordu. Yasamı boyunca kıtapçı vitrinlerinden baskasına basını çevirip bakmamış Farustı Krıstıyev, yeni ve hiç bılmedığı bır dünyayı kesfetmekteydi.

Çevrenin kalabalığı ile kendi içinde duyumsadığı degışikliklerden serseme dönmüş durumda amaçsızca yarı yürüyüp yarı kosturmaktayken ılerde, bır dükkânın önünde uzun bır insan kuyruğu olustugunun ayırdına vardı. Kuyruktaki insancıklar, derileri çatlatan acımasız Sıbırya ayazında, ağızlarından buharlar savurup -soguktan daha az etkilenmek için olacak- yerlerinde zıplayıp duruyorlardı.

"Ya dondurma kuyrugudur bu, ya da votka!" diye düşündü Farustı. "Delı bu bizim insanlar...

Aksamın bu ayazında... "

Yaklaştığında, önünde uzun kuyruk olusmuş dükkânın, büyük magazaların arasına sıkışmış, daracık bır loto ve pıyango bayıı oldugunu gördü. Küçümseyerek, hafif alaylı bakışlarla kuyruktakıları süzerek geçti gıttı yanlarından. Ama içinde, bugün kendine geldığınden berı hissetmekte olduğu mutluluğu gölgeleyecek bır huzursuzlugun, gıttıkçe büyüyerek beynını ele geçirmeye başladığını saskınlık ve tedırgınlıkla ızlıyordu. Bılınçaltına gizlenmiş bu yılanı neyin uyandırdığını anlayabılmek için, epey uzaklaşmış olduğu loto kuyruguna dönüp yeniden baktı.

Bakmasıyla da bılınçaltındaki yılan dıklesıp bılincını sokuverdi. Donuk ve anlamsız gözlerle kuyruktakıları süzdü uzun bır süre. Sonra -kendinden geçmiş bır halde- kosarak kuyrugun sonunda sıraya gırdı.

Bu da bır ıltı Farustı Krıstıyev için. Anlasılan bugün bır "ılkler" günüydü. Rus dılbılımcısı emekli hoca yaşamında -askerlığı dışında- ilk kez bır kuyrukta sıraya gırıyordu; hem de -olacak sey degıl- loto oynamak için!..

Panık içinde ceplerını karıştırıyor, üstünü basını paralıyor, ama bulamıyordu. Dondurucu sogukta alnından, ensesinden, sırtından, tuzlu terler bosanıyordu. Alayla süzme sırası sımdı kuyruktakilere gelmişti. Herkes geriye dönmüş kuyrugun en dıbındaki adamı hayretle ve gülümseyerek ızlıyordu.

En sonunda cüzdanının ceplerinden bırinde buldu aradığını Farustı: Kıvrım yerlerinden neredeyse yırtılmak üzere olan eski püskü loto kuponu... Evet ama bu kâğıt parçası, dünden berı olan bitenlerin

birer dñs ve karabasan değil de gerçeğin ta kendisi olduğunu kanıtlamıyor muydu? Cadı Sıbele Sarmatvılı üstüne abanıp salyalı tükürüklerle onu öper, ısırırken Meftunı'nın gözüne gözüne salladığı kâğıt parçası, bu -neredeysede dağılmak üzere olan- paçavra loto kuponu değil miydi?

Sıra kendisine geldiğinde, lotosunu oynadı; ücretini ödeyip dükkânın önünden uzaklaşırken orada bulunan herkesin kahkahalarla güldüğünü duydu. Bu kahkahalar -sımdı gerçek olduğu anlaşılan- karabasanda

suratına boca edilen ısterik kahkahaları andırıyordu.

Loto biletini cüzdanına yerleştirirken gözü tek kolondaki oynanmış sayılara kaydđ: 1 - 2 - 3 - 4 - 5 - 6 !..

"Göklerdeki kutsal babamızın tüm laneti üstünde olsun, asagılık Meftunı!" diye kükredđ içinden. "Yine fena halde ısılettin beni. Üstüne üstlük bir de çevredekilere alay konusu olduk.

İnsallah kalabalıkta eski-yeni öğrencilerimden kimse yoktur."

Caddede bir asagı, bir yukarı, ne yapacağını bilmez durumda dolasıyordu. Yoldan geçenlere çarpıyor, tökezliyor, bazılarında sert paylamalar, azarlar yükseliyordu, ama o ya hiçbir şey duymuyor, ya da algılayamıyordu. Bir-iki kez koca vitrin camlarına bile bindirdi; sıksa plastik mankenlerle kucaklaşmasına ramak kaldı. Ama, değil plastik mankenleri, yoldan geçen nefes kesici, bir içim su kızları bile gözü göremeyecek kadar bilinci paramparça olmuşt, dağılmıştı.

"Mademki loto kuponu gerçek, o zaman Gübertçinka Gülbeyeve da gerçek!" diye söyleniyordu az da olsa sevinçle. "Ama o gerçekse Sıbele Sarmatvılı de, sıvılceli sıksa oğlan da..." Kafası altüst olmuştı yeniden.

Gıtmeliydi. Gıdıp dün gece -ya da önceki gece, belki de daha önceki gece- Meftunı'yle birlikte oldukları salas lokantayı bulmalıydı; Gübertçinka'yı bulmalıydı. içinde hem merak hem de özlem kaynasıyordu.

Ana caddeye açılan sokaklardan biriydi, ama hangısı? Bir sürü sokaga gırıp çıktıktan sonra, en sonunda bulabıldı lokantayı. Lokantanın sokaga açılan pencereleri önünde, pejmürde çocuklar, ağızlarından buharlar saçarak içeriyi gözetlemekteydiler. Ama bu kez sıvılceli sıksa oğlan Fanustay Turayevski yoktu aralarında. Sükürler olsun ki yoktu! Yoksa, bu gergin ve allak bullak aksamında Fanustay'a da toslamak, Farustı Krıstıyev'in -zaten bir tutam kalmış- aklının geri kalanını da keçilere emanet edip göndermesine neden olacaktı.

Çocukları ıtekeleyerek pencerelerden birine yanastı. O anda, sıkıntı, merak ve streten, kalbi göğsünden fırlayıp çıkacakmışçasına atıyordu. Camda açılmış bugu deliklerinden birine suratını ıyıce yapıstırarak, içeri bakmaya başladı. Ama kafasında olusturduğu Gübertçinka imgesine benzeyen hiç kimse yoktu ortalıkta. Uzunca bir süre bekledi sabırla. Burnunu yapıstırdığı, kenarından sular sızan bugu deliğinden lokantanın hemen her yanını görüyor olmasına karsın Gübertçinka bir türlü ortaya çıkmıyordu. Öyleyse Gübertçinka diye bir kız yoktu burada; hiçbir zaman da olmamıştı. Garson kızın

kanatlı çıplak meleklerden alınmış bebek güzelliği ile sehvet saçan dolgun vücudu hastalıklı ve votka kokulu düşlerinde saklıydı yalnızca.

"Ne ıy olurdu gerçek olsaydı" diye hüzünlenirken diğer yandan da içini anlamsız bir sevinç, bir mutluluk kapladı. "Evet, yazık ki Gübertchinka Gülbeyeve diye bir kız yok, ama Meftunı Felesnikov dışında diğerleri de yok! Ne sıvılcı, ırın suratlı oğlan, ne ıgrench cadı karı ve maymunumsu adamları, ne de kupalarda sunulan balgam kıvamında sözüm ona serbetler... "

Gıtmek üzere camın önünden çekilip geldiği yola koyulmusken, pejmürde çocuk kalabalığından, maçta gol sevincine benzer, çılgınca bir haykırıs salvosu koptu.

"Geldi iste sonunda" diye sevinçten zıplayarak birbirlerine sesleniyorlardı. "Çok geç kaldı bugün, ama geldi iste!.." Birbirlerini hoyratça ıtip kakarak camlarda yakaladıkları bugu aralıklarından içeriyi dıkızlemeye çalışıyorlardı.

Farustı sasırmıstı bu "tezahurat"a. Dönüp merakla burnunu tekrar cama yapıştırdığında dehsetle

"o"nu gördü. Önlüğünü, anlaşılan daha yeni giymıstı; kusagını bağılıyordu. Sonra ısıgın altında pırıl pırıl yanan o

güzelım saçlarından sarkan tutamları basının arkasındaki topuzuna sokustururken, hiç beklemeden büyük bir gayret ve hızla, masaların arasına daldı; müsterilerin önlerindeki ısı bıtmsı tabak, çatal-bıçak ve bardakları toplamaya, ızmarıtlerle dolmuş küllükleri yenileri ile degıstırmeye, masaların üstündeki ekmek ufaklarını ve yemek döküntülerini omzunda gezdirdiği bezle sılmeye başladı. Bu arada, müsterilerden laf atanlara, yüzünde soylu, masum ve yapmacık gülücüklerle yanıt yetıstırıyor, yeni ıstekleri nefes almadan yerine getiriyordu.

Kosusturmaktan alnında bıırken ter kürecıkleri bugulu camın arkasından bile gözlenebiliyordu.

"ıçeri gırıp bir masaya oturmalı, bir seyler zıkkımlanmalı" diye içinden geçirdi Farustı. "O

benım de masama gelir, bu arada bır-ıkı çift laf konusuruz. Belki de dünü -ya da önceki günü, ya da daha önceki günü- sorma olanagı bulurum kendisine laf arasında. Benım gibi bır sümsüğü anımsayabilir mi bilmem. Ama belki -en azından- Meftunı'nın yeşil dolarlarını unutmamıstır sanırım."

Pencerenin önünde fıkır fıkır kaynayan çocuklardan bın bır güçlücke kendini sıyırıp lokantanın kapısı önüne geldi. Elı kapının tokmağı üstünde öylece kalakaldı. Bedeni ıçeri gırmek ıstıyor, ama duyguları buna karsı çıkıyordu. Su anda "rölantı"de çalışan aklı ise bu ıkısı arasında hakemlık yapacağına önce bedenden yana çıkıyor, sonra da birdenbire duygudan yana tavır koyuyordu. Üstüne bır bıtkinlık çöktü. Her tarafı tır tır titriyordu; hele bacaklar!.. Bır an önce eve gıdıp yatıp dınlenmeliydi. Bu da lokantaya gırmemek için yarattığı ıyı bır nedendi. Gerısın geriye dönüp -perisan- oradan uzaklastı.

* * *

Farustı Krıstıyev, "cadılı gece"den sonra -bogucu düşler, karabasanlarla birlikte olsa da- hiç degilse ertesı aksama kadar uyuyup kendine gelebilmişti. Ama Fanustay Turayevski, yazık ki onun kadar şanslı degildi.

ıçılan onca kötü votkaya, gecenin kör karanlığındaki garıp araba yolculuguna, Sıbele tarafından sahnelenmiş o iç karartıcı yarı dinsel törenlere, neredeyse sabaha karsı kente dönebilmelerine karsın -sanki tüm bunlar hiç olmamışçasına- fiziksel ve ruhsal olarak kendisinde en ufak bir yorgunluk, ya da "akşamdan kalmalık" belirtisi görülmeyen Meftunı Felesnikov, dün akşamdan beri yasadıklarından ve gördüklerinden sarsılmış, gözlerinden uyku akan, perısan durumdaki Fanustay'ı kendi evine götürerek önce güzelce yıkanmasını sağladı. Sonra da tepeden tırnaga kadar üstündeki her şeyi çöpe atıp onu, yeni çamasır, gıysı, ayakkabı, kaban, kalpakla donattı.

Ayrıca, oglancagızın tüm aile bireylerinin bir yılda kazanabileceklerinin toplamı kadar bir parayı, maasının "avansı" olarak, sıkıştırıverdi Fanustay'ın cebine. Sıvılcılı genç oğlan -

uykusuzluk, açlık ve ruhsal sarsıntının dışında- Meftunı'ye yarasır bir yardımcılık için geri dönüşsüz ilk adımı atmıştı. Bu kadar paraya değil yardımcı, kul-köle bile olunurdu emekli KGB

albayına.

Meftunı Felesnikov'un, kentin en görkemli mahallelerinden birinde bulunan bürosuna vardıklarında çalışanlardan kimsecikler yoktu ortalıkta. ısyerı ıtalyan malı, son derecede lüks ve konforlu büro mobilyaları ile donatılmıştı. Ayrıca tüm çalışma masalarında en modern bilgisayarlar, faks ve yazıcılar, tarayıcılar, uydu ve telsiz haberleşme araçları, duvarlardan birinde dünyanın belli başlı borsalarına ılıskın bilgilerin aktarıldığı kocaman bir "multimedia"

ekranı vardı. Ancak, ilk görüşte bu büronun neyle "ıstıgal" ettiğini kestirmek oldukça zordu.

Olsa olsa dışalım, dissatım ya da borsa, finans ısları yürütölüyor olabılırdı burada.

"Sen bugünden başlayarak benim en güvenilir adamlarımdan biri olacaksın. Neredeyse yasantının büyükçe bir bölümü benim yanımda geçecek," diye söze gıristı birden albay, dedığım dedik bir tavırla. Oysa tüm gece boyunca hemen hemen tek bir laf bile etmemişti Fanustay'a. "Hatta geceleri bile buradasın

artık. Arkada fazla esyanın kondugu küçük bir oda var. Oraya açılıp kapatılabilen bir yatak koyduracağım bugün."

Meftunı'nın ağır karızması altında pestili çıkmış genç oğlan, sesı solugu çıkmadan, gözleri, önündeki sehpanın ayaklarında, sadece dınlıyordu, ama siddetli bir tokat yemişçesine gözlerinde sımsekler çakmış, beyninin ta ortasına amansız bir sancı gelip oturmuştu.

Para karsılığı özgürlüğüne fena halde el koymuştu KGB albayı. Kendini mahpushaneye düşmüş

"kader mahkûmu" gıbı görüyordu. Demek ki "geçici bir süre için bile olsa", ne anasını, ne babasını, ne kardeşlerini ve ne de -özellikle- Gübertchinka Ablasını görebilecekti. Hele hele Gübertchinka Abla!.. Onu uzunca bir süre değil, bir gün bile görememek ölümcül bir şey gıbı geliyordu kendisine. Gübertchinka Abla onun her şeyiydi: anası, bacısı, sırdası, arkadaşı, dert ortacı, düşlerinin sevgilisi ve kendisini zevkten geberten erotik hayallerin basrol oyuncusu...

Ondan ayrı kalmak, suyun dibindeki dalgıca oksijen taşıyan borunun kesilmesi ile es anlamlıydı.

Bu tutsaklık dayanılır gibi olmayacaktı anlaşılan. Çok paranın da, temiz gıysıların de canına lanet!.. Hepsini terk edip buradan kaçmalıydı. Ama yapamazdı ne yazık ki. Çünkü nedensiz yere, ama ölümüne korkuyordu Meftunı Felesnikov'dan. Korkudan basını kaldırıp gözlerine bakmak bile onun için hemen hemen olanaksızdı. Kimdi bu adam? Necıydı? Ne ısı yapardı?

Sahı, adı neydi bu adamın? Gece boyunca yanında bulunan arkadaşı birkaç kez adıyla seslenmişti ona; ama Fanustay, kendisine çok korkunç gelen o süre içinde herhangi bir adı aklında tutabilecek durumda değildi.

Oglandaki bu iç baskaldırı ile titrek korkuyu net bir biçimde sezmisti albay. Yumusak bir sevecenlikle yarı ıslak saçlarını karıştırdı Fanustay'ın. "O kadar da üzülecek bir şey yok delikanlı" Kabaran endiseleri durultmak gerekiyordu. "Nasıl olsa dışarıda getir götür ısıları pesinde olacaksın. O arada, aileni görmek için birkaç yarım saat kaçamaga göz yumulur. Ama her gece mutlaka burada bulunmalısın. Büroda dolasmalı, arada bir, bazı ısıkları yakıp bazılarını da söndürmelisin, içeride her an birilerinin bulunduğu izlenimini uyandırmak için.

Bılıyorsun, son zamanlarda hırsızlık ve soygun olayları aldı basını gitti, özellikle ısıyerlerinde."

Düpedüz yalan söylüyordu oglana Meftunı. Koskoca KGB eski albayı ısıyerini koruyacak Fanustay Turayevski'den baskasını bulamamış mıydı? O kadar değerli ve pahalı mobilyalarla akıl almaz en modern donanım, Rusya'da yeni türeyen aç, hırslı, gözü kara, acımasız çete bireylerine karşı, onun kasları gelişmemiş sıska kollarıyla akıllı bir karış havadaki kafasına mı emanet edilecekti? Amaç aslında oglanı çok ürkütmeden ailesi ve çevresinden kopartmak, sonra da ıyıce kendine bağlamaktı.

"Ben nasıl beceririm ki bu ısı? Silahım bile yok. Hem olsa da kullanmasını bilemem ki.

Yasamımda hiç kullanmadım. Hiç de gerek olmadı," diye bir çırpıda mırıldandı Fanustay, kendisinden beklenmeyecek bir hızla, sözcükleri ardı ardına bir solukta sıralayarak.

"Yakında o ısı de pek güzel bir biçimde öğreneceksin; hem de en ufak ayrıntısına kadar."

Albay, sohbet havasında, oglanı soru yağmurlarına tuttu. Soyu sopu, sülalesi, ekonomik ve sosyal konumları, oturdukları yer, ne yıyp, ne içtikleri... Soru üstüne soru... Daha sonra sorular yavas yavas siyasal bir nitelik kazanmaya başladı. Aile büyükleri, içinde bulundukları yaşam koşullarına nasıl bakıyorlardı, bir Tura olarak, Turania'nın durumu hakkında neler düşünüyorlardı? Turania'nın geleceği ne olacaktı?

Peki ya dın? Ya Müslümanlık? Ailenin Müslümanlığı nereye kadardı? Eskısı gibi laik bir Turania'da mı, yoksa seriat yasalarına göre yönetilen "islami" bir Turania'da mı yaşamak onları

-bu arada tabıı kendisini de- mutlu kılardı?

Fanustay, ardı arkası kesilmeyen soru yağmuruna -neredeyse nefes bile almadan- yanıt yetiştirmeye çalışıyordu. Kısa ve kesindi yanıtlar. Oglan soruları hızlı bir biçimde karşılayarak bir an önce bu bol sorulu sınavdan yakasını kurtarmaya çalışıyordu.

Ekonomik ve sosyal olarak, hiç de rahat bir yaşam içinde olmadıklarını anlattı albaya. Sovyet dönemini tam olarak anımsamıyordu. Büyüklerinden duyduklarına göre, o zaman yasantıları belki daha rahat, ama etnik ve dinsel baskılara göğüs germeleri daha zordu. Ama ya şimdi?

Şimdi sanki daha mı kolaydı?

Müslümanlığına Müslümandılar elhamdülillah. Hele babası ve amcaları en koyu tarafından...

Babası bir fabrikada bakım ustasıydı. Baba ve amcalar, dinlerini daha iyi öğrenebilmek için, düzen değişikliği sonrası Turania'ya akın akın gelen adı-sanı duyulmamış, uydurma-kaydırma tarikatlardan birine kapıldılar. Kapılanıs o kapılanıs... Yavas yavas sakallar uzamaya, kalpaklar altına takkeler giyilmeye, ıslam'ın tüm farzları yerine getirilmeye baslandı.

"Bir süre sonra, babam ve amcamlar karılarını ve kız çocuklarını ıslamı törelere uygun olarak örtünmeye zorladılar," diye sürdürdü Fanustay. "Bu tür bir yasantıya alışıks olmayan kadınların bir kısmı buna şiddetle karşı çıktılar. Evlerimizde dırlık düzenlik kalmadı."

Üstüne üstlük, babası fabrikada ıslam şariatına dayalı bir Turania için etkinlik göstermeye başlayınca, laıklığın sürmesinden yana olan Turalar ve Turanlı Ruslar'dan olusan fabrika yönetimi babasını ısten çıkarmışlardı.

"Şimdi ıssız" dedi aglamaklı bir sesle. "ıı aramaya da hiç niyeti yok. Uyanık olduğu her dakıkayı - artık ıyıce abartılmış biçimde- dua, namaz, tespihle geçiriyor. Evden ıse sadece yakındaki Mogollardan kalma eski, hurda bir Budist tapınağı ve manastırına postu sermiş olan Takuyıddın Efendi Tarikatı'nın tekkesine gıtmek için çıkıyor."

"Peki, sen niye öğrenimine devam etmiyorsun?" diye sordu Meftunı Felesnikov. "Beni de okuldan atılar."

"Seni de mı? Yoksa sen de okulda ıslam şariatıyla yönetilen bir Turania için mı çalışmaya başladın?"

"Hayır" diye yanıtladı oğlan. "Ben, yazdığım bir kompozisyon ödevi yüzünden atıldım okuldan."

Albay bile afallamıştı bu söze. "Nee?... Kompozisyon ödevi mı? Ne menem bir ödevmiş ki bu, bir öğrenciyi okuldan atılabılıyor?"

"Kompozisyonda Turania'nın federasyondan ayrılarak bağımsızlığına kavusmasını savunuyordum."

"Kompozisyonda mı?" Albay kendini tutamayarak gevrek gevrek güldü. "A oğlum, ülkemizin geleceğini tartışacak daha uygun bir ortam bulamadın mı? Peki, söyle bakalım bana, atılmadan önce okulla aran nasıldı? Derslerine çalışabiliyor muydun? Notların nasıldı?" Meftunı yanıtını kestirdiğı soruları sorar gibiydi.

Fanustay kem kümle savusturacağını sandı bu soruları, ama albay sertleşivermişti birden.

"Adam gibi yanıt ısterım sorularıma Dürüstçe anlat bana. Seninle ilgili her şeyi bilmeliyim."

Hos, zaten verecegin yaniti kestiriyorsam da sen yine anlat."

"Geçen yıl sınıfta kaldım. Bu yıl da -atılana kadar- ders notlarım oldukça kötüydü." Sıska, sıvılcılı oğlan ürkmüştü; titrek bir sesle anlatıyordu. "Ne fen derslerine aklım eriyor, ne de sosyalleri öğrenip anımsayabiliyorum" Sonra kızgınlıkla basını kaldırdı. "ıyı oldu da attılar beni okuldan!

Derslerden de, okuldan da, hocalardan da, hatta çevremdeki o öğrenci kalabalığından da nefret ediyorum. Bulantı geliyor içime okulla ilgili her şeyden."

Meftunı Felesnikov hınzırca gülümseyerek içinden söylendi: "Aferinler olsun sana albay eskısı!

Adam sarraflığı diye buna denir iste. Al sana pısırılmış, doldurulmuş, kotarılmış 'yarı mamul'

bır hammadde daha... Bunu az bır çaba ile ise yarar duruma getirmek isten bile degil."

Az sonra büro çalışanları gruplar halinde sükün etmeye başladılar. Herkes tamam olduğunda bilgisayarlar açıldı, mültimedya ekranındaki borsa-para göstergeleri canlandı, hareketlendi, telefonlar çalmaya, iletisim aygıtlarının sesleri duyulmaya başladı. Çalışanların ugultuları ile sabah çaylarının, kahvelerinin kokuları Meftu-nı'nın odasına kadar sızıyordu.

Albay Kazak asıllı büro sefini çağirtti yanına. Fanustay Turayevski'yı tanıstırdı. Onun artık büronun yeni elemanı olduğunu, gündüzleri getir-götür ıslarında ve sefin uygun bulacağı diğer ıslarında çalıştırılmasını, geceleri ise büroda güvenlik sorumlusu olarak kalacağını, bunun için de arka odalardan birinde kendisine yatacak yer hazırlatılmasını istedi. Sef, saskın, Fanustay'ı da yanına alarak çıktı odadan.

Çalışanlar soguk bir ılgısızlık ve belki de hafif tiksintiyle süzdüler, uykusuzluktan ve deminden beri albayın karsısında ezilip büzülmenin yorgunlughundan suratı daha da sarararak sıvılceleri ıyıce belirginlesmiş oğlanı.

"Bu bizim patron da bır alem... Nereden de bulur bu antika, dogru dürüst bır ise yaramaz garıbanları!" diye aralarında söyleniyorlardı. "Hele en harıkası, koskoca büroyu bu avanaga, güvenlik görevlisi olarak teslim etmek... "

Fanustay bu ilk büro gününde epeyce çalıştırılıp kosusturuldu aksama kadar. Gecenın geç bır saatinde, her yerı özenle kontrol ettikten sonra, yeni odasına dogru, gözlerinden akan uyku ile yorgunlughunu sırtında taşıyarak süründü ve Gübertchinka Ablasını bile düşünmeye olanak bulamadan, bır ceset gibi uyudu kaldı yeni yatagında.

* * *

Yılların getirdiğı alışkanlıklar herhalde öyle kolayca terk edilemiyor. Emektar Serkısofun acımasız çingıragıyla ancak uyanabilir, kendine gelebilirdi yıllar boyu, hep aynı erken saatte.

Oysa bu sabah -merhum Serkısofcuk yerde, bır daha uyanamayacağı son uykusundayken-kendiliğinden yine aynı saatte, sabahın kör karanlığında uyanıp yataktan fırladı. Kendisi de oldukça sasti bu ise.

Serkısof olmadan kesinlikle bu saatte ayakta olamayacağına o kadar emindi ki.

Kendini inanılmaz biçimde ıy ve sağlıklı buluyordu. Derin bir uyku, bir gün önce beynini tırmalayıp duran kötümserliğini ve içini basan hafakanları kovmuştu. Ayrıca, yıllardır yataktan kalktığında tüm vücudunu saran romatizmal ağrılar ile kalp çarpıntıları da -tuhaf bir biçimde-yok olup gitmişlerdi bu sabah.

Ne yapacağını bilmez durumda, otuz bes metrekairelik evin her bir metrekaresinde dolanıp durdu bir süre. Pencere önünde durup ısılarına yetismek üzere telasla kosusturan insanları uzun uzun izledi. Üniversiteden emekli edilmesine sükurler ederek dönüp odanın büyük kısmını kaplamış kitalara, dergilere, makalelere, tezlerle tiksinti ile baktı. Bu "evrak-ı metruke"den bir an önce kurtulması gerektiğini düşündü. Bu süprüntüden evi kurtardığı gün yerine getirilmek üzere Aya Trıada'ya ve Kutsal Ana'ya adakta bulundu. Eski yaşamını anımsatacak hiçbir kalıntı gözünün önünde durup onu rahatsız etmemeliydi bundan böyle.

Yüzünü yıkamak, tıras olmak üzere banyoya gitti ve belki de günlerdir ilk kez yüzüne dikkatle bakınca ırkıldı. Hayır olamazdı! Bu yüz kendi yüzü olamazdı. Koca profesör elli küsur yıllık kendi yüzünü, Farustı Krıstıyev'in yüzünü tanımaz mıydı? Banyonun yirmi bes mumluk soluk ısıgı mı aldatıyordu kendisini; yoksa... yoksa aynadan bakan, baska birinin yüzü müydü?

Aynayı yerinden oynatıp arkasındaki duvarı inceledi ciddi ciddi. Sonra birden ünlü bir Türk sairinin -Cahit Sıtkı Tarancı'nın- çok ünlü sıırinden bir besliğin Rusça çevirisini ezberinden, ama gülmekten katılarak yüksek sesle, bagıra bagıra okudu: Sakaklarıma kar mı yagdı ne var? Benim mı allahım bu çizgili yüz? Ya gözler altındaki mor halkalar? Neden böyle düşman görünürsünüz, Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?

Oysa durum tam tersini gösteriyordu. Aynadaki surat sıırı tepe taklak etmişti. O da sıırın bu bölümünü, gülmekten iki büklüm, tersyüz ediverdi, yine bagırarak, gözünü aynadan hiç ayırmadan:

Sakaklarıma sım mı yagdı ne var? Benim mı allahım bu çizgisiz yüz? Ya gözlerden yok olan mor halkalar? Neden böylesi dost görünürsünüz, Yıllar yılı düşman olan aynalar?

Fırladı banyodan. Yine otuz bes metrekairelik evi birkaç kez dolastı amaçsızca. Aynada gördüğü surat inanılır gibi değildi. Hos zaten su Meftunı Felesnikov herifiyle bulustugundan beri basına gelenlerin hepsi de inanılmazdı ya... "Sende hormonal bir dengesizlik seziyorum, Farustı oğlum, sanıyorum asırı derecede ıyımserlik hormonu salgılıyorsun. Bu da sağlıksız bir durum bence. Bir an önce bir doktora gitmelisin."

Yeniden banyoya döndü. içinde huzursuzlukla karışık bir korku vardı. Acaba o çizgili yüz ile gözlerinin altındaki mor halkaları yeniden görecekti miydi? Ama aynanın karsısına geçtiğinde yine o yabancı surat, mutlu bir sıırısla kendisini süzmekteydi. Yüzünde epeydir belirmiş olan kahverengi lekeler de neredeyse yok olmak üzereydi. O yaşlı görünümlü, sınık, kısılıksız yüz gitmiş, yerine yakışıklı ve çekici bir orta yas yüzü gelip oturmuştu. içini pır pır ettiren bir sevinçle banyoda tırasını bıtırıp gıynmek üzere odasına döndü.

Gardırobunun kapısını açınca fena halde ırkıldı. Hepsı topu topu üç tane olan takımları gıyılmeyecek

kadar çırkın, paspal, rüküs ve demode göründü gözüne. Ceketlerin kocaman yakalarının uzayıp giden sıpsıvrı uçları; pantolonların yetmişlerin modasına uygun, geniş ıspanyol paçaları; yakaları handıyse meme uçlarına degecek eskimis, kol ağızları yıpranmış gömlekler; insanları kelli fellı, ağırbaşlı, saygın, ama -aynı zamanda da- yaşlı göstermeye yarayan, takım elbisenin kumasından yapılma yelekler; yıllardır takıla çıkarıla düğüm yerlerinden kuması akmaya başlamış kırlı, lekeli, estetik fakırı, ise yaramaz bir sürü kravat; yerinden kaldırılması zor ağırlığı ve klasik kalıbı ile insanı baskı altında tutan ve kısıksızlestiren siyah palto; Sovyet "Beykoz Kundura"larından birinden yadıgâr, kaba saba ama sağlam, "evladiyelik" ayakkabılar... Koskoca üniversite öğretim üyesi, dilbılım ve edebiyat hocası, nasıl olmus da yıllar boyu bu kıyafetle insanların içine çıkmış, sosyal yasantiya karışmıstı? Pısmanlık ve utanç kıpırdanıyordu içinde. Kimbılır öğrencileri -özellikle kızlar- ne eglenmiş, ne dalgalarını geçmişlerdi bu naftalın kokulu gıysilerle arkasından!

"Su kıtap, dergi, makale kalabalığı ile birlikte bunları da yok etmeli" diye düşündü. "Kesinlikle Gübertchinka'ya bu felaket gıysilerle görünmemeli. Yoksa daha bastan partıyı kaybedersın, bılmıs ol!" Az sonra da aklı basına geri geldi: "Yerine yenisini alacak para nerede ama, geri zekâ!.. "

Gardroptaki giyilebilecek tek şeyi, bir Litvanya görev gezisinde edindiğı el örgüsü, dık yakalı, son derecede güzel ıslēmelerle bezeli kazagı gözü kesti. Oysa aldığından beri "Çok genç ısıymıs bu" deyıp bir türlü giymemistı bu kazagı.

Zaman geçirmeden kente ınıp ucuzcu, hafif defolu mal satan büyük magazalardan birinden yeni kısılığıne uygun bir pantolonla kukuletalı bir kaban, bir de genç ısı uzun bir yün atkı aldı. Bu aylık ancak bu kadarı alınabilecekti. Çünkü artık elinde kalan para adamakıllı azalmıstı.

Cosku ve merakla eve dönerek evdeki kazakla birlikte yeni aldıklarını üstünde denedi. Çok mutlu olmustu. Hantal ayakkabıları bile bu yeni kıyafetlerle o kadar da göze batmıyordu.

Sabırsızlıkla, yüregi hop hop ederek, aksamı beklemeye başladı.

* * *

Büro kapısının kılıdı içinde dönen sangır sungur anahtar sesleri ve kapının zorlanmasıyla yattığı ölü uykusundan güçlkle uyandı, ama uyanır uyanmaz da yay gıbı ayaga fırladı. Korku içinde kapıya kulak kabarttı: Gürültü sürüyordu. Ne yapacağını bilememenin saskınlığıyla çevresine bakındı.

"Eyvahlar olsun!.. Daha ılık geceden basım belada!" diye söylendi ürküntüyle.

Sonra eline geçirdiğı sağlamca bir demır boruyu kaparak büro kapısına dogru saldırıya geçti.

Kapının kilitleri açılmıs, ama Fanustay kapının arkasındaki üç kapı zincirini de yuvalarına geçirdiğinden kapı ancak bir karıs kadar aralanabılmıstı. Kapının aralığında bir kadın yüzünün yarısı görölüyordu.

"Evladım, sen de kımsın?" diye sordu kadın, saskın ve kuskulu. "Ne diye taktın zincirlerini kapının?"

"Pekı ya sen kımsın? Ne diye zorluyorsun kapıyı sabahın kör karanlığında?"

"Ben temizlikçi kadını. Aç su zincirleri de bir an önce ise başlayayım," dedi kadın. "Zaten bu sabah biraz geç kaldım. Sıkâyet etmesinler buradakiler beni bizim şirkete."

Fanustay kapıyı açınca, elinde çeşitli temizlik aygıtları bulunan, sısko, kısa boylu, orta yaşlı, sırın, güleç suratlı bir Mogol kadını ile burun buruna geldi.

"Ben buranın yeni güvenlik görevlisiyim" diyerek, kadına yol verdi.

Kadın sallana yuvarlana büroya girerken oğlanın yanagını sevecenlikle oksadı. "Ah benim yakısıklı, güzel delikanlım, çok zor olmayacak mı bu iş sana? Bunca ıt-köpek ortalıktayken?"

Kadın, kendinden beklenmeyecek bir enerji ve çabuklukla ortalığı sıldı süpürdü, masaların üstlerinin tozunu aldı, küllükleri bosaltıp temizledi, masaların üstünde kalmış çay-kahve bardaklarını mutfaga götürüp güzelce yıkadı.

Fanustay sapsallasmış biçimde, masaların arasında, lastik bir top gibi, hoplayıp yuvarlanarak, hızla ve nefes nefese gıdıp gelen kadını ızlerken, bir yandan da kendisine söylediklerini düşünüyordu. Kendisiyle dalga mı geçmişti acaba bu çekik gözlü, elma yanaklı kadın? Çünkü yaşamında kimse karsısına geçip, "Ah benim yakısıklı, güzel delikanlım.." dememişti. Hatta en yakın, en sevgili aile bireylerinin, akrabalarının bile -dogal olarak Gübertchinka Abla dışındayüzüne, hafif bir acıma ve tiksınmeyle baktıklarını çok zaman ıcı sızlayarak duyumsamıştı.

Seker-sısko Mogol temizlikçi, temizlik aygıtlarını toparlayarak, yine geldiği gibi, sallana yuvarlana gıderken, "Kendine sahip ol oğlum" dedi Fanustay'a. "Birileri için -kım olursa olsun-yasamını tehlikeye atma. 'Kım vurdu'ya gıdersen kimse 'aferın' demez sana." Ve yanıt beklemeden çıktı gitti.

Az sonra da, büro çalışanları birer-ıkıser gelmeye başladılar. Fanustay kapıda gelenleri karşıladı, kalın paltolarını, kürklerini, sapka ve kalpaklarını gardroptaki askılara taktı ve bu arada yeni gelenlerin de paltolarını almak üzere geri döndüğünde, altı-yedi kısılık bir grubun, oldukça geniş gırıs holünde, ağızları bir karış açık, kendisini ızlediklerini gördü ve fena halde rahatsız oldu.

"Bak işte bunlar da aptal, çırkın, sarı, sıvılcı suratıma bakıp alay ediyorlar!" diye düşündü.

"Yuvarlak Mogol karısı tam anlamıyla saçmalamış." Fanustay, kızların ve oğlanların delici bakışları altında, elini kolunu nereye koyacağını, yüzüne nasıl bir ifade vereceğini bilemiyor, kapıya doğru dönmüş, paltolarını almak üzere yeni birilerinin daha gelmesi için dua ediyor, ama -aksılık bu ya- o geçmek bilmez süre içinde, bir tanrının kulu da büro kapısında belirmiyordu. Eline geçirdiği pıs bir bez parçası ile gardrop tezgâhının tozunu alırmış gibi yaparken arkasından bol sigara ve votkadan çatlamış bir kadın sesi patladı:

"Sen yeni güvenlik görevlisi mısın?"

"Evet, dün sabah işe başladım," diye yanıtladı Fanustay.

"Yalana bak sen, yalana!.." diye gürlledi bir baskası. "Oğlan, çünkü ırın surat üstüne bol sıvılcı aptalın kendisi olduğunu ıleri sürüyor. Bu işte bir üçkâğıt seziyorum."

"İki arkadaş bunlar herhalde. Nöbetlese çalışacaklar belki ikisi" diye duruma açıklık kazandırmaya çalıştı bir baskası. Ama bu söz çileden çıkarmaya yetmisti sakın, utangaç Fanustay'ı.

"Benim hiç arkadaşım yok!.." diyerek parladı. "Hiç olmadı, bundan böyle de hiç olmayacak!.."

"Çok karıştırmayın, ısınize bakın siz!" diye söylendi içlerinden bir diğeri. "Bay Felesnikov'un işlerine bizim gibi sıradan insanların aklı ermez."

Bu açıklama bile çatlak sesli anaç Rus sekretere doyurucu gelmemisti. Utanmazca yürüdü Fanustay'ın üstüne. Bol makyajlı, kavanoz yesılı gözlerini Fanustay'ınkılere dıktı. Sonra beklenmedik bir biçimde kollarını kaldırıp, uzun ve boyalı-cılalı tırnakların süslediği tombul, güzel kokulu kremlerle yumusacık yapılmış elleriyle oğlanın yanaklarına yapıştı. Fanustay'ın yüzüne annesi ile yakın akrabalarından baska bir kadının eli hiç degmemisti şimdiye dek. içinden cinsel bir dürtünün uç vermeye başladığını duyumsadı. Gübertchinka'lı düşlerle hayaller dışında böyle bir sey basına ilk kez geliyordu. Bayağı hoslanmisti kadının oksama-sıkıştırma-larından. Ama kadın ısı azıttıkça azıttı. Yavas yavas sıkıstırmaların siddetini artırıyordu. Oğlan hem zevk alıyordu bu mıcıklamadan, hem de acıdan kıvranıyordu.

"Peki, sen dünkü o ebleh suratlı oglansan su suratının her yanına serpıstırılmış ıgrench sıvılcelerin nereye uçtu gitti ha?" Kadın iki-üç sakal kılını yoldu suratından. Acıdan gözlerinden yas geldi Fanustay'ın. "Ya bu sakallar? Dünkü seyrek tüy-sakalları gönderip nereden edindin bu üç günlük sert erkek sakallarını?"

Aksı huylu Kazak büro sefi beliriverdi kapıda da, Fanustay yolunmaktan kurtuldu. Yarı Rusça, yarı Turaca bagırıs-çagırıs lar, asagılamalarla holdeki herkesi kovaladı işlerinin basına.

Paltosunu oglana teslim edip geri dönerken birden gözü Fanustay'ın yüzüne kaydı.

"Sen de kımsın?" diye sordu öfkeyle karışık saskınlıkla. "Bizim görevlimiz nerede?"

"O benim, efendim. Ben, Fanustay Turayevski," diye vızıldandı oğlan. "Evvelki gece hiç uyumadan uzun bir yolculuktan buraya gelmistim. Uykusuzluk ve yorgunluktan ruh gibiydim.

Onun için bugünkü durumum size garip gelmiş olabilir; içerdeki bayanlar ve baylara da öyle... "

Sef ne diyeceğini sasırmıs, kızgınlıkla haykırdı: "Neden tıras olmadın? Ne bu surat böyle, hapıshane kaçkınları gibi!.. Çabuk yıkıl karsımdan, tıras ol da gel!"

Oğlan sefi ıyiden ıyıye çileden çıkartmak için birebirdi bu sabah: "Benim tıras takımım yok kı, efendim; hiç olamadı. On bes günde, ayda bir babaminkilerle oluyorum."

"Çabuk toz ol gözümnden!" diye gürlledi adam. "Suralarda bir yerde bir berber olacak."

Fanustay, yaka bagır açık, panik içinde bulvara fırladı. Puslu, karanlık bir Novoturolsk sabahının kör ayazında, tek tük insanların yürümekte olduğu kâh karla, kâh cam gibi buzla kaplı geniş kaldırımlarda, agzından buharlar saçarak, saga sola kosusturmaya başladı. Sonunda iki cadde ötede çok modern bir

"kuaför" buldu. Dükkân dışarıdan o kadar lüks görünmekteydi ki, içeri girme yürekliliğini bir türlü gösteremiyor, dükkânın önünde, bir saga bir sola, bir öne bir arkaya yalpalayıp duruyordu. Ya buraya gelen üst düzey insanların önünde yapılmaması gereken bir davranışta bulunur, ya da söylenmemesi gereken bir sözü agzından geçirirsa? Ya rezıl olursa? Ya berberler ve müsteriler kendisiyle alay ederler, asagırlarsa?

Pencerenin arkasından kendisini gülerek izlemekte olan berberlerden birinin sabrı tükendi, kapıyı açıp onu içeriye buyur etti. Daha doğrusu, adam neredeyse zorla, oğlanı kolundan tutup içeri sürükledi. Çocukcağız yaşamında bu denli lüks ve her yanından zenginlik fiskıran bir kuaförü penceresinden bile görmemisti.

Kuaför, kadın ve erkekler için olmak üzere iki bölümden oluşuyordu. Nitelikleri ancak New York, Los Angeles, Paris, Londra'dakilerle karşılaştırılabilecek olan dükkâna "kuaför"den çok

"kadın ve erkekler için güzellik salonu" demek daha doğru olacaktı. Anlaşılan, burası ve buna benzer yerler, "transformasyonları" Farustı Krıstıyev ile Fanustay Turayevski'den epey önce başlamış bir bölüm eski Sovyet yurttasının, 15 adamının, kapitaliste dönüşen eski parti üyelerinin, "yuppi"ye dönüşmüş eski komsomol gençlerinin, 15 adamı görünüsündeki eski Kızıl Ordu ve KGB çalışanlarının olusturduğu mafya örgütleri elemanları ile bunların boyalı saçlı karıları ya da metreslerinin gereksinimleri için -nemli, verimli ve de karanlık topraklarda yerden hızla biten mantarlar örneği- göz açıp kapayıncaya oluşmuş 15 yerleriydi.

Sabahın daha pek erken bir saati olduğundan koca salonda çok fazla müşteri yoktu. Oğlan oturacağı koltuğa yönelirken, birden tüm duvarı bastan basa kaplayan aynada kendi yüzüyle burun buruna geldi ve olduğu yerde kalakaldı. Aynadaki imge elini aynadan dışarı uzatıp tüm gücüyle Fanustay'ın suratına okkalı bir yumruk sallamıstı sanki. Bayılıp düştü.

Adamlar çocuğu karga tulumba bekleme bölümündeki bir kanepeye yatırdılar. Kolonyayla alnına, boynuna, ensesine usta ve becerikli elleriyle masajlar yaparak sonunda ayıltılar.

"Biraz fenalastım galiba" diye mırıldandı, çevredekilerden özür dilercesine. Bir seyler söylemeli, doyurucu bir neden bulmalıydı. "Hep böyledir. Kuaföre gittiğimde çoğu zaman beni ayna tutar; hele karnım açsa... Bu sabah aceleden, bir seyler yemeye fırsat bulamadım da."

Oğlanın Meftunı Felesnikov'un yanında çalıştığı anlaşılnca, hemen anında, nereden geldiği bilinmeyen bir kahvaltı tepsisi kondu önüne. Bir kahvaltı servisi ki bes yıldızlı otel müşterisine yarasır; "bacon"lı yagda yumurta, her cıns salam, jambon, sosıs, halıs Hollanda gravyeri ve çeşitli ülkelerden birkaç cıns peynir, ballar, reçeller, marmelatlar, çörekler, "croissant"lar... Bir tek kus sütü eksik... Fanustaycık yaşamında ilk kez böylesine bir kahvaltı servisinin karşısında oturuyordu. Düşündü de iki-üç gündür galiba doğru dürüst bir sey bogazından geçmemisti.

Çevresine toplanmış olanların bakışlarına aldırmadan, istahla ve kendisinden beklenmeyecek bir umursamazlık, utanmazlıkla, tepside ne var ne yok her şeyi afiyetle sılıp süpürdü.

Sonunda tıras faslı başladı. Usta kuaförler oğlanı Brad Pitt'in bir kopyası yapıp çıkardılar.

Sarımsı, kızılımsı sakalını tam kökünden kesmeden bır-ıkkı mılım uzun bıraktılar. Saçlar son moda genç ısı yapıldı; jellendi. Yüzü türlü kremlerle ovulup masajlandı, sonra da "Calvin Klein"la "after shave"lendi.

Bitimde Fanustay'ın ısrarlarına karsın para kabul etmediler. Bay Felesnikov ve onun Kazak büro sefine sonsuz saygı ve hürmetlerini götürmesini ıstediler kendisinden sadece. Fanustay dükkândaki herkeste Meftunı Felesnikov'a karsı korkuyla karışık bır saygı ve bas egme sezdi.

Ta kapılara kadar çıkıp, en güleç yüzleriyle ugurladılar genç ve "yakısıklı" oğlanı.

Fanustay Turayevski, büroyu terk edeli oldukça uzun bır zaman geçtiğini o zaman anladı.

Çünkü dükkândan çıktığında hava epeyce aydınlanmıstı. Büro sefinin Kazakça azarları ve fırçalarını bır an önce yıyebilmek için var gücüyle büroya kosup nefes nefese içeri girdi. Onun içeri girmesiyle birlikte tüm büro çalışanlarının agzından saskınlık ve hayranlık ünlemleri çıkıverdi. Ama sef ortalarda yoktu. Çalışanlardan biri yanına yaklasarak sefin Bay Felesni-

kov'un yanında olduğunu ve geldiğini patronun sekreterine haber vermesi gerektiğini kendisine anımsattı.

Korku içinde Meftunı'nın huzurundaydı. Sef, patronun yanında, neredeyse "hazır ol"

durumundaydı Meftunı sen, Kazak sef ise asık bır suratla oğlanı süzüyorlardı.

"O kadar abartacak bır sey yok" diye sefe döndü albay, sankı kaldığı yerden sürdürürcesine.

"Yorgun ve uykusuzmus anlaşılan. Hatta dün sabah, çok yorgun olduğu için, benden bır gün ızın ıstedı; tabıı kı vermedim. Genç insanlar bu kadar yorgunluga dayanabilmeli. Bak ıste, bır gece uyuyunca kendine gelmiş anlaşılan." Sef bır seyler söylemeye yeltendi, ama patron lafını agzına tıktı buyurgan bır tavırla. "Olay anlaşılmış ve kapanmıştır" diyerek önündeki belgeleri incelemeye baslayınca sefle oğlan dönüp odadan çıktılar.

Fanustay kapının dıbında birden geri dönüp -sekreterin ve sefin saskın ve kızgın bakışları altında- yeniden kapıyı tıklatıp içeri girdi. "Sıze bır sey sorabilir mıyım? Cadının serbeti etkisini mı göstermeye

basladı dersınız?" diye -damdan düşer gibi- sorunca albay basını kâğıtlardan kaldırdı. Suratında eksi ve saskın bır görünüm vardı. "Ne cadısı, ne serbeti?" "Hanı evvelkı aksam, dag basındaki evde..."

"Ev mı?" diye kakhaha ile güldü. "Ev olur mu canım, büyücünün -bır girenin bır daha çıkamadığı-esrarengiz satosu!" Sonra birden ciddilesiverdi. "Kendine gel oglum! Yırmmı bırıncı yüzyıldayız; üçüncü 'mıllenıumda'... O dediklerin bın-bın bes yüz yıl öncesının, ortaçağın masallarında, efsanelerinde kaldı. Tüm gece boyunca arabanın ön koltugunda kıvrılmış uyurken, demek kı düşlerinde bu masal kahramanları ile ugrastın durdun. Sakın ha bu söylediklerini baska bır yerde yıneme, ya alay konusu olursun, ya da deli diye karsılanırsın çevrede." Sertçe kapıyı gösterdi. "Haydı bakalım! Bu kadar cadı muhabbeti yeter! Mars mars!"

Dogru ısının basına... "

Albay yeniden önündeki belgelere eğilirken, "Öyle ya," diye düşündü Fanustay,

"anımsadıklarım ancak bir düşünürün olabilir." Kapıdan sessizce, dışarı süzüldü.

* * *

Bir türlü aksam olmuyordu. Serkisof kırıldıktan sonra, zaman da durmustu sanki; geçmek bilmiyordu. Gübertchinka hayalleri içinde, ufacık evinin yine her yanını amaçsız, bilinçsiz arslayıp durdu aksama dek; hem de hiç yorulmadan...

Aksam karanlığı bastırdığında da, banyonun, sırları yer yer dökölmeye baslamış aynasında, bugün tanıştığı yeni yüzünü uzun uzadıya inceledikten sonra hemen gıyınıp kendini dışarı attı.

Atmasıyla da burun buruna gelmesi bir oldu yandaki dairede oturan komsusuyla. Soguk bir selam sarkıtıp yanından sıvısmaya çalıştı, ama basaramadı.

Bir fabrikada makine bakım ustası olan komşu güçlü kolları ve normalden daha büyük nasırlı elleriyle mengene gibi kavrayıvermişti Farustı'yı. Saskın bakışları profesörün yüzünde asılı kalmıştı. "Vay canına!" diye zorlukla konustu. "Saygıdeğer hocamızın bir oğlu olduğunu, hem de bu kadar büyük yasta bir oğlu olduğunu bilmiyordum. Ne kadar da benziyorsunuz kendisine.

Buraya ilk gelişiniz sanırım."

Ne diyeceğini sasırdı Farustı Kristiyeve. "Ya, doğru" diye kekeledi, "çok uzaklarda bir yerlerdeyim; Turania'nın dışında... Onun için, sık sık gelmek o kadar kolay olamıyor." içinden derin bir "Ooh!" çekti. Yalanı kıvırabılmıştı. "Sımdı, ıznınızle, hemen gitmek zorundayım, çünkü uçağı kaçıracagım," diyerek yürüme-kosma arası adımlarla adamın yanından uzaklastı.

Ya yarın-öbür gün de toslasırsa makine ustası komşuyla, ne olacaktı? "Adaam sen de!" diye düşündü, "o zaman da yeni bir yalan uydurulur. Her münasebetsiz duruma yeni bir yalan... O

kadar da zor değil göröldüğü gibi. Yalnız, en kısa zamanda bu siteden kurtulmanın bir yolunu bulmalı; bu edındığım yeni suratla yeni yaşamımı burada sürdürmek hemen hemen olanaksız görünüyor."

Sanki ortada gerçekten kaçırılmaması gereken bir uçak varmışçasına, nefes nefese

"Gübertchinka"lı lokantanın gırıs holünde buldu kendini. Rastlantı bu ya, yeni müşteriıyı, kaç gündür yüzü gözünün önünden gitmeyen tatlı Gübertchinkacık karsılamıştı.

Farustı tüm gücü ve yürekliliğıyle atıldı: "ıyı aksamlar Gübertchinka," dedi en güven verici ve etkileyici sesiyle. "Lokanta gırısında, birdenbire senin o güzelım, melek yüzünle karsılaşmak ne güzel rastlantı!"

"Adımı biliyor musunuz?" diye saskınlıkla sordu kız. Bunca zamandır ilk kez lokantanın müşteriilerinden biri kendisine adıyla sesleniyordu. Genelde o, müşteriilerin gözünde, lokantanın

dikkat edilmesi ve hele hele adının bilinmesi hiç gerekmeyen, saydam ayrıntılarından biriydi yalnızca.

"Adını da biliyorum, hatta soyadını da Gübertchinka Gülbe-yeva! Zaten hiç aklımdan çıkmadı kı!"
Sonra yüzünde hüznü bir gülümseyiş belirip kayboldu. "Ama sen benimle ilgili hiçbir şey anımsamıyorsun anladığımı kadarıyla."

Kız -saskınlıktan dılı tutulmuş durumda- profesör eskisinin yeni kabanını sırtından alıp vestiyere asarken dönüp yeniden baktı. "O kadar ıyı tanıyorum kı yüzünüzü. Ama bir türlü tam çıkaramıyorum. Biliyorsunuz, çalışan azlığından o kadar çabuk ve serı davranmalıyız kı, bir masadan diğerine deliler gibi kosustururken ne bizim müsterilere, ne de müsterilerin bize dikkatle bakabilecek zamanımız oluyor."

"Birkaç gün önce, bir arkadaşımın buradaydık..." diye anımsatmaya başlamışken, sözü yarıda kaldı.

Kız birdenbire atılıvermişti: "İste şimdi oldu" dedi, "nasıl unutabilirim? Birlikte olduğunuz, eli son derecede açık, ama gözünün içine bakınca basımı ve midemi döndüren, az rastlanır türden arkadaşınızın su cebime sıkıstırdığı dövız tam bes aylık ücretime denk düşüyor. Sız de, onun yanındaki -bir seylere kızdığınızdan olacak- votka kadehini yere çalıp tuz buz eden saygıdeğer beysınız!" Döndü, gözleri açılmış, söylediğine kendisi de ınanamamış, dikkatle süzdü Farustı'yı. "Ama nasıl olur?" dedi. "O günkü sız, zamanından önce bitmiş, gücü ve yasama ıstegi tükenmiş bir insandınız. Oysa şimdi, bugünkü görünüşünüz... ne desem... sasırtıcı, hatta biraz da ürkütücü bir yenilenme..."

"Yapma, sevgili Gübertchinka! Azıcık abartmıyor musun durumu?" diyerek keyifle güldü Farustı Krıstıyev. "O gün ruhsal bir çöküntü içindeydım. Yorgundum, bıtkındım. Yıllarımı verdiğim üniversitemden -ben Novoturolsk Üniversitesi'nin eski hocalarındandım- ayrılmış, ne yapacağını bilmez, ortalıkta kalakalmıştım. Ayrıca -galiba o gece, ıyıce ıpın ucunu kaçırdım-bir manga askeri sarhos edecek kadar votkayı da içime boca etmiş ve ıyiden ıyıye tus olmuştum. İki-üç gündür ancak kendime gelebildim."

"Ama tüm bunlar bile, bu alısılmamış değışimi açıklayabilir mi?" diye tatlı-yumusak bir kuskuculukla sordu Gübertchinka, o güzelim gözlerini Farustı'ye dikerek. "Tıtrek ve burusuk bir ıhtıyardan..."
Utangaç bir çapkınca gülümseyişle, yanakları al al kesilmiş, sürdürdü:

"Böylesine, yıllanmış sarap olgunlugunda, genç kızların yüreklerini pır pır ettirebilecek hos bir beyefendiye..."

Farustı, asırı sevinç ve coskudan tansıyonunun düstüğünü, basının döndüğünü duyumsadı; bir yere güç bela tutundu. "Benı anlatan bu iki tanımlamadan ıkısı de tam dogruyu yansıtmıyor.

Yine de senden bu sözleri ısıtmek kulaga o kadar hos geliyor, beni o kadar mutlu kılıyor kı...

Dınle tatlı Gübertchinka, buraya yalnızca seni yeniden görebilmek için geldim. Bundan sonra da sürekli geleceğim. Onun için beni bir tek senin servis yapabileceğin bir yere oturtursan sevinirim."

Kız önde, diğeri arkada, salona girdiler. Vakit oldukça erken sayılabileceği için lokanta bayagi تنها durumdaydı. Gübertchinka "müsterısı"nı salonun dibinde, gözden irak, losça bir kösesindeki ufacık masaya buyur etti.

Ancak, masaya varana dek, Farustı fısır fısır konuşmayı sürdürüyordu. "Yürekleri pır pır eden genç kızların arasında acaba sen de olabilir mısın?" diye sorunca Gübertchinka dönüp adama, insanı mutlu kılan, anlamlı bir "Mona Lısa gülümseyısı" ile baktı ve dönüp masaya yöneldi.

Profesör eskısının içi içine sığmıyordu. Tüm korkular, kaygılar, beynini kara böcekler gibi kemirip duran iç karartıcı düşler ve karabasan kırıntıları buharlaşıp gıdıvermiş, dünya gözünde pespembe kesılmıştı. Su

pıs kokulu asagılık lokanta bile, içinde melek yüz Gübertchinkacık'ını barındırdığından, gözüne cennetten bir köse gibi görünüyordu. "Güzelım Gübertchinkam bana hiç ters tepki vermedi"

diye düşündü, ta içinde bir yerlerde oynasıp duran sevinciyle. "Terbiyesı ve ağır baslılığıyla, çok sırnasmadan, bana kapılarını -ardına kadar açmasa bile- hiç değilse aralık tutuyor."

Oysa profesör yanlış düşünüyordu. Gübertchinka da, tıpkı onun gibi, tutkulu bir cosku içindeydi. Kısacık yaşamında hiç tatmadığı sevinç dalgaları nefes alıp vermesini bile zorluyor, yüregi agzından çıkıp gidesiye hızlı ve güçlü bir ritimle atıp duruyordu. Ergenlik çağından beri düşlerini süsleyen olgun ve yıllanmış sarap kıvamındaki "sek" erkeği sonunda çıkagelmis miydi? Nedense, oldum olası genç, "tıfil" delikanlılar hiç mi hiç ılıgısını çekmemiştir Gübertchinka'nın. O yüzden de yüreginin kapısı yarı aralık değil, ama -dışardan bakıldığında pek fazla anlaşılamasa da- ardına kadar Farustı'ye açık olmalıydı.

Lokanta dolmaya, masalar gürültücü ve geveze kadınlarla adamlar tarafından doldurulmaya başlanmıştı. Gübertchinka -hızlı oynatılan bir filmdeki oyuncu gibi- masadan masaya kosuyor, istekleri yerine getirmeye çalışıyordu. Ama, bu arada, ortalama iki-üç masa servisinde bir, kesinlikle profesörün masasına ugramadan edemiyordu. Bardan ve kasadan salona göz gezdiren patronlara yakalanıp onları huylandırmamak için de, akla gelebilecek türlü saçmalıkları yapmaktan geri kalmıyordu: Yaşamında agzına hiç sigara almamış bir adamın önündeki tertemiz kül tablasını, ha bire, -nerdeyse dakıkada bir- yenisiyle değiştirmek gibi; yapacak baska bir şey bulamadığında -hiç gerekmediği halde- ön cebinden çıkardığı minik fırça ve farasla masanın üstündeki ekmek kırıntılarını toplamak gibi; yemeğini yemeğe çalışan Farustı'nın önünden zorla tabağını, çatal-bıçagını kapıp yenisiyle değiştirmek gibi; Farustı'nın hiç istemediği birtakım mezeleri önce getirip, sonra yeniden hepsini derleyip toplayıp gerisin geriye götürmek gibi... Kızı uzaktan dikkatlice izleyen biri için, onun kısa sürede en az otuz-kırk kez kösedeki los küçük masaya ya bir seyler getirip, ya da masadan bir seyleri alıp götürdüğünü izleyebilmek, kızın devinimlerinin bas döndürücü hızından dolayı, oldukça zordu.

Gübertchinka'nın masaya her gelisinde birbirlerinin gözlerinden içeri akarcasına bakışırken, emekli profesör -çevredeki geveze müsterilerin gürültüsünü bastırmak istercesine- avaz avaz, ama yumusak, ama sevgi ve istek dolu bir sesle, Rus ve Leh edebiyatından -üniversiteye, meslegine, eski arkadaşlarına karşı duyduğu dargınlık, kırgınlıktan ötürü unutmak, aklından çıkarıp atmak istediği, ama bir türlü unutamadığı- aska, güzelliğe, mutluluga adanmış dizeleri okuyor; bunları yaşamında ilk

kez duymakta olan garıban kızın, her okudugu dizeyle, aklını biraz daha basından alıyordu.

Kâh Veronika Tusnova dizeleriyle sesleniyordu Gübertchın-ka'ya: ıkımızdık sadece bombos sokakta gün batımında, su bırıktıntilerine ılenerek; Ve her zaman yaptığın gibi, fenerın altında tam yine aklına esti beni öpmek.

Ve aynı anda, terslık bu ya

samatacı bır öğrencı topluluğu çıkmaz mı karsımıza...

Çok eglendirmis olmalıyız kı onları Patladı ardımızdan kahkaha.

Söyledikleri sunlardı asagı yukarı:

- Bakın hele su saskınlara!

- Sapıtmıs herif, genç olsa barı...

- Öyle!

- Kadın da genç sayılmaz ya!

Kâh David Samoylov'un "Güzellik"ı akıp gıdıyordu agzından: Omzumda bır keman gibıdır o benim Ve ben tıpkı bır kemancı gibi Bastırırım onu kendime. Ve akar omuzdan saçlar Dılsız bır müzikmişçesine.

Omzumda bır keman gibıdır o benim

Müzığın yüceliğı üstüne bıldığı nedir kemanın?

Benim onun üstüne bıldığım nedir? Alevın ısık üstüne bıldığı?

Ve nedir yarattığı üstüne bıldığı tanrının?

Yüce yetenek tasımaz kendi bılıncını,

Ve güzellik, daha da yücedir yetenekten.

O, çaba harcamadan kendini gösterir

Yorulmaz kendini armagan etmekten.

Emekli hocanın agzından hiç zorlanmadan, yağlı bır zemından kayarcasına dökülen bu sıırlar ilk kez, öğrenciler için hazırlanmış ders malzemesi olmaktan çıkıyor, askı, sevgiyı, ılıskıyı güçlendiren vıtaınılere dönüşüyorlardı. Bunları dınlerken sanki lokantadaki sesler susuyor, Gübertchınka'nın kulaklarında yalnızca Farustı'nın sesi yankılanıyordu.

Gelis-gıdıslerin bır keresinde, kız yine masanın üzerinde olmayacak saçmalıkta bır seyler

yapmaktayken Farustı birdenbire kızın, hafif ıslak, deterjandan kavlamıs, bakımsız eline sarılıp yıldırım gıbı agzına götürüp öpüverdı. Kız, aklı basına geldiğinde, hızla elını adamın elinden kurtardı. Korkuyla çevreye bakıp, olayın ızlenıp ızlenmedığını kontrol ettikten sonra Farustı'ye dönerek, tatlı bir sertlikle kasları çatılmıs, yaramaz bır çocuğu azarlarcasına ısıret parmagını uzatıp salladı.

Baska bır geliste "Melek Gübertchıncakık, benı genç kızların ırzına düşman kart bır zampara gıbı görmüyorsun degıl mı?" diye fısıldayarak sordu. Kız buna da tatlı-sert kas çatısıyla tepkı verdi. Sonra adamın ayagina masanın altından beklenmedık sert bır tekme sallayıp gülerek kıcını döndü ve hızla oradan uzaklastı. Farustı Krıstıyev bır yandan, bacagina yedığü sert tekmenin acısıyla, gözlerinden yaslar gelerek kıvranıyor, ama bır yandan da, mutluluk kahkahalarını patlatırken melek Gübertchıncakığının bas döndürücü hızla kosusturmalarını -

mest olmus- uzaktan ızlıyordu.

Gecenın geççe bır saatinde, Farustı Krıstıyev artık gıtme zamanının geldiğine karar verdi.

Elinde olmadan yapacağı bır davranısla, herkesın içinde -özellikle patronlara karsı- kızı zor duruma düşürmekten korkuyordu.

Gübertchıncık çıkısta kabanını giymesine yardım ederken, "Gübertchıncık," dedı, "senınle hep böyle bu lokantanın gürültücü ve geveze müsterileri arasında, hırsızlama ıkı çift sözcükle sohbet etmek zorunda mıyız? Dısarıda sakın sakın, kimseden korkmadan, ürkmeden, söyle bas basa oturmak bize haram mı?"

Tam o anda, çıkmak üzere, birkaç müsterı daha geldi dıs kapıya açılan hole. "Benı sokagın çıkısındaki pub'ta bekleyın" diye fısıldadı Gübertchıncık ürkekçe. "Lokanta kapanınca oraya gelırım."

Farustı kendısı pub'ta, ama aklı Gübertchıncıkası'nda, mutluluk, sevinç ve bu -kendisine gerçekleştirilmesi son derecede zor görünen- "tavlama" ısını basarıyla bitirivermenin coskulu gururuyla "Melek Kız"ını bekledi.

Sonunda Gübertchıncık yorgunluktan avurtları çökmüs, bıtkın, bır çuval gıbı atıverdı kendini profesörün karsısına. "Çok oturmadan, az sonra hemen gıdebılır mıyız?" diyerek yalvaran gözlerle baktı adama. "Bız

ım mahalleden geçen son otobüsü kaçırmamalıyım. Annem yolumu gözler her gece. Bıraz geç kalsam kıyameti kopartır."

"Telaslanma Gübertchıncık," dedı Farustı sevgı ve yakınlık dolu kısık bır sesle. "Otobüsü kaçırsan da bende araba var. Üstelik daha da hızlı gıderız otobüsten. Her gece eve vardığın saatte seni yetistırırım.

Sen bır kahve ıçımlık soluklan hele sımdı."

Kızın sırtından paltosunu aldıktan sonra, garsona en koyu cınsından ıkı kahve ısmarladı.

"Demek ki evde yaşlı, yatalak bir anneyle dogustan özürlü bir agabey senin yolunu gözlüyorlar her gece?"

"Ay, onu da mı biliyorsunuz siz?" diye saskın bakakaldı kız. Zaten bu gece, karsısındaki adam sanki kendisini sürekli sasırtmakla görevlendirilmişti.

"Korkma polis hafıyesı falan degılım ben" dedi gülerek Farus-tı. "Yalnızca, senin -ama bir tek senin-agzından çıkan her şeyi, kasete kaydedercesine, aklımda tutuyorum; hepsı bu... "

"Ama haksızlık bu!" diye çıkıstı kız. "Siz benimle ilgili bir sürü şey biliyorsunuz, ama ben, üniversite hocası olmanızdan baska bir şey bilmıyorum sizle ilgili olarak; hatta -gülünç ama!-

adınızı bile... "

"Adım mı? Adım Farustı Krıstıyev."

Gübertchinka'nın keyfi kaçır gıbı oldu. "Ortodoks Turalardansınız demek..."

"Senin için çok mu önemli bu?" Profesörün de süngüsü düsmüştü. "Bundan birkaç yıl öncesine kadar kımse, kimsenin dınıyle, etnik kökeniyle ilgilenmezdi. Yazık, çok yazık... "

Kız, elinde olmayarak agzından kaçır söz için çoktan pısmır olmuştı. ıkı eliyle adamın elini yakalayıp oksadı. "Ne olur, ınanın, benim için hiç ama hiç önemi yok böyle şeylerin. Ama çevrem, ailem, akrabalarım o kadar hızlı, inanılmaz bir koyu Islamlasma sürecinde kı... ınsan ıster ıstemez etkileniyor. Su anda bir Hırıstı-yanla kahvede birlikte olduğum duyulsa, herkes ensemde boza pısırmek için birbirleriyle yarışır. Hos, hiçbirı de umurumda degıl ya!"

Gübertchinka, olusan soguk havayı dağıtmak için can havlıyle sürdürdü sorularını: "Eee, öğrene öğrene bir tek adınızı ve meslegınızı öğrenebildik. Dahası yok mu?"

"Anlatacak pek fazla renklı bir yaşamım yok... Ne ailem var, ne de akrabam. Hep yalnızdım.

Sımdı de yalnızım. Hiç evlenmedim. Ne askım, ne de sevgilim oldu. ıste hepsı bu kadar, sevgili Gübertchinkacık!"

"Çok tuhaf! Nıçin hiç evlenmediniz? Sızın gıbı hos bir ınsanı, çevrenizdeki kadınlardan en az birı çoktan yakalamıs olmalıydı."

"Benı begenenlerı ben begenmedim, benim begendiklerım de benı begenmediler. ıste sorunun kısa yanıtı. Ama eger, sen benı hos buluyorsan tüm dıgerlerinin canı cehenneme." Kızın elini avucuna alarak uzun uzadıya öptü. Gübertchinka, bu kez elini kaçırmadı. O da dıger eliyle Farustı'nın saçlarını sevecenlikle oksadı.

Kahvelerını ıçtıktan sonra, hesabı ödeyip arabaya dogru yürüdüler. Arabada gıderlerken, bir yandan Gübertchinka yolu gösteriyor, bir yandan da konusmalarını sürdürüyorlardı. Kızın gösterdiği yoldan, kentın hemen kıyısındaki, oldukça yoksul mahallelere dogru yol alıyorlardı.

Yön duygusu ve belleği hiç gelişmemiş Farustı, Gübertchinkacığının hatırına, geçtikleri her caddeyi, her sokagı -bır daha unutmamak üzere- tüm gücüyle belleğine kazıyordu.

"Gündüzlerı ise gelene kadar ne yapıyorsun peki?" diye sordu profesör. "Sabahları bıraraya gelebilir mıyız barı?"

Yapmacık bır neseyle güler gıbı yaptı Gübertchinka. "Sabahları ise gelene kadar yan gelıp yattığımı sanıyorsunuz galıba, degıl mı? Uyku saatlerı dısında, sürekli çalışmak için dünyaya getirilmiş bır yaratıktır Gübertchinka Gülbeyeve! Sabahın köründen evı terk edene dek yatalak annesine, kafadan özürlü agabeyne bakar, yemeklerı yapar, onları doyurur, ortalığı sılıp süpürür, bır kosu çarsıdan gerekli seylerın alısverısini yapar, en sonunda da anneyle agabeye bakan komsu kızı geldiğinde de -günlük tüketebileceğı toplam enerjisinin en az yarısını kaybetmiş ve gerı kalanın da tümünü harcamak üzere- kosturarak lokantaya gelir. ıste size Gübertchinka'nın mutlu yasantısından hos bır kesıt!.."

Farustı dönüp saskınlıkla baktı kıza. Hatta, bu yüzden, kötü bır trafik kazasını da son anda atlattı. Bazı insanların bu tür ya da benzer yasantılar içinde olmasını hiç aklına getirmiş miydi acaba şimdiye dek? Böyle bır yasantı bır hafta, bilemedin bır aydan daha fazla nasıl sürdürülebilirdi? Bu kızı, dayanılmaz bu yasama biçiminden uzaklastırmanın bır yolu olmalıydı. Ama nasıl ve hangi parayla? Evlenme ısı, dın ayrılığı sorunundan dolayı, olanaksız gıbı görünüyordu. Ayrıca da evlenme yatalak anne ve beyinsel özürlü kardes sorununu pek çözecege de benzemiyordu. Ne diyeceğini bilememenin sıkıntısıyla konustu: "Demek, sen olmadığın zamanlar bır kız bakıyor annenle kardesine?"

"Evet, ama lokantadan aldığım ücretin üçte birı de ona gıdıyor. Ama, dogrusu, helal olsun!

Evde pek az seye elını sürse de, aksı, huysuz annemin abuk sabuk konusmalarını, basını uysalca sallayarak, onaylamak; kardesimin saçma sapanlıklarına sesini çıkarmadan katlanmak dogrusu kolay ısı degıl. Bılıyor musunuz, benim haftadaki en kötü ve mutsuz günüm hangısı?"

"Onu bilmeyecek ne var?" diye adam acı acı gülerek yanıtladı. "Tabı kı, lokantanın kapalı olduğı dınlenme günün!"

"Sız bır harıkasınız! Durumu tümnden kavradınız. Yattığı yerden eve ve herkese egemen olmaya çalışan annemin ardı arkası kesilmez ısteklerı ve kaprıslerı ile beyinsel özürlü agabeyimin nedeni ve zamanı kestirilemeyen öfkelerı sonucu eline geçen her şeyi paralayarak kırıp dökmesi, bana lokantadaki kosusturmalarımın on katından daha ağır geliyor."

Gübertchinka'nın evının bulunduğı sokagın basına gelmişlerdi. Kız daha fazla girmesini istemedi sokaga arabanın. Birdenbire atılarak adamı dudaklarından, hem de asırı bır ıstek ve sevgı ile öptü. Farustı Krıstıyev neye ugradığını sasırmıstı. Her ıkısı de yasamlarında ilk kez karsı cınsten biriyle dudak dudaga öpüsmüşlerdi; sarhos gıbyıdılar. Farustı o anda Gübertchinka'nın o güzelım kırmızı yanaklarının gözyasları ile kaplanmış olduğunu anladı.

Kız, arabanın kapısını açıp çıkmak üzereyken adamın fısıldayısını duydu. "Ne olur, bır daha!.."

Kız döndü. ılıkının ıkı katı uzunlukta bır öpüs... Kız çıkarken yeni bır fısıltı: "Son bır kez daha lütfen..." Kız -hiç karsı çıkmaksızın- yeniden döndü ve bu kez üç kat uzunlukta bır öpüsme...

"Yarın evden işe gıdıs saatinde buradayım."

Gübertchınka Gülbeyeve kosa kosa, cosku içinde eve dogru gözden kayboldu.

* * *

Ertesi sabah erkenden, Fanustay'ı kent içine bır ısı için gönderdiler. Verilen ısın gereğı, araya giren bır bekleme süresinden yararlanarak, oğlan Gübertchınka'yı görebilmek için kendini teyzesının evine attı.

Kapıda Gübertchınka, oğlanın yeni görünüsünden aptallasmıs, karsıladı onu. "Nerelerdesın sen koca herif?" diye çıkısırken kucaklastılar. "Kaç gündür herkesı endise içinde bıraktın"

Fanustay, teyzesının yatak ucuna ılıserek, ıksıne, üç-dört gündür basından geçenlerı -tabıı, aslında düs ürünü olduğuna ıyıce ınandığı, BMW'lı geceyı atlayarak- bır bır anlattı.

Gübertchınka oğlanın anlattıklarından fena halde huylanmıstı, ama sesını çıkarmadan dınledı her şeyı. Acaba, Fanustay'ın yeni patronu, o gece Farustı'yle birlikte olan, o garıp, o, yüzü gözlerı önüne geldıkçe tüylerini ürperten kısı mıydı?

"Aman evladım, sakın bunlar, sımdı her yanı sardığı söylenen mafya çetelerinden bırı olmasın?" diye atıldı uyanık, cadaloz teyze.

"Yok teyzecığım," diye yanıtladı oğlan, Gübertchınka'da da, uyandığını gördüğü kuskuları gıdermek ıstercesine. "Novotu-rolsk'un en lüks yöresinde, son derecede ıyı dösenmıs, görkemlı bır ticaret ve finans sırketinde mafyanın ne ısı var?"

Gübertchınka huzursuzluk içindeydı; içine kurt düsmüstü. Olmayacak bır nedenle oğlanı -evin huysuz kadından en uzak ve güvenli yeri olan- banyoya çağırıp sorguya çekmeliydi. Anneye duyurmadan sessızce fısıldastılar banyoda. "O adamla nerede tanıştın?" diye başladı sorgulama.

"Senin lokantanın önünde... Benimle azıcık konustuktan sonra benı çok begendığını, yanında çalıştıracığını söyledi ve arabasıyla aldı götürdü."

"A aptal kardesım benim, sana seni çok begendığını söyleyen her kısının kuyruguna takılıp gıdersen burnun pıslıktan kurtulmaz. Ne yaptığını, necı olduğunu, ne alıp, ne sattığını bilmediğın adamın pesinden gıdılır mı hiç?"

"Ne yapabılırdım? Bay Felesnikov o kadar etkileyici bırı kı, insan -ıster ıstemez- ona karsı çıkamadan, her dedğine uymak zorunda kalıyor. Ayrıca, bana verdiği ısı de hiç yorucu olmayan, çok hafif bır ısı. O pıs fabrikada, olmayacak kötü kosullarda ter dökmekten bın kez daha ıyı sımdıkı ısım; sıcacık, uygar bır ortamdayım hiç degilse. Üstüne üstlük, parasız yeme içme, yatacak yer dısında, elime düslerimde bile göremeyeceğim kadar bır ücret geçecek; herhalde senin lokantadan aldığının üç-dört katı kadar... "

Bu arada, huysuz kocakarı, tüm aksılığı üstünde, cıyak cıyak bagırdı içerden: "Neler oluyor orada?"

Benden gızlı, neler fısıldasıp duruyorsunuz? Çabuk buraya! Ne konuşacaksınız benim yanımda konuşun."

Gübertchinka sınır içinde odaya kostu. "Keser mısın artık anne! Vazgeç bu her şeyi bilme merakından!" Fanustay'a duyurmamak ıstercesine alçalttı sesini. "Oglancık bana askını, kız arkadaşını anlatıyor. Rahat bırak biraz yegenini!" Yeniden banyoya döndü sorgulamasını kaldığı yerden sürdürmek üzere. "Peki, seni arabasına aldığı aksam, Bay Felesnikov'un yanında baska biri daha var mıydı?"

"Vardı evet." Anımsamak ıstercesine düşündü biraz Fanustay. "Sanırım bir arkadaşı... Varlığı ile yokluğu bir olan sönük bir kısı."

"Konusabıldınız mı hiç? Görsen tanıyabilir mısın?" diye merakla sordu kız.

"Sanmam. O karanlıkta, ancak arabaya bındığımde sezdim varlığını. Körkütük sarhostu.

Arabanın arka koltuguna içi sıvı madde ile doldurulmuş naylon bir torba gibi yayılıp horul horul uyudu yol boyunca. Her soluyusunda arabanın içi votka ve bol soganlı yahnı kokusuna bulanıyordu. Önce onu evine bıraktı Bay Felesnikov."

"Bu kısı Bay Felesnikov'un yanında çalışmıyor mu?"

"Bilmem; en azından bizim büroda değil... Onu o geceden sonra bir daha hiç görmedim."

Fanustay, kendinden beklenmeyecek bir sakınmazlıkla, kızı belinden iki eliyle sarıp kendine çekti. "Seker Gübertchinka Ablacıgım, seni bugün ben neye benzetiyorum, biliyor musun? Su uyduruk Amerikan filmlerindeki cınayet sorusturması yapan kadın dedektiflerden birine."

Gübertchinka yapmacık bir kızgınlıkla yumusak tokatlar indirdi oğlanın bakımlı suratına. "Saf kuzenim benim, senin kendi kendine sorman gerekıp de sormayı akıl edemediğin soruları ben sana sormak zorunda kalıyorum. Benim en çok sevdiğim, kendime en yakın bulduğum akrabamın basını bılınmedik belalara sokmasını hiç ıstemiyorum." Boynuna sarılıp iki yanagından öptü oğlanı. Fanustay'ın yüreginin yağları erimisti. "Ya bu bas döndürücü kokuları da Bay Felesnikov mu sürdü suratına? Üç-dört günde sende olusan bu garıp degışimin bir açıklaması var mı sence küçük beyımız?"

"Abartma, canım ablacığım! Adamlar, beni pek bakımsız bulup bir kuaföre -ama o bizim bildiğimiz cinsten olanlardan değil, bir güzellik salonu neredeyse- gönderıp güzel bir 'yıkama-yaglama' yaptırdılar. O adamların eline uyuz bir sokak kedisi teslim etsen, az sonra sana onu yeryüzünün en pahalı en cıns kedisi olarak yutturlar. Benim durumum da ona benziyor."

Fanustay, kızın boynuna sarılmasından ve sözlerinden yüreklenerak ablasını ıyice çekti kendine doğru. Kızın bacaklarının bacaklarına, sütyensız sert memelerinin göğsüne dayanması oğlanın cinsel dürtülerini önlenemez biçimde ayaklandırmısti. Yanagını kızın yanagina dayadı.

"Kokumu güzel buluyorsan azıcık daha koklayabilirsin."

Gübertchinka oğlanın önündeki şeyin ıyiden ıyıye sertlesmeye başladığını sezince hızla uzaklaştırdı onu kendisinden. "Eve gittin mi?" diye sordu.

"Yok," dedi Fanustay. "Onlarla telefonla konustum, ama seni çok özlemistim. Onun için önce size geldim."

"Çabuk fırla, hemen sımdı, onlara da ugra!" diye emretti Gü-bertchinka. "Çabuk haydı!" Oğlan, neye ugradığını anlayamadan kendini sokakta bulmustu.

Çok bılmış huysuz anne, oğlan çıkar çıkmaz, cırladı yattığı yerden: "Mafya olmus bu, mafya!

Artık ıstese de ellerından kurtulamaz; öldürüverirler hemen."

"Uzatma anne," diye tersledi Gübertchinka, canı sıkkın. "Herkes kendine uygun bır yaşam bıçımını kendısı seçecek sonunda."

Gübertchinka, ıse gıtmeden önce, yapması gereken ıslerin basına döndü. Fanustay'ın çıkagelısı, evde uygulanması gerekli günlük ısı programını ıyıce aksatmıstı. Onun için, ıse gıdene kadar daha yogun ve hızlı çalışması gerekiyordu.

Komsu kız Aıtcha geldiğinde evden çıkmak üzere hazırlanmış durumdaydı. Bugün, her günküden farklı olarak, boyanmış, üstüne basına, saçına daha fazla özen göstermişti. Tam evden çıkmak üzereyken, yattığı yerden nasıl olup da en ufak ayrıntıları bile gözünden kaçırmadığı bır türlü anlaşılamayan anne, yeniden tüyler ürpertici cıyıklamalarını kızın üstüne salıverdi: "Ne o kız!.. Sen ıse giderken hiç boyanmazdın; üstüne gıydığın de dolabındaki en sık elbisen... Demın mutfakta, Fanustay mı sana kız arkadasından söz ediyordu, yoksa sen mı oglana kendi erkek arkadasını anlatıyordun fısır fısır?"

Gübertchinka, burnundan soluyup içinden lanetler savurarak, hiç yanıt vermeden, kapıyı tüm gücüyle çarptı, çıktı.

Sokagın çıkısında, dün aksamkı yerinde döküntü Lada'sıyla bekliyordu Farustı Krıstiev, sanki hiç yerinden kımıldamamışçasına. Gübertchinka arabaya bınince, bu kez Farustı öpmeye davrandı kızı, ama kız sertçe uzaklaştırdı kendisinden. "Yapmayın, ne olur," diye yalvarmayı andıran bır sesle inledi. "Daha göz gözü görürken rezıl olmayayım konu komsuya; tabıı daha henüz olmamıssam!"

Yolda yine oradan buradan konustular hiç durmamacasına. Kız evden çıkarken, Meftunı Felesnıkov ile teyze oğlundan Farus-tı'ye söz açmaya kesinlikle karar vermişti, ama bır türlü punduna getirip aklından geçenleri sorma yürekliliğini gösteremedi yol boyunca. Sonunda adamla bırarada olma, onunla konuşma, arada bır birbirlerinin gözlerine kaçamak bakıs atma mutluluğu gevsetti Gübertchinka'yı; Meftunı'yı de, teyze oğlunu da unuttu.

Gübertchinka'nın çalıştığı lokantanın bulunduğu sokagın basına geldiklerinde, "Melek Gübertchinkacık, sana ıyı çalışmalar," deyıp sırtını oksadı profesör kızın. "Is çıkısında seni aynı yerde bekliyorum."

"Gelmiyor musunuz lokantaya?" diye keyfi kaçmış sordu Gübertchinka. Bır günde anlaşılmaz bır bıçımde alısmıstı Farus-tı'ye. Lokantada oradan oraya kosusturmaktayken bile adamı yakınında duyumsamak onu rahatlatacak, mutlu edecekti.

"Dün aksam sezdim kı, benim orada oturuyor olmam senın daha çok yorulmana neden oluyor, benimle de ılğilenmeye çalısmandan dolayı. Üstelik patronların da durumdan kuskulanmaya baslayacaklar."

"Pekı, öyle olsun." Kız hüzünlü, uzanıp adamı yanagından öptü. "Çıkısta sizinle 'pub'ta bulusuyoruz o zaman."

Kız tam dönüp gıtmek üzereyken Farustı seslendi: "Gübert-chinkam, bana ne zaman 'sen' demeyı düşünüyorsun acaba?"

"Günün bırında kendılığinden çıkacak agzımdan. Eger zorlarsanız, daha da gecikir sonra!"

Gülerek göz kırptı, döndü, kosarak uzaklastı lokantaya dogru.

Profesör dalgın ve baygın bakışlarıyla ızledı Gübertchinkasını. Aslında adam kıza yalan söylemişti. Lokantaya gelmemesının asıl nedeni parasaldı. Çünkü artık cebinde lokantada yeni bır hesap ödeyecek kadar para kalmamıstı. Parası ancak 1s çıkısı 1kı kahveye yetecek kadardı.

Sabah yola çıktığında, arabanın deposunun sıfırlandığını görüp cebinde kalan son paranın büyük bır bölümüyle ancak birkaç gün yetecek kadar benzın alabılmıstı.

Parasızlığın verdiği can sıkıntısıyla bilinçsizce dolastı çevrede. Caddeleri, sokakları arslıladı, dalgın, düşünceli. Son birkaç günün, alısılmısın dışındaki harcamaları, zaten bır tutamcık olan emekli maasını erıtivermıstı. Çok kısa süre içinde bu soruna -geçici de olsa- bır çözüm üretmesi kaçınılmazdı. Üniversitedeki eski arkadaşlarından borç ısteyebilirdi belki. Ama onların da durumunun kendisinden farklı olmadığını biliyordu. Üstelik, onların hemen hepsı evli ve çocuk sahibiydi. Ayrıca da -borç para ıstemek için bile olsa- hiçbirinin suratını görmek ıstemiyordu; öylesine küskün ve nefretle kopmustu kı çevresinden... Meftunı Felesnikov geçer gibi oldu aklından, ama ıçı bulanarak aklındaki bu düşünceyi sılmeye çabaladı. ısteyebilse, hiç düşünmeden kendisine kredi açacağından kesinlikle kuskusu yoktu albayın; Gübertchinka'nın cebine bes aylık ücretini koyabilen adamın parasal durumunun rahatlığı da besbelliydi. Ama, ne var kı, parayı alısın sonrasında kendisini elaleme rezıl etmelerine, pıs alaylarına, anlamlı dokundurmalarına dayanabilecek gücü yoktu. En ıyısı, baska gıdilecek hiçbir yol kalmadığında

-tam bogulmak üzereyken- bu yıla sarılmayı denemektı.

Bırden aklına evdeki değerli sayılabilecek birkaç şeyı satıp paraya dönüştürmek düstü. Gerçi evde öyle çok sayıda değerli şey yoksa da, para edebileceğini umduğu, en azından, çok az sayıda olduğunu bildığı birkaç değerli kitap, bıblo çıkabilirdi. Buradan gelecek para, kısa süre için bile olsa, kendisine bır rahatlama sağlayabilirdi. Yalnız, önce bıtpazarını, eski kitap satıcılarını, antıkacıları söyle bır kolaçan etmek ıyı olacaktı.

Bıtpazarına gırince beyninden vurulmuşa döndü. Burada, neredeyse yalnızca eski Kızıl Ordu

üniformaları, Lenin nisanları, Kızıl Yıldızlı madalyalar, ikinci Dünya Savaşı anısı eski püskü tabancalar, merasım kılıçları, kınlı hançerler, Lenin, Marx-Engels rozetleri gözükmekteydi vitrinlerde. Baska birkaç dükkânda ise dinsel özellik taşıyan esyalar sergilenmekteydi: Güzelim antika Ortodoks ikonaları, çeşitli boy ve biçimde tahta, gümüş, pırnç haçlar ve dinsel törenlerde kullanılan türlü takım taklavat... Bunları gördüğünde içi "cılız" etti Farustı'nın; koskoca bir dünya devletin kendi tarihini bu adamlar eliyle haraçsız mezatsız satılığa çıkarmasına mı yanmalıydı, yoksa bugünleri düşünemeyip nefretle çöpe attığı esyalara mı? O

zamanlar pıreye kızıp yorganları yakmasaydı, su vitrindeki perisan, canı çıkmış esyanın kat be kat daha değerlileri sındı elinde olacaktı.

Farustı Krıstiev'in babası Kızıl Ordu'nun ikinci Dünya Savaşı kahramanlarındandı. Turania'da adeta efsaneye dönmüştü tüm savaş boyunca gösterdiği yığıtlıklar. Baba, savastan binbası rütbesi ve koca bir torbaya ancak sığabilen nisanlar, madalyalarla dönmüştü. Kızıl Ordu'dan terhis edilip sıvıl yasama döndüğünde ise, çok sıkı komünistliği ve de -özellikle- sadık bir biçimde bağlı olduğu Stalinistliği ile göze girerek partinin Turania bölgesi sekreterliğinde ücreti oldukça iyi olan bir görev kapmayı basarmıstı.

Ancak, sofı bir Ortodoks olan, içine kapanık, sızofrenik görünümlü annesinin -oglu Farustı'yı de, kendısı gıbı koyu bir Hırıstıyan olarak yetıstırmıstı- babası ile yıldızı bir türlü barısamadı.

Çünkü baba ıflah olmaz bir dın düşmanı ve tanrıtanımazdı. Adamın, karısının dındarlığı ile ilgili olarak yaptıgı kaba ve asagılayıcı sakalarını, dının toplumda yaptıgı afyon etkısını konu alan dıdaktık söylevlerini, anne-ogul birbirlerine sokularak, hiç tepkı vermeden, basları öne egık, dınlemekle yetinirler, ama içlerinden nefretlerini ve lanetlemelerini hiç eksık etmezlerdı.

Haftanın birkaç günü evlerine gelen partılı arkadaşlarıyla yaptıkları votkalı muhabbetler, önce kapitalist emperyalistlerin yeryüzünden nasıl ve ne zaman sılınceğine ılıskın öngörülerle ve gerçeklesmesi olanaksız önerilerle baslar; gecenin ılerleyen saatlerinde, votka dozu yükseldıkçe kaba, erotik fıkralardan, küfürlere, ıtısıp kakısmalara ve -özellikle babasının yandakı odadakı karısı ile ogluna duyurmak üzere- dın, Hz. ısa'nın kımın oğlu oldugu, Meryem'in ilk önce Tanrı ile mı, yoksa Vaftızcı Juhanna ile mı yatıp kalktıgı tartısmalarına kadar varırdı. Bu toplantılar sırasında, hastalıklı ruhlu anne, kanı çekılmış mum gıbı donuk yüzüyle yan odadakı koltugunda bir heykel gıbı devınımsız, gözleri sabit bir noktada öylece oturur; yalnızca dua okuyan dudaklarının hafif kıpırtısı belli belırsız sezılırdı. Küçük Farustı, bu hengâmede bir yandan derslerini yapmaya çalışırken, dıger yandan da babasına, aklına gelen tüm küfürleri içinden savurarak, annesinin korkutucu sessızlığını yan gözle ürkekçe ızlerdı.

Sonunda olan oldu. Dının kördüğüm olmus örümcek aglarıyla sarılmış bılıncı ile kocasının saldırgan dın düşmanlığı arasında kalan annesinin beyni bu gerılıme daha fazla dayanamadı.

Yine bol votkalı bir muhabbet aksamında, Farustı'ye bıle sezdırmeden usulca pencereyı açıp, oturdukları besıncı kattan, dudakları dualarla kıpır kıpır, kafa üstü asagıdaki beton yola kendını bırakıverdı.

Bu olaydan sonra evde yalnız kalan babayla ogul arasındaki zaten pamuk ıplığı ile baglı ılıskı

kökünden koptu. Aynı evi paylasan, birbirlerini hiç tanımayan ıkı yabancı pansiyoner gibiydiler.

Aradan çok geçmeden Stalin devrı kapandı ve tüm ülkede, parti örgütlerinde köklü temizlikler başladı. Tabıı bu arada babası da unutulmamıstı. Bir gece yarısı ıyı gıyımlı, kıbar görünüslü ıkı bey kapıda belirerek

çok saygılı bir tavrıla, "bazı kısılerle ılıgılı olarak bılgı ve görgüsüne basvurulmak üzere"

kendısını bir yere davet ettiler. Genç çocuk ıkı adamın arasında uzaklasan babasını uykulu gözlerle ızledi. Farustı -ne de olsa- bu gıdısın dönüşü olmadığını kestirebilecek kadar büyümüs ve akıllanmıstı.

Sımdı artık yapayalnızdı; ne eskı bir dost, ne de bir akraba... Oturdu bir güzel, doya doya ağladı. Annesının cenazesinde hem babasına zayıf görünmemek, hem de kadıncagızın ruhunu fazla ıncıtmemek için ağlamamıs, put gibi soguk, töreni ızlemekle yetinmıstı. Ama o aksam, içine bıırıkms tüm zehirleri, gözyası stoku sıfırlanana kadar, dıсарı bosalttı, rahatladı.

Sıra, önemli bir ısı bıtırmeye gelmıstı. Evde bulabıldığı tüm bavulları ortaya döktü. Evın içinde babasını ve annesını anımsatacak ne varsa, eline ne geçerse tıktı bavullara. Bavullar tıka basa doldugunda ise yatak çarsaflarından, nevresimlerden, battanıyelerden bohçalar yaparak geride ne kaldıysa içlerine doldurdu. Neler vardı, neler!.. Su bıtpazarındaki büyükçe dükkânlardan bırının içini rahatlıkla döseyecek kadar malzeme; hemen hemen de buradakılerin aynısı, ama çok daha niteliklısı... Sonra da, üsenmeden, sabaha kadar yedı-sekız seferde, hazırladığı tüm bavulları, bohçaları sessızce, ama zorlukla tasıdı sıtenin çöp toplama merkezine. Burada onları, dıger çöplerin atıldığı dev bıdonlara atarak derın bir "Oh!" çekti içinden. Sonunda, kendısını yapayalnız ortalıkta bıraktıkları için, ıkısından de ıntıkamını almıstı. Yeryüzünde, çöp bıdonlarının dısında, anne-babasıyla ılıgılı bir tek düğme, bir ufacık toplu ıgne bile bırakmayarak, onları hiç yasamamıslar gibi kıldığına inanıyordu.

Ertesi sabah, kendısı için sakladığı ufak bir valize ders kitaplarını, defterlerini, gerekli araç-

gereci, birkaç parça iç çamasır, ütüsüz bır-ıkı gömlek ve pantolon koyarak, annesının babasının kokuları sınıms sıkıcı daireyi -bır daha gerı dönmemek üzere- terk etti. Babasının görev yapmıs olduğu bölge parti sekreterlıgıne gıdere, dogruca sert bakıslı, ırı yarı, kaba saba sekreterin karsısına dıkıldı, olanları anlattı. Kendısının okulunun en ıyı öğrencilerinden bırı ve ders notlarının da oldukça yüksek olduğunu, eğitimini aralıksız sürdürmek ıstedığını, bunun için de partının velayetını üstüne alması gerektiğini -hiçbir kendini acındırma ve yalvarma belirtısı göstermeden- açık ve kararlı bir bıçimde sekreter yoldasa "teblıg" etti.

Babasının ortadan yok edilmesinde de büyük payı olan afur-tafurlu, kaba saba adam, çocuğun tavrı karsısında yelkenleri suya ındırmıstı. Sevecenlık ve belkı de biraz pısmanlıkla genç Farustı'yı sıkıca kollarının arasına alarak sarıldı ve -hayret!- koca adam sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Gözlerinden dereler gibi akan yaslar, sıyah ve gür pos bıyıklarını asarak, oğlanın saçlarını ıslatıyordu. Neden sonra kendine geldi, ıkı elıyle Farustı'nın omuzlarını tutarak gözlerinin içine baktı: "Gönlünü ferah tut, delıkanlı" diyerek ceketının koluyla gözlerini ve sıırıslıkla bıyıklarını kuruladı. "Partımız, üniversite sonuna kadar senin tüm gereksınmelerını karsılayacak, huzur içinde öğrenimini sürdürmeni sağlayacaktır. Hatta bu olanagın, burada görev yapacak kısılerin kısısel kararlarından bığımsız

kılınmasını sağlamak için, Merkez Komitesi'nce yayımlanmış yazılı bir belge durumuna getirilmesine çalışacağım."

Bitpazarında sergilenen esyalar ve çocukluginun kokularıyla dolu havası, Farustı'nın, bilinçaltına sıkı sıkıya gömdüğü, yasamının en yasanmayası acı anılarının gün yüzüne fıskırıvermesine neden olmuştı. Hüzün ve sıkıntı bos midesinin asit üretimini artırmıştı. Çöpe hırs ve kızgınlıkla attığı esyaları -dışını azıcık sıkıp- bugüne saklayabilseydi, şimdi çektiği parasal sıkıntıdan en az bes yıl için kurtulmuş olabileceğini hesapladı.

Askeri üniformalar satan bir dükkâna girerek bu gıysıları kımın aldığını, kımın ısına yarayacağını sordu merakla.

"Senin dünyadan haberin yok galiba dostum," diye alayla gülümsedi dükkân sahibi. "Yabancı ülkelerde kapıs kapıs gıdıyor bunlar. Bızım 'bavulcular' bızden alıp götürüp oralarda satıyorlar.

Dısarıya gıdeceksen

sana da birkaç Lenin nısanı ile bir Kızıl Ordu generalının sapkasını verelim ıstersen.

Yolculugun, hiç degılse bir bölümü bedavaya gelir."

Antıkamsı esyalar satan bir dükkâna gırıp, elinde birkaç degerlı bıblo olduğunu söylemeye kalmadan adam atıldı: "Yalnızca Çarlık Devrı ürünlerini alıyoruz. Hele saraylardan bırından olduğu belgelenebilirse ıyı para verırız. Bunun dışındakiler için bosuna zahmet etme ahbap."

Eskı kitaplar satılan bir dükkâna, antika kıtap alıp almadıklarını sordu. Sevımsız herıf kıtapları ayırmadan kılo ile aldıklarını, ısına gelıyorsa getirmesını söyledi.

"Asagılık herıfler," diye neredeyse kosarak terk etti mahalleyı Farustı. "Satıcıya sahin, alıcıya muhabbet kusu mübarekler!.. "

Su sokak senın, bu sokak benim, avare avare dolasırken bir yandan para sorununa çözüm arıyor, dıger yandan da bitpazarının ortalık yere serdıgı ilk gençlıgının acı anılarını yeniden gerısın geriye, bilinçaltına tıkıstırmaya çalışıyordu.

Aradan epey bir süre geçmıs, lokantanın kapanma saati yaklasmıştı. Çok geç kaldığını anlayarak telasla 'pub'a kostururken, kapıda karsılastılar Gübertchinka'yla. Kız, çok yorgun olduğunu ılerı sürerek, içeri girmek ıstemedi. Gübertchinka ile Farustı sarmas dolas, arabanın bulunduğu yere yürüdüler.

Gübertchinka'nın sokagının basında -yine aynı yerde- durdu araba. Yine, her bıırı bir öncekının ıkı katı uzunlugunda üç kez öpüstüler sevgı ve ıstekle. Ardından, ertesı gün, yine aynı yerde bulusma sözleriyle ayrıldılar.

* * *

Gözlerini zorlukla açarak uyandı. içeri odadaki mekanık zıllı, Allahlık telefonun kulak paralayıcı

zırlıtısı bır türlü bıtmek bılmıyordu. Uyusuk bedeninde kalmıs son güçle dogrulup kalktı yatağından. Bellı kı, sokaklarda, o saatler süren -hem de poposunu bır yerlere koymadan-serserice dolasmaları, ayak-bacak kaslarını ıyice tutuklastırmıstı. Güçlkle ılasabıldı telefona.

Telefondakı ses, su sıralar duymak ısteyeceğı en son sestı: Meftunı Felesnıkov'un alaylı, asagılayıcı sesı!..

"Ne o hoca hazretlerı, bızı unuttun gıttın galıba." Meftunı kakhahayı koyverdı. "Hanı senın çok sevgılı lıse arkadasın! Su 'pıs casus eskısı', KGB albay emeklısı arkadasın var ya! ıste o!"

"Nıçın arayacakmısım senı? Yıne benı ısıletıp elaleme rezıl etmen ıçın mı? Neydı o geçen günkü loto rezıllığı?.. Bayın önündekı halka maskara oldum."

"Haa, sahi" dıye yenı anımsamıs gıbı yaptı albay. "Oynadın, degıl mı, o tek kolonluk lotoyu?"

Nasıl? Bır seyler vurdu mu barı?"

"Bak hâlâ utanmadan benımle dalgasını geçıyor! Bakmadım bıle sonuçlara. 1-2-3-4-5-6 ! Bu sayılara loto mu çıkarmıs?"

Yanındakı bırıne lotonun ne zaman çekıldığını sordugu duyuldu Meftunı'nın. "A, benım sersem profesörüm, ta evvelkı gün çekılmıs. ınsan merak edıp de bakmaz mı bır kez bıle? Anlasıldı, senın bu ısı becereceğın yok, barı ben baktırayım. Sayılar ne demıstın? 1-2-3-4-5-6 mıydı?"

Meftunı'nın, yanındakıne sonuçları öğrenıp kendısına bıldırmasını emrettiğı duyuluyordu. "Bır dakıka bekle" dıye

seslendi Farustı'ye. Sonra uzun süren bır sessızlık.. Farustı bır an önce albayın bu oyunu sona erdirmesını ve yatağına dönüp uyumayı beklıyordu uyusuklukla.

Bırden Meftunı'nın bomba gıbı patlayan kakhahası ayakta uyumak üzere olan Farustı'yı yerinden sıçrattı. Kulak zararını korumak ıçın ahızeyı kendından uzaklastırdı.

"Sen kazandın, oglum, sen kazandın!.. 'Dolar mılyonerı' oldun." Bır an bır sessızlık oldu.

Meftunı'nın sen-sakrak sesı durgunlasmıstı. "Farustı, oradasın degıl mı? ıyı mısın? Benı duyuyor musun?" dıye endıselı bır kuskuyla sordu adama. "Nıçın tepkı vermiyorsun?"

Farustı, anlamsız bakısları ve kıpırtısızlığıyla dondurulmus bır canlı görünümündeydı. Albayın haberıne ınanmakla ınanmamak arasında ıkırcıklı kalmıstı. Gerçek mıydı, yoksa albayın soguk sakalarından bırı mıydı bu? Kendını çok yorgun ve uykulu görüyordu. Yakındakı bır ıskemleye çöktü sonunda. "Albay, senın benden baska ısıletecek, maytap geçecek arkadasın yok mu hıç?"

"Bana bak, sen dogru atla gel büroya!" dıye sertçe emretti Meftunı, ama sonra vazgeçtı. "Yok yok, sen gelmeye kalkma o paslı, hurda demır parçasıyla buralara. Sabah mahmurlugu ıle, ınanmamak ıçın çok çaba sarf ettiğın bu haber sana oldukça trajık bır trafik kazası yaptırabılır."

Loto-moto paniklemesi yüzünden bir de sevgili dil ve edebiyat bilimcisi arkadaşımızı kurban vermeyelim trafige!" diye alaycılığını sürdürdü, ama hemen ciddileşti. "Hiçbir yere kıpırdama evden. Ben seni aldirtacağım. Benim ve loto bayısının verdiği kuponları unutma sakın."

Yarım saatten az bir zamanda Farustı büronun kapısındaaydı. Çalınan kapıyı Fanustay açtı. ıkısı birbirleriyle bakıştılar bir an. Her ıkısı de karsısındaki yüzü tanıdik bulmus, ama kım oldugunu çıkartamamıştı. Sogukça selamlastılar. Albayın odasına girdiğinde, Meftunı önündeki bilgisayar ekranından kafasını kaldırmadan Farustı'yı yanına çağırarak ekrandaki internet sitesinde gözüken sayıları gözüne soktu hocanın.

"Seni ısl etmek için herhalde sahte bir internet sitesi uydurmadık!" diye sitem etti hocaya dargın bir tavırla. "Sendeki su sansa bak kı son üç haftadır kımse 'altı' tutturamıyormus; yanı sana tam dört haftanın bırickmıs parası ödenecek. ıyı mı? Sen su kuponları ver hele; parayı çekirtip hesabına yatıralım. Çünkü sana kalsa, bu ısı de agzına gözüne bulastırırsın her zamanki gibi."

Meftunı, Farustı'ye vermiş olduğu, kat yerlerinden lime lime olmuş kuponu cüzdanına koydu, bayi kuponunu da yanına çağırttığı büro sefine verip paranın çekilmesini, bildirdiği banka hesap numarasına yatırılmasını söyledi.

"inanılır gibi değil!" diye kendi kendine söylendi Farustı. "Sen ne biçim bir adamsın Tanrı askına?" Bir seyler çıkartmaya çalışırcasına albayın yüzünü inceliyordu büyük bir dikkatle.

"Otur şimdi karsıma söyle hele. Seninle biraz ciddi seyler konusalım," dedi albay. Farustı hemen emre uydu; albayın gösterdiği koltugun ucuna ılıştı. Bu adama karsı duyduğu nefret ve tiksinti gıtmıs, yerine korkuyla karışık bir saygı belirmeye başlamıştı içinde.

KGB albay eskısının öyle sıradan, yabana atılacak birı olmadığını ta okul çağlarından beri bilirdi de, nedense -tıpkı diğer arkadaşları gibi- içinde ona karsı bir tiksinti, bir ıgrenme duygusu oluşmuştu. Meftunı'nın her an kötülük yapmaya hazır, asagılayıcı bir tavrı olduğunu sezer ve bu onu çok rahatsız ederdi. Oysa sımdıkı görünüsü eskısından çok farklıydı. Ya da belki aslında farklı değildi de, kendisini -en gerekli anda- zengin kıldığı için Meftunı' ye karsı duyduğu gönül borcu, albayı daha cana yakın, daha sevimli bulmasına neden oluyordu.

"Turanıa'daki durumu görüyorsun." Albay tane tane, ders verircesine konuşmaya başladı.

"Ülkemiz Suudiler, iranlılar, radikal ıslamcı Türkler'in ıslam seriataçısı mısyonerleri tarafından düzenlenen üstü örtülü bir 'cıhat' gırışımı ya da kusatması altında. Bunların niyetleri, Turanıa'yı Rusya Federasyonu'ndan kopartarak, bın dört yüz yıl önceki Arap çöl bedevileri için biçilmiş gıysıyı bize zorla gıydırmeye çalışmak, ıslam seriati ile yönetilen bir devlete dönüştürmek.

Basarırlarsa, bu Turanıa'nın da, Turaların da sonu demek olur."

"Lanet olsun! Tanrı hepsının belalarını versin!" diye agzından tükürükler saçarak kükredı Farustı Krıstiev. Küçüklüğünde annesi tarafından damarlarından "zerk" edilmiş olan Ortodokslugu tüm şiddetiyle ayaklanmıştı.

"Lanet postalamakla, bela okumakla, bedduayla ıslar oluruna gırsen ne ıyı olurdu!" diye belli belırsız sırttı Meftunı. "Ama yazık kı, tüm bunlar kötü gıdısırları olumluya çevıremıyor." Dua edercesine elını ve yüzünü göge dogru çevırdı: "Göklerdekı babamız ısları bızım yönlendırmemızı beklıyor. Onun ıçın kötü gıdıse 'dur' demek ıçın hepımız el ele verıp eylemin ıçıne gırmelıyız."

"Ben ne yapabılırım tek basıma?" dedı kızgınlığı sönmüş Fa-rustı. "Tabancayı, tüfegı elıme alıp hepsını tarayacak halım yok ya..."

"Günü geldıgınde, zorunlu olarak ona da sıra gelecek belkı. Ama bugün, sımdılık, hemen yapabileceğın daha basit seylar var."

"Ne gıbı?"

"Su anda oldukça zengın bır adam sayılırsın. Bu paranın küçücük bır bölümü bile adamakıllı etkin ıslar de kullanılabılır."

Farustı kuskuyla baktı albaya. "Kım ya da kımler tarafından? Nereye gıdecek bu para?"

"Verilecek yer çok; yeter kı sen ıste. Örneğın, Turanıa Ortodoksları Bırılığ!"

"ılahı albay!" diye elını önündekı sehpaye vurdu Farustı keyıfle. "Gıtıgıde gözümde büyüyorsun bugün. Onlara yardım etmeyeceğım de kımlere edeceğım? Elbette el vereceğız kardeşlerimize."

Sence ne kadar bır sey uygun olur?"

"Bılemem kı!" Meftunı, dudaklarını bükerek düşündü bır süre. "Alacağın paranın beste bır gıbı bır tutarını bağışlayabılırsın on-lara. Elbette yine sen bılırsın. Para senın."

"Yok daha neler!.. O kadarcık yardım mı olurmı? Bence en az yarısı olmalı."

"Aferın, benim ıyı yürekli, ınançlı arkadaşım!" Meftunı Felesnıkov coskulu titrek bır sesle konustu. Hanı neredeyse gözyaslarına engel olamayacaktı. "Sen de benim ıyiden ıyıye gözüme gırmeye baslıyorsun." Sonra öğüt veren bır öğretmen havasına büründü. "Yalnız, sadece parasal yardım yeterli olmaz, sen de bılıyorsun. ınsanlar ımanları ve ınançları ıçın her seylarını ortaya koymalı. Bırılığın saflarında etkin görev almalısın. Nasıl olsa artık ısın gücün yok. Tüm gücünle ıslam seriatçılığının Turanıamıza daha fazla sıçramaması ıçın çalışıp çaba harcamalısın."

Farustı ülkesını kurtarmaya gıden kahraman bır asker kadar coskulu ve kararlıydı: "En kısa zamanda aralarına gırerek görev alacağım. Yalnız önce kendı yasaımı düzene koymam gerek."

Ne de olsa yeni bır yasaın tüm gerekleri yerine getirilmeli."

"Sakın ha, kımseye loto ısından söz açma; en yakınlarına bile..." diye albay alçalttıgı sesı ve korkmuşçasına açtıgı gözlerı ile profesörü yıldırma ıslamını baslattı. "Yerin kulagı vardır, derler ya. ınsanlar gızlı tutulması gereken seyları baskalarına yine gızlı tutulması kosuluyla aktarmaktan dehşetli hoslanırlar. Söz yayıla yayıla Rus, Çeçen, Kazak, Azerı mafyalarına kadar ulaşıp da, senın pesine düstüler mı, ısın bılık demektir. Kıçındakı donuna kadar her seynı aldıktan sonra, ıçıne sümkürölmüş

bir kâğıt mendil gibi burusturup çöp tenekesine atarlar seni.

O duruma dusersen artık seni ben bile kurtaramam; haberin olsun! Onun için tüm parayı kendi hesaplarımdan birine yatırttım. Turania Ortodoksları Birliği'ne yapacağın bağış tutarını onlara ben postalayacağım. Şimdi, yaptığın bağıştan geri kalan paranın küçük bir bölümünü çeşitli bankalarda senin adına açılacak hesaplara dağıtım. Böylece bankalarda da fazla dikkat çekmekten kurtulmuş olursun. Çünkü bazı bankalardan bile mafya kanallarına 'enformasyon kaçağı', görülmedik olay değil bu günlerde. Korkma, paran bende güvenliğinde olacak. Ayrıca da parayı benim finans kuruluşumda, piyasada geçerli en yüksek faizden, 'over-night' repoya yatırmış olacaksın. Paran azaldıkça gelip benden istersin; banka hesaplarını zenginleştiririz.

Anlastık mı, sevgili hocam?"

Farustı uysalca basıyla onayladı. Albay yeniden sefi yanına çağırarak gerekli emirleri verdi; işlemler hızla yerine getirilmeye başlandı.

"Artık paran bol!" diye keyifle arkasına yaslandı Meftunı. "Bu kadar zenginliğin karşısında tüm Turania kadınları pesinden kosar. Begen begen al içlerinden birkaçını! Yaşamın tadını çıkar.

Fazla uzun sürmez bu günler çünkü. istersen sana bu konuda da yardımcı olabilirim."

"İstemez!" diye sınırlı bir tavırla karşı çıktı Farustı. "Benim bir kadınımla var."

"Yapma yahu!" dedi Meftunı. O alaylı, küçümser görünümü yeniden belirmişti. "Son görüştüğümüzde o besinci sınıf lokantanın garson kızına bile sarkmaya kalkmıştın."

"İyi bildin!" Gübertçinka aklına düşünce senlenmiş, coksulanmıştı. "İşte o benim sevgilim!

Yaşamımı nurlandıran mutluluk ve ask melegim benim!.. "

"Hoppalaaa!.." Albay bir an saskınca baktı arkadaşına. Ama arkadan hemen öğüt veren öğretmen havasına geri dönüş yaptı. "Sevgili arkadaşım, lütfen aklını başına topla ve kendine gel! Bugüne bugün, sen yalnız Turania'nın değil, tüm Rusya Federasyonu'nun sayılı zenginlerinden biri sayılırsın. Hiç senin gibi adama besinci sınıf bir lokantanın garson kızıyla düşüp kalkmak yarasır mı? Ben senin yerinde olsam, belki de tüm Avrupa'nın en güzel kadınlarının yaşadığı Çek ülkesini kolaçan ederek, kendime uygun birkaç ıyı parçayla keyfime bakardım." Meftunı içinden kopup gelen bir sesi dinledi ırkılarak: "Bu türden âsık bir budala, sevdiği hoşça vakit geçirsin diye, güneş, ay ve yıldızları bile, bir anda harcaıverir ." Bir süre -

kendi yarattığı bir yapıta hayranlıkla ve gururla bakan bir heykeltıraş gibi- inceledi Farustı'yı.

"Ayrıca, seni son gördüğüm geceki o sümsüklükten, o yarı cesetlikten adamakıllı kurtulmuş, neredeyse gençleşmiş, aslanlar gibi, yakışıklı, olgun bir erkek olmuştun; tam kadınları bayılıp, ask acılarııyla kıvrandıracak türden hem de... "

"Açıkkası, bende ki bu değişimi ben de saskınlıkla ızlıyorum. Geçen gün banyodaki aynada baska birinin bana bakmakta olduğundan kuskulanıp aynanın arkasını inceledim. Senin cadı karının serbeti

epey etkiliymıs anlasılan."

Farustı'yı gülerek dınlemekte olan Meftunı'nın suratı, son tümcede eksıyıverdı. Profesör de sasakalmıstı bu eksıme; sen-sakrak tavrı dudaklarında dondu kaldı.

"Anlamadım," dedı sınırlı bır merakla. "Kımmıs benim cadı? Ne serbetinden söz edıyorsun sen?" "Hanı o gece canım, dagdaki evde..." Farustı albayın görünüsünden dehsetlı korkmus, kekelıyordu.

"Meyhaneden çıkınca senin yanındaki oğlanla birlikte o cadının dagdaki evine gıttık de, senin ıstegınle kadın bize safra suyuyla balgam karısını ıgrenç bır seyler ıçırdı ya."

"O gece nasıl sarhos olduğunu anımsıyor musun sen? ıçtıgın o kötü votkadaki metıl alkol beynının bazı hücrelerini fena bıçımde yıkıma ugratmıs anlasılan. Aradan bır hafta geçtığı halde hâlâ bu sanrıların etkısı altında olduğuna göre hücrelerin bu yıkımı kalıcı olmalı!.. "

Meftunı derın bır nefesle birlikte sustu, duruldu. Kızgınlığı geçer gıbı olmustu. Arkadasını ınandırmak ıçın tane tane konuşmayı sürdürdü. "O evine ugradığımız, senin cadı dedıgın kadın, son derecede saygın, akıllı bır ıis kadını, bır hanımefendı, ayrıca da benim çok yakın dostumdur.

O gece ıçtıgın -daha doğrusu-hepımızın ıçtığı sıvı da, kadıncagızın kendi elcegızıyla yaptığı, bol tarçın ve zencefilli bozaydı; bıldığımız boza... Kıs günlerinde kendisine her ugradığımda, kesinlikle koca bır bardak boza ıçmeden edemem. Ne yazık kı, çarsıda satılmakta olan bozaların tadı onunkı kadar güzel olmuyor.

Farustı agzından kaçan sözden çok utanmıstı. Yaptığı yakısıık almaz bır davranıs yüzünden azarlanan çocuk gıbı bası önünde, sıkılğan, kımıldamadan oturuyordu. "Yok, ben de pek gerçek olduğuna ınanamıyordum gördüğüm sanrıların" diye mırıldandı korkakça, "ama aynada yeni yüzümle burun buruna gelince... "

"Ne var bunda sasıracak?" diye sözü agzından kaptı profesörün Meftunı. "Sıkıntılı, streslı bır dönem geçirdın bu aralar. Ondan, olduğundan daha yaslı, yaşamdan kopmak üzere olan bır gıbı görünüyordun. Ama -anlasılan- emeklılığın rahatlığı, gevseklığı seni epeyce dınlendirmıs, kendine getirmıs.

Albayın tedırgın telası durulmus, yine o eski alaycı, dalga geçer halı gelıp oturmustu suratına.

"Ayrıca, baksana, garson-marson da olsa, kendine yeni bır sevgılı de edinmissın. ıçindeki dınlenmıslik, huzur, mutluluk, yasama yeniden kavusmanın sevincı yüzüne de vurmus.

Adamakıllı gençlestırmıs seni. ıste, bilmecenın yanıtı bu!"

Bu arada Kazak sef, Farustı ıçın çeşitli bankalarda açılmıs hesapların defterlerini, çek koçanlarını, banka kredi kartlarını albayın masasına yaydı. Farustı'ye -yasamında ılık kez burun buruna geldiğı-tüm bunlarla ilgili ön bılgılar, neyı nasıl kullanacağına ılıskın tüm ayrıntılar, çok büyük zorluklarla, birkaç kez yınelenmek zorunda kalınarak, albay ve becerıklı Kazak sefi tarafından anlatıldı.

Emekli dıl ve edebiyat profesörü banka hesaplarına ılıskın defterleri, kâğıtları ceplerine özenle

yerleştirirken -alışkanlığı üzere- bır sıırı ya da pek bilinen bır oyundan çok ünlü bır tıradı ezberlercesine, kendisine anlatılanlardan bır tek sözcüğü bile unutmamak için, içinden yineleyerek kapıdan çıkıp gıtmek üzereyken Meftunı arkasından seslendi: "Sakın ha, bana bu söylediklerini baska yerde, baskalarına da yineleme, olur mu? Hem kendini gülünç duruma düşürürsün, hem de benim ticarı ıtıbarımı zedelemis olursun. Sanrılarını bilincinin derinliklerinde kilit altında tut, bır yerlere salıverme sakın."

Farustı ile Fanustay kapıda, yine birbirlerini düşmanca ve soran gözlerle süzdüler, yine sogukça

"ıyı günler" dilediler birbirlerine. Hoca bürodan ayrıldı.

* * *

Çok geç kalmıstı. Büronun yakınında bulunan, yeni açılmış, Türk akrabalarından bır sıirketin yaptırıp ısılettiğı çok "lux", pırıl pırıl alısveris merkezinde bulduğu ilk kuyumcuya daldı. içerde vıtrinde sergilenmekte olan takılardan, ırı pırlantalarla bezenmis, kolye, bilezik ve küpeden olusan üçlü bır takımı -fazla oyalanmadan-begenerek özenli bır armagan paketi yaptırdı.

Kuyumcular, fiyatını bile sormadan, takıyı alan adamı

hayretler içinde tepeden tırnaga süzdüler. Farustı cebinden bankalardan birinin çek defterini çıkardı. Kalemı elinde, çeke ne yazması gerektiğini, yüzlerine bile bakmadan sordu. Söylenen astronomik sayıyı hiç sarsılmadan, sasırmadan ya da en ufak bır tepkı bile göstermeden sogukkanlılıkla ve hızla - kendisine öğretildiği gibi- çeke yazıp koçanından yırtıp verdi.

Adamlar, hocanın hal ve tavrından, durumu hiç güven verici bulmamışlardı. Yine de yalnızca telefonla provizyon almakla yetindiler. Farustı bu paketin, vereceğı bır adrese çok ivedilikle gönderilip gönderilemeyeceğini sordu. Adamlar, saygıyla, bu ısı yerine getirebileceklerini bildirdiler kendisine. Temiz bır kâğıtla zarf istedi, oturdu yazdı: "Melek Gübertchinkam, bugün önemli bazı ıslerım yüzünden seni almaya gelemiyorum. Aksama lokantadaki masamı kimseye kaptırma. Olabıldığınce erken gelmeye çalışırım. Çünkü aksama kadar seni daha da özleyeceğim. Sevgilerle... Farustı."

Kâğıdı özenle katlayıp zarfa koydu, yapıştırdı ve paketle zarfın, üzerinde adı, adresi yazılı kısmıye hemen ulaştırılmasını istedi.

Sımdı sıra bır çiçekçi bulmaya gelmişti. Ucu bucacı gözükmeyen koca alısveris merkezinde o da vardı. Oradan da Gübert-chinkasına en güzel, en pahalı kırmızı güllerden bır buket yaptırarak verdiği adrese gönderilmesini sağladı.

Derin bır nefes alarak alısveris merkezindeki insan akıntısına koyverdi kendini. Yapılması gerekli ıslerden birini becermek içinı rahatlatmıştı. Artık biraz da kendi üstüne basına bakmalıydı. Erkek giyim esyaları satan koca bır magaza görünce gırıp kendini tepeden tırnaga donattı; gıysı paketlerini yüklenip alısveris merkezindeki turlamasını sürdürdü. Bugüne kadar içten içe hosuna gıdıp de, edinmeyi aklının ucundan bile geçiremediğı, gözüne ılisen ne varsa, görgüsüz bır çılgınlıkla üstlerine saldırıp aldı. Neler neler... Gübertchinka ile kendisine en pahalısından birer Rolex saat ile en

"sofistikesinden" birer cep telefonu, kalem takımı, minic cep bilgisayar, dört-bes çift çeşitli renk, biçim ve işlevlerde İtalyan ya da İngiliz ayakkabı, gerekli gereksiz bir sürü şey daha... En sonunda elindeki ırılı ufaklı paketleri taşıyamaz duruma gelince yeni açılmış "Louis Vuitton" yetistimi imdadına. Buradan gerçek birer sanat yapıtı sayılabilecek orta boy bir valiz ile birkaç değişik boy ve türde çanta satın aldı. Elindeki paketleri valize yerleştirerek, ayakta durmaktan, insan kalabalığının -alışık olmadığı- devinimiyle gürültüsünden, dükkânlara, mağazalara girip çıkmaktan perisan durumda, kendini alışveriş merkezinin dışına attı.

Bundan sonraki ilk hedef, yeni bir ev ayarlayana kadar, Novoturolsk'ta yeni açılan beş yıldızlı otellerden birinde bir oda tutmaktır. O, bakımsız, yoksulluk ve hüznü dolu sosyal konut sitesindeki otuz beş metre karelik zavallı dairede bir gece daha fazla kalmaya dayanamazdı.

Tatsız tuzsuz bir yaşamın kötü, iç karartıcı anılarıyla dolu bu eve kesinlikle adım atması gelmiyordu. Ayrıca Farustı -bılandığı gibi- ev terk etme konusunda, çocukluktan kalma bir deneyime de sahipti.

Taksici beklerken birden taksiciye verecek kadar bile parası olmadığını ayırdına vardı.

Ceplerinde milyonlarca rublelik banka hesaplarının defterleri, kartları ve çek koçanları vardı, ama yanındaki nakit birkaç rubleyi geçmiyordu. Büyük cadde boyunca yürüyerek, kendisi için hesap açılmış beş bankadan birinin subesini aradı ve ilk bulduğundan para çekti. Su anda, yanında üniversiteden emekli edilmeden önce almakta olduğu maaşın iki yıllık toplamına denk düşecek kadar nakit para bulunmaktaydı. Aklından bu hesabı yaptığında, acı acı gülümsedi.

Tam geçen bir taksiciyi durdurmuş, binmek üzereyken, gözü caddenin karşısındaki Volvo satan galeriye takıldı. "Tam zamanıdır" diye söylenerek taksiciyi savdı. "Bu arada su araba ismini de hal yoluna koymalı." Elinde koca valiz ve diğer çantalarla, uçak pisti benzeri caddeyi, nefes nefese zorlukla asarak kendini galerinin içine attı. Koyu bordo, yeni model bir Volvo S80'de karar kıldı arabaları inceledikten sonra ve hemen teslim almak istediğini, parayı da hemen ödeyeceğini bildirdi. Ancak galeri ilgilileri bunun olanaksız olduğunu, arabayı yarın, tüm bürokratik işlemler tamamlandığında verebileceklerini, ancak -çok gerekliyse- bu aksamlık daha eski model bir araba kullanabileceğini söylediler. Farustı, çaresiz kabul etti.

Kaparıyı verdi ve bavullarını geçici arabasının bagajına koyarak otele gitti.

Otelin on ikinci katındaki odasında, önce valizi boşaltıp içinden çıkarttığı çamaşır, ayakkabı ve diğer eşyaları -ilk kez görüyormuş gibi- uzun uzadıya hayranlıkla inceledi. İçinde gıtgıde büyümekte olan mutluluğun coşkusu nefesini daraltıyordu. Bir an boğulacağını sandı. Ne olursa olsun biraz sakinleşmeli, içindeki bu taskınlığı frenlemeliydi. En iyisi, ilgisini başka şeylere yöneltmekti. Televizyondaki yerli-yabancı bir sürü kanaldan diğerine atlarken, St. Petersburg kılıselerinden birinden naklen verilmekte olan, Bach'ın Sankt Matheus Passion'unu yakaladı.

içindeki koyu Hıristiyanlığı alevlendiren essiz güzellikteki müzik baygın düşürmüştü Farustı'yı.

Ne kadar gençleşirse gençleşsin, ne kadar yaşamını tepeden tırnaga yenilerse yenilesin, müzik beğenisinin değişime uğramasını olanaksız görüyordu. Onun için geçerli olan tek müzik türü bu olarak kalacaktı.

Kulagi o güzelim müzikte, pencereden dışarıyı gözledi. Kalın, koyu gri bulutlar, Turania'nın o doyumsuz açık buz mavısı gökyüzünü, en ufak bir delik bırakmamacasına, haince kaplamışlar, Novoturolsk'un üstüne tüm kasvetli ağırlıkları ile çökmüşlerdi. Bu yüzden de hava olduğundan daha erken kararıyordu bu aksam. Cadde ve parkların sarı sodyum lambaları donuk Dania'nın buzdan yüzeyinde yansıyarak onu, kentin ortasına rastgele atılmış dev bir altın zincire benzetmişti. Nehrin yüzeyini yılın en az dört ayında kaplayan kalın buz tabakası üzerinde çeşitli araçlarla kaymak, uzun kış aksamalarında çocukların -okul çıkışı- en büyük eglencelerinden biriydi. Profesör de çocukluk ve gençliğinde, yaşamını berbat eden o tatsız ailevi sorunlarla yüz yüze kalana kadar, bu coskulu eglenceyi bol bol tatmıştı. İste şimdi de, binlerce çocuk ve genç nehrin üstünde minik kızaklarla, buz patenleriyle kayıyorlar, birbirleriyle çarpışıp yerlere düşüyorlar, ıtısıp kakışıyorlar, cıvıl cıvıl eğleniyorlardı.

Farustı, Novoturolsk'u bu kadar yüksekte, kusbakısı, ilk kez görüyor, kentin alacakaranlıktaki görünümünü hayranlıkla izliyordu. "ıyı kı buralıyım" diye düşündü. "Bu güzel ülkeyi çok seviyorum." Hırs ve kızgınlıkla yumruklarını sıktı. "Bu yasanası ülkeyi, ne yapıp yapıp çağdısı seriatçılara teslim etmemek gerek. Bu kurbanı olduğum anayurdum, hiç bir zaman Arap'ın, Acem'in seriatıyla yönetilmemeli!"

Asırı mutlulugun verdiği bogulma duygusunun yerini, bu kez de tam tersi, asırı sıkıntı, bunalım almıştı. Ruhsal yetersizlik ve dengesizliği, iki asırı uç duygu arasında bir denge noktası bulamıyor, salınımlarla kâh oraya, kâh buraya savrulup duruyordu. Birazcık sakinlesebilmek için, minı barın kapagını açıp birer dublelik küçük ıçkı sıselerini inceledi. ıçlerinden seçtiği halıs ıskoç ürünü malt viskıyı yuvarladı bir dıkiste. Yasamında ilk kez bir malt viskı tadıyordu.

Viskının büyük bir zarafet ve ağırbaşlılıkla, yavaşça, salına salına yemek borusundan mideye süzülüşünü, gözleri kapalı izledi. "Anasını sattığımının heriflerinin ıçkılarında bile anlaşılmaz bir soyluluk var!" diye söylenerek minı bardan bir küçük malt daha bulup, viskının agzından başlayarak mideyi bulusunu yine büyük bir zevkle izledi.

Derken, aklına baska bir hınzırlık geldi. Tüm sımarık zengin pezevenkler nasıl davranıyorsa o da öyle davranmalıydı. Hemen telefona sarılarak oda servisinden kendisine buz gibi bir Don Perignon ile en ıyı cınsından havyar getirmelerini istedi. Bu arada suyla doldurmaya başladığı jakuzılı banyoya köpüklü sıvı sabun katarak suyun üstünün hafif mavımtırak köpükle kaplanmasını sağladı.

Garsonun getirdiği sampanyayı dikkatlice patlatarak, tek bir damlayı bile zıyan etmeden, kadehine doldurdu ve merakla yudum yudum ıçtı. Evvelce tatmış olduğu, adı sampanyaya çıkmış hiçbir sıvıya benzemiyordu bu. "Bu ıçkı filan degıl!.." diye yüksek sesle söylendi.

Kadehini ısıga dogru tutup berrak, açık sarı sıvının içinde olusan binlerce minik hava kabarcığını, laboratuvarı kımıyasal deney yapan bilim adamı ciddiyetiyle inceledi. "Bu, dogayla ınsanın el ele verip olusturdıkları görkemli bir sanat yapıtı!" ıçindeki edebiyatçı

"background"u kabarmıştı yine.

Kalkıp soyundu ve yanına Don Perignon'lu buz kovası ile kadehini alarak küvetteki ılık, mıs gibi köpüklü suya girdi. ıçmeyi orada da sürdürdü. Sonunda jakuzı motorunu çalıştırarak bedenine

yumusak,

rahatlatıcı, uyusukluk verici su masajını uyguladı ve banyodan çıktı. Üstüne, karşı konulamaz, bir uyku çökmüştü. Sabahtan beri yaşadığı, hiç de alışık olmadığı "yasamının ılıkleri", coskular, gerginlikler, kosusturmalar, biteviyeliğe, rutine kosullanmış profesörün beynini ve bedenini yorgun düşürmüştü. Kurulandıktan sonra, yine çırılçıplak, yataga girdi. Kus tüyü yorganın nevresımı ve yatak çarsafı halıs ıpeklıydı. ıpeğin, arada hiçbir yabancı madde olmadan, dogrudan dogruya bedenini saran ılık ve kaygan yumusaklığı adamın cinsel güdülerini uyandırmıstı. Cinsel duyguları her uyandığında sevgılı Gübertchinkası aklına düşerdi.

Gübertchinkalı gevseklığı, uyusuklugu üstüne, ıkı duble malt vıskıyle koca bır sıse Don Perignon, göz kapaklarını ağır ağır düşürdü. Öylece sızdı kaldı.

* * *

Önce kuyumcunun adamı çaldı kapıyı. Elindeki paketi teslim edip Gübertchinka'nın ımpzasını aldı, gıttı. Kız, yarı merak, yarı saskınlıkla, paketi parçalarcasına açtı. Farustı'nın notunu okudu; sonra da armaganların, en az ıçındekiler kadar zarıf, ıncelıklı ve soylu kutularını açtıgında sevinç, cosku ve mutluluktan düşüp bayılacağını sandı. Bır zaman, yerinden kıpırdamadan derin derin soluk alıp verdi. Avazı çıktığı kadar haykırabilse, yerinde zıp zıp zıplayabilse ne ıyı olurdu ama... Yapamazdı; ıçerde yatan lanet kocakarıdan dolayı yapamazdı. Onun görevı susmak, kederını, üzüntülerini hep nasıl ıçine atıyorsa, mutluluklarını, sevinçlerini de ıçine atıp dışarı göstermemektı. Usulca banyoya gıttı; ıçlerinde neler olduğunu kestirdığı kadife torbacıkları açıp ıçinden çıkan göz kamastırıcı takıları büyük bır keyifle, tadını çıkara çıkara takındı. Marıfetlı takılar saçtıkları gizemlı pırıltılarla, kadınları sanki daha güzel, daha çekıcı, daha alımlı kılmak ıçın üretilmişlerdi. Bu pırlantayla altının ınsanın yaratıcı emegi ile bırlesmiş görkemlı karısını, kendisini kullanan yeryüzünün en çırkın, en sevımsız yaratığını bile tapınılacak bır tanrıça gibi göstermeye yeterdi.

Gübertchinka aynada takıların yaydığı sıhırlı ısınlarla aydınlanmış yüzünü görünce kendi de sastı kaldı makyajsız perı güzelliğine. "Bu Farustı bulunmaz bır adam" diye düşündü hayranlıkla yüzünü ızlerken. "Sevdiği kızın nasıl daha güzelleştirilip kendine yarasır kılınacağını çok ıyı bılıyor."

Bırden huysuz annenin canhıras haykırısları duyuldu yatak odasından. Sanki kadını bırılerı bogazlıyordu ıçerde. Kız korku ve telasla -annesine gösterme niyetinde olmadığı takıları üstünde unutarak- fırlayıp yanına kostu kadının.

Huysuz kadın, bogazlanırcasına bağırان kendisi değilmis gibi dogrulup kızın üstündeki takılara büyülenmiş gibi baktı. "Kapıya gelen adam bunları getirdi demek. Sen de onun ıçın yok oldun ortalıktan. Söyle bakalım neyin karsılığında verildi bunlar sana? Bu takılar karsılığında mı satısa çıkardın 'ıffetını'?"

Gübertchinka'nın suratının kızarması pırlantalardan yansıyarak çevreye alevler fıskırttı. "Senin gibi bır kadının lokantada garson yamaklığı yapan kızının 'ıffeti' ıçın çok fazla bu armaganlar!

O 'ıffet' ıçın bu kadar pahalısı gereksız!" diye kadının üstüne kusarcasına konustu. Kadını ıyıce çıleden çıkarmak ıstercesine acımasız bır nefretle gözlerini dıktı annesinin üzerine.

Bu sırada kapı bir kez daha alındı. ınatı kadın yenilmek niyetinde değildi. "Bak bakalım kapıya," dedi hınzırca. "Bu kez kımnden ne armagan gelmiş, hele bir ğrenelim."

Gübertchinka kapıdan koca bir kırmızı gül buketiyle döndü. Çiçek buketine ilk gelen takı paketinden daha fazla sevinmiş gibiydi. Annesiyle paylastıkları odada -huysuz yatalağı kudurtmak ıstercesine- koca kırmızı gül buketine düssel bir kavalye gibi sarılıp kendi çevresinde romantik bir valsle dönüp duruyordu. Mutluluktan sanki ha uçtu, ha uçacaktı.

Nursuz kadın öfke, kın ve belki de kıskançlıkla önünde perı kızı gibi dönüp duran kızını süzüyordu.

Bugün Farustı kendisini almaya gelemeyeceğine göre evden daha erken çıkmalıydı. Önce bir vazoya kırmızı gülleri güzelce yerleştirip sehpanın üstüne koydu. Görkemli kırmızı güller yoksul ve zevksiz döşenmiş bu odayı bile, bıımları, renkleri ve kokularıyla neredeyse güzelleştirmişlerdi; tıpkı o essız etkileyicilikteki takıların çok çırkın bir kadını bile çekici kılması gibi... Kolye ve bileziğı çıkarıp özenle kendi kutularına yerleştirdi. Geceleri yatmakta olduğu, annesinin karsısındaki yatak-kanepenin basucunda duran eski püskü komodının gözlerinden birine koydu. Üzerinde yalnızca kulaklarındaki pırlanta küpeler kalmıştı. Annesinin o sınır bozucu sesiyle verdiği "dını-ahlakı" söylevleri dınler gibi yapıp ıvedilikle, yine en güzel gıysıları ve en çarpıcı makyajıyla, evden çıktı, lokantaya gitti.

Aradan saatler geçtiğı halde profesör ortalarda görünmüyordu. Masaların arasında deliler gibi kosturarak kafaları bulmaya başlamış müsterilerin siparişlerini yerine getirmeye çalışıyordu her aksamki gibi; ama bir gözüyle de sürekli olarak kapıyı gözetlemeden edemiyordu.

Gece ılerliyor, lokantada artan müsteri sayısıyla salonun havasındaki oksijen gıtıde azalarak, yerini kötü votka, yanmış domuz yağı ve Rus sigarası kokusuna terk ediyordu. Lokantanın kapısının her açılıs kapanısı Gübertchinka'nın yüregini yerinden hoplatıyor, ama Farustı'yı göremeyince düs kırıklığı artıyordu.

Kız, aklına bile getirmek ıstemediğı olasılığın gerçek olduğuna kendini ınandırmaya başladı sonunda: Takıları ve kırmızı gülleri kendisine bir "veda" armaganı olarak göndermişti adam ve kızı boslamıştı. "Ne kadar sanssız bir kızım ben" diye düsündü. "Neyi tutsam elimde kalıyor.

Oysa ne kadar da bağlanmıştım kendisine. Onun gibi yüksek düzeyde birine göre oldukça basıt, yontulmamış, zavallı biriyim ben. Bu acı sondan baska ne umabilirdim kı?"

Tam tüm umudunu kestiğı, artık onu da, onunla yasadığı kısacık serüveni de aklından silmesi gerektiğine karar verdiği sırada -gözlerine ınanamadan- gırısteki holde Farustı'nın, garsonlardan biriyile tartıştığını, sonra da dönüp kapıdan çıktığını gördü. Masalar ve servis yapan garsonlar arasından nasıl olup da bir seylere, birilerine çarpıp dökmeden geçebildiğine kendisi de sasarak kapıdan fırladı. Dışarı çıkar çıkmaz da buz gibi havada asılı sıvrı uçlu mikroskobik buz kristallerinin yüzüne ve bedeninin açığıtaki bölümlerine binlerce ıgne olarak battığını duyumsadı. "Farustı, nereye gıdıyorsunuz?" diye avazı çıktığı kadar haykırdı.

Farustı geri dönerek kosa kosa kızın yanına geldi; kucaklasıp doyasıya öpüstüler. Uzun yıllardır birbirlerine hasret kalmış ıkı sevgili gibiydiler. "Ne yapabilirim?" diye elini yana açtı neseyle.

"Kapıdaki garson 'Yer yok' diye beni basından defetti." Mutlulukla kıza göz kırparak, poposuna hafif bir saplak indirdi. "Ben de çaresiz, içinde meleklerle benzeyen Gübertchinkası olan başka bir restoran aramaya kalktım."

Kız gülemedi bu sakaya; tam tersine neredeyse ağlayacaktı. "Masanız kimsene verilmedi gecenin bu saatine kadar. Bu kadar gecikmenize meraktan delirecektim" Önce, yasadığı tedirginlik ve düş kırıklığı, sonra da Farustı'nın gelmiş olmasının yarattığı cosku ve sevinç, yüregini ayaklandırmıştı. Basını adamın göğsüne dayayıp hüngür hüngür ağlayarak içini bosalttı.

Kız agladıkça, adam onu dış dünyanın kötülüklerinden sakınmak ıstercesine daha da sıkı göğsüne bastırıyordu. "Haklısın, affet! Fena halde uyuyakalmışım," diye özür diledi. "Haydi içeri girelim. Çünkü donmuş bir Gübertchinka, canlısı kadar sevimli olmayabilir."

Kız bu söze gülümseyebildi sonunda. ikisi birbirlerine sarılmış durumda lokantadan içeri girdiler. Girmeleriyle de patronlardan biriyle burun buruna gelmeleri bir oldu. Gübertchinka, sıkı sıkıya sarılmış

oldugu Farustı'den hızla kendini uzaklastırdı. Yüzü utançtan kıpkırmızı, kopya çekerken öğretmenine yaklanmışçasına, bası önünde ydi.

Patron çok kızgındı; ates püskürüyordu. "Kızım, seninle bastan pazarlık etmedik miydi,

'Çalışma saatleri içinde özel hiçbir şey yapamayacaksın' diye? Sense lokantanın en hareketli saatlerinde sevgilinle asna-fisne için dışarılarda geziniyorsun." Eliyle sertçe içeriği göstererek emretti: "Haydi bakalım! Çabuk ısının basına!" Farustı'ye hiç bakmıyor, onu görmezlikten geliyordu.

Ne yapacağını sasırmış kız, adamın emrını yerine getirmek için, ok gibi fırlayarak içeri gıtmeye davranırken Farustı sertçe kızın bileğinden tutup gıtmesine engel oldu. Profesör duruma çok sınırlanmıştı. Ancak olay çıkmasını da ıstemiyordu. Sahte bir kıbarlıkla araya gırdı. "Sayın patron" diye başladı saygıyla eğilerek. "Sözünü ettiğiniz davranış gerçekten ısı yasamı etğine ve verilen sözlerle uygun düsmüyor. Bence bu suç -çalışan diğer personele de bir ibret olmak üzere- cezasız bırakılmamalı ve Bayan Gülbeye-va'nın ısına derhal ve hiçbir tazminat söz konusu olmadan son verilmelidir. Hatta bu olay ısınızın en yoğun zamanında basınıza geldiği için ayrıca cezalandırılmalı ve..." Döndü, kendisini aptalca ve korkulu bir bakışla izlemekte olan Gübertchinka'ya son ay aldığı ücretini sordu. Sonra cebinden bir tomar para çıkartırken yüksek sesle kızın aylık ücretini üçle çarptı; bu tutarı dolara çevirip üstüne de bir yüzde on ekleyerek ortalıkta neler döndüğünü ve kendisiyle alay edilip edilmediğini bir türlü anlayamamış patrona ödedi. "Sanırım bu, bayan Gülbeyeva'ya ödediğiniz ücretleri enflasyona karşı da korumus olacaktır."

Gübertchinka sonunda saskınlığı ve korkuyu üzerinden atarak kendine geldi, profesörün kulagina eğildi: "Farustı, patronlarım en güç günlerimde bana ve aileme çok yardımcı oldular, elimden tuttular." Yalvarırcasına, titrek, güçsüz bir sesle konuşuyordu. "Onları güç durumda bırakamam. Ayrıca, ıse girerken onlara, ayrılmak ısteddiğimde en az bir ay önceden haber vermeye söz vermişim" Patronuna dönerek neredeyse yalvardı: "Sız de belki bu verilen tazminat karşılığı benim bir hafta sonra ayrılmama ızın verebilirsiniz sanırım. Çok özel bir neden ayrılmamı gerektiriyor da..." "

Patron yumusamıstı. Farustı'ye bakarak gülümsedi. "Sanırım 'çok özel neden' açıkça görülebiliyor." Elinde tutmakta olduğu paraları -Meftunı'nın bır hafta önce yaptığı gibi- kızın önlük cebine sokusturdu. Sonra, "ızın verırseniz," diye yine Farustı'ye döndü: "Bu, mutlulukla sürmesini dilediğımız 'çok özel nedene' bizim de ufacık bır katkıımız olsun." ıkı adam gülerek el sıkıstılar. Patron bu kez de Gübertchinka'ya döndü: "Bu gece ve yarın kesinlikle ızının basındasın!" diye tatlı-sert azarladı kızı. "Yarından sonra da seni buralarda bır daha görmek istemiyorum." Yine Farustı'ye konustu: "Görüyorsunuz kı, su vahsı ız yaşamını daha henüz adam gibi doğru dürüst öğrenemedik; bu kafayla da pek öğrenebileceğimiz yok anlasılan!"

Döndü, içeri salona girdi.

"Ben daha fazla kalabalık etmeyeyim buralarda" diyerek Farustı kızın alına bır öpücük kondurdu. "Çıkısta yine eski yerimizdeyim."

Lokantadan çıkarken arkadan Gübertchinka yetıstı. "Size o akıl almaz görkemdeki armaganlarınız için kuru bır tesekkür bile edecek zaman bulamadım. O değerli, pahalı armaganları bıraz abartmamıs mısınız? Onlar benim gibi biri için çok fazla sayılmaz mı?"

Annesının armaganlara ve kendisine olan tavrını acıyla anımsadı.

Farustı'nın kasları çatıldı. "Ne bıçım sözler bunlar?" diye sertçe yanıtladı kızı. "Hiçбір sey senden daha değerli değil benim için melek Gübertchinkam!" Kapıdan çıktı gıttı.

Lokanta kapandığında Farustı Gübertchinka'yı pub'ın kapısında karsıladı. "Bu pıs yerde oturacalıma kaldığım otelin barında oturup bır seyler yıyip içelim," dedi sevgilisının omzuna elini atarak. Bulundukları yere çok yakın olan otele yürüyerek gıttılar. Otelin daha gırıs kapısından baslayan satafatı, Gübertchinka' nın gözlerini kamastırmıstı. Hatta bır an içeri gırıp gırmemekte bile kararsız kaldı. Saçı-bası, gıyımı-kusamı

hiç de buraya uygun gözükmiyordu. Adamın zoruyla içeri gırdığında de aptalca bakıslarla çevreyi saskın saskın süzdü. Yaşamında ilk kez böylesine bır yere adım atıyordu. Baska bır gezegene gelmiş gibi ydı. Nasıl davranması gerektiğini, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu.

Barda sandviç atıstırıp sarap içerek konusmaya daldılar.

Farustı yanındaki küçük çantasından saati ve cep telefonunu çıkararak kıza verdi. "Bunları adamları sana gönderdikten sonra almıstım," dedi kızın koluna göz kamastırıcı Rolex'ı takarken.

Gübertchinka küçük bır servete mal olduğu besbelli göz kamastırıcı saatten bakıslarını ayıramadan sordu: "Ailenızden bırından miras falan mı kaldı?" Sonra birden basını kaldırıp gözlerini adamın gözlerine dıktı. "Sakın, son zamanlarda ülkemizde ıyiden ıyıye yaygınlastığı söylenen kara para ısı olmasın?" Huzursuz, endişeli bır kuskı vardı bakıslarında. "Uyusturucu, silah kaçakçılığı... Basınızı belaya sokmayın sakın bunlarla birkaç kuruş için."

"Yok daha neler!.." diye sertçe karsıladı Farustı. "Tam o söylediğin halıtları karıstıracak adamı buldun sen de!" dedi, ama bunu demesi yetmiyordu. Akla yakın bır açıklamasını yapabilmeliydi kıza

tüm bu eli açıklığın, bu çılgın tüketimin. Meftuni'nin sıkı sıkı tembihlediği gibi loto ısinden kesinlikle kimseye söz açmamalıydı; hatta Gübertchinka'ya bile... Ama, sersem kafa, bu durumu kıza nasıl açıklayacağını daha önce hiç düşünmemiştir o an'a kadar.

Uzunca süre bocalama içinde kıza bakarken uydurma bir öykü kurdu kafasında. Sonra da başladı anlatmaya: Güya şimdiye kadar varlığından hiç haberi bile olmadığı, uzun yıllar önce Sovyetler Birliği'nin çok gizli stratejik silahlar geliştirmek üzere görevlendirilmiş araştırma enstitülerinden birinin önemli pozisyondaki fiziko-kimyacılarından olan dayısı, bir punduna getirip -CıA'nın da yardımlarıyla-Amerika'ya kaçarak -ya da kaçırılarak- bu ülkeden sığınma hakkı istemiş. Dayı "Batı"ya, SSCB'de geliştirilmekte olan, bilebildiği tüm gizli silah projelerine ılıskın teknik ayrıntıları aktardığı gibi, silah üreten "Batı"nın belli başlı ülkelerinde, çok büyük ücretler karşılığı teknik danışmanlıklarda da bulunmuş ve hatta bazı silah üreticisi şirketlerden önemli sayıda hisse alabilmeyi bile basarak bu yolla oldukça hatırı sayılır bir servet sahibi olmuş. Bu yüzden de, ülkesince vatan haini, halk düşmanı ve "uluslar arası sermayenin usagi" ilan edilen, yaşamı gizemlerle dolu dayı, çok sıkı komünistlerden ve kız kardeşinin kocası, yani Farustı'nın babası tarafından da aile içi "afroz" a ugrayarak adı-sanı aile içinde unutturulmaya çalışılmış ve "Amerikalı dayı" gerçekten de unutulup gitmiş.

Farustı anlattıkça açılıyor, bu kadar kuyruklu yalanı nasıl olup da ardı ardına sıralayabildiğine doğrusu kendisi de sasıyordu. Gübertchinka ise "best seller" bir serüven romanının bir bölümünü izlercesine, agzı bir karış açık, Farustı'yı dinliyordu.

Profesör masalımsı senaryosunu anlatmayı sürdürdü: Gel zaman git zaman, "unutturulmuş dayı", bankasındaki hesabında birikmiş serveti arkasında bırakıp, çoluksuz çocuksuz olarak, bir gece göklerdeki kutsal babamızla bakire anamıza kavusmak üzere yola çıkar. Bıraktığı vasiyetname açıldığında tüm servetini biricik kız kardeşinin oğlu olan, Rusya Federasyonu Turania Özerk Cumhuriyeti'ndeki Novoturolsk Üniversitesi öğretim üyelerinden Prof. Dr.

Farustı Krıstiev'e bıraktığı anlasılır. Uzun zamandır süregelen bürokratik engellemeler ancak asılabılmış ve para transferi İstanbul'da subesi olan bir ABD bankası ile Novoturolsk'ta yeni sube açmış bir Türk bankası ısbırlığıyla gerçekleştirilerek para kendisinin hesabına geçirilmiştir.

İşte, Farustı'nın dolar milyoneri kesilisinin gerçek(!) ve çok kısa öyküsü!

Gübertchinka açıklamayı doyurucu bulmuş, bu büyük paranın kökeninde pıslık bulunmaması onu oldukça sevindirmişti. Ama Farustı, yalana daha da inandırıcılık katabilmek için olayı baska boyuttan değerlendirdi:

"Gerçi, bu paranın kökeni de pıslığe bulanmış sayılabilir aslında." Gübertchinka'nın gözleri dört açılmış, donup kalmıştı. Adam, yurtsever bir bilgiçlikle sürdürdü konuşmasını. "Bu para, ülkemizin bir konudaki bilgi birikiminin ve alın terinin çalınarak, en büyük düşmanımıza satılmasıyla elde edildiğine göre pıslığe bulasmış kara para sayılabilir aslında."

Kız bu açıklamayla rahatlamıştı. "Aman, tek derdiniz bu olsun!" dedi keyifle gülümseyerek.

"Sanlı SSCB'mız da nükleer teknolojiyi tek başına mı geliştirdi? Yoksa onun da kökeninde buna

benzer bir hırsızlık mı var? Bos verin! Pasa gönlünüzü de fazla üzmeysin böyle düşüncelerle. Elimize geçen parayı afiyetle yiyin."

Farustı yalan öykünün son yorumunu yaptığına yapacağına pısmam oldu. Ama Gübertchinka'nın tepkisi de hosuna gıtmemem degıldı.

Saat oldukça geç olmustu. Kız, huzursuzluk içinde, geciktığını, annesiyle, evine gıtmek için onun gelmesini bekleyen Aıtcha kızın huysuzlanmaya baslayacaklarını söyledi.

Bırlıkte otelin garajına ınerek arabaya atlayıp yine Gübert-chinka'nın sokagının basındaki kösede durdular. Yine, her gecekı öpüs faslı basladı, ama bu gecekıler pek öyle üçle-besle bıter gıbı gözükmiyordu; altı, dokuz, on ıkı... Bu gecekı her öpüs öncekından daha hırslı, daha ıstek doluydu; sehvetin dozu gıderek ve önlenemez bıçımde artıyordu. Farustı, tüm doymaz saldırganlıgıyla kızın dudaklarından yavasça asagıya dogru kaydırmaya baslamıstı öpüslerini.

Gübertchinka, adamın erkeksi kokusu ile üzerine abanmıs ağırlığı altında, sonsuz ve bıtmesini hiç ıstemedığı bır zevk içinde ezılıyor, kendinden geçiyordu. Farustı'nın elinin göğüslerinden asagı, etek altına dogru kaydığını duyumsayınca -sürmesi için içinden gelen tüm ıstege karsın-dırenmeye basladı. "Duralım artık ne olur" diye yalvardı. Sevgıyla Farustı'nın yüzünü oksadı.

"Öpüslerinizden, dokunuslarınızdan, oksamalarınızdan, sizinle bırbırımize bu kadar yakın olmaktan korkunç zevk alıyorum; sizden hiç ayrılasım gelmiyor. Ama bıraz daha sabredelim lütfen." Arabadan fırlayarak eve kostu.

Farustı kızı her aksamkı gıbı, arkasından bır süre sevgıyla ızledikten sonra evının bulunduğu toplu konut sitesine dogru yola çıktı. Küçücük, perısan dairesiyle köhne Lada'sından bır bıçımde kurtulmalıydı. Gübertchinka'ya gelmeden önce yeni aldığı küçük valızlerden bırine, üstünden çıkan tüm eski gıysıları, çamasırları, ayakkabıları tıkıştırarak garajda bulunan Volvo'nun bagajına koymustu. Siteye ve dairesının bulunduğu apartmana gırıp çıkarken kımseye görünmemek için özellikle geç bır saati seçmıstı.

Gerçekten de gecenin o saatinde siteye vardığında ortalıktan el-etek çekılmıstı. Elinde küçük valızı, bır hırsız gıbı saga sola dikkatle bakınıp ses çıkartmamak için parmaklarının ucunda yürüyerek, kendini dairesine attı. Daha bu sabah terk ettiğı evine sanki aylardır ilk kez adım atmıs gıbıydı. Yatak, çalışma, yemek, oturma odaları görevlerini gören tek ve küçük odası, tepede yanan kırk mumluk, üstü toz ve örümcek bağlamıs ampul ısıgında -özellikle de otelin konforlu odasını gördükten sonra- büsbütün hazın ve bogucu gözüktü gözüne. Kendisini geçen gün baktığında saskınlığa ugratan kırık ve sırları yer yer dökülmüs aynanın bulunduğu banyo-tuvalet basını uzatıp baktı. içerdeki her sey ne kadar da zavallı, ne kadar da ilkel görünüsteydi: Küçücük pıs bır lavabo, emayelerinin döküldüğü yerlerde paslı demirleri görünen ayaklı bır banyo küveti, bır cıvatası düstüğü için tuvaletin üstünde yampırı duran tuvalet kapagı, nikelaj kaplamaları dökük musluk, batarya ve dus, ortalığa kesif bır bozuk yağ kokusu saçan, mikrop yuvası, yesıl renklı kesme sabun kalıpları...

ıskemlelerden bırine oturarak odayı ızledı bır süre. Burada geçirdiğı yaşam hızla gözünün önünden aktı. Odada bulunan, gördüğü her sey ona -nedense- yaşamındaki en kötü, en bunaltıcı olayları anımsatıyordu. Hiç mı ıyı bır zamanı, hiç mı mutlulukla andığı bır yasantı parçası olamamıstı? Yok,

bu bunalım saçan saplantılar böyle sürüp gidemezdi; en iyisi bir an önce buradan kaçıp gitmekti.

Kalkıp önce valize tıkıstırmış olduğu, üstünden çıkmış eski eşyaları gardrobun dıbına bosalttı.

Sonra, alıp götürmeye niyetlendiği, vazgeçmesi olanaksız değerli kitapları ile birkaç anıyı bosalmış valize doldurdu. Sıra yazacağı mektuba gelmişti. Temiz bir kâğıt, zarf buldu bir yerlerden. Masanın başına oturarak mektubunu yazmaya başladı:

"Sayın Site Yöneticisi,

Aldığım bir görevden dolayı, uzun zaman geri dönmek üzere, çok ıvedi olarak yurt dışına gitmek zorunda kaldığım için, içinde bulunan tüm eşyalarla birlikte dairemi ve Lada marka arabamı, gereksinmesi olanlara verilmek üzere size bırakıyorum. Evdeki kitaplar ile diğer bilimsel çalışmalar ise, Novoturolsk Üniversitesi Slav Dilleri ve Edebiyatları Enstitüsü Kütüphanesi yetkilileri tarafından sizden teslim alınacaktır.

Sizden bu zor yardımı istemek zorunda kaldığım için, şimdiden afınızı dilerim. En derin saygılarımla.
Prof. Dr. Farustı Krıstiev Emekli Üniversite Öğretim Üyesi"

Zarfin üstüne de "Sayın Site Yöneticisi" diye yazdı. Dairenin ve Lada'nın anahtarları ile mektubu zarfa koyarak kapattı, cebine attı.

Üçkâğıtçı "Sayın Site Yöneticisi"ne verilen bu görevin hiç de can sıkıcı bir angarya olmayacağını çok iyi biliyordu profesör. Sinekten yağ çıkarma ustası yöneticinin, evdeki tüm esya ile arabayı haraç mezat satacağından ve parayı da cebine atacığından hiç kuskusu yoktu.

Apartmandaki daire ise zaten Sosyal Konutlar Kurumu'nun malıydı.

Valızını alıp evi terk etmek üzereyken, durdu, geri döndü. Evdeki her seye tek tek, dikkatlice baktı. İçinin "cılız" ettiğini, göğsünden bir seylerin zorla kopartıldığını duyumsadı. Bu terk edis, on altı yaşında baba evini öfke ve kınle terk edise hiç benzememisti. Gözlerinden bir-iki damla yas süzüldü. Döndü, kapıyı çekip çıktı.

Apartman çıkış kapısında bulunan, üzerinde "Site Yönetimi Dilek ve Sıkâyetler" yazılı posta kutusuna cebindeki zarfı attı.

Volvosuyla otoparktan ayrılırken arabanın farı bir ara, hurdası çıkmış, döküntü Lada'yı aydınlattı. Durdu. Uzun süre emektar, yaşlı Ladacığını süzdü. Lada onda yaşamıyla ilgili hiçbir ilginç anıyı canlandırmasa da, onu bir daha göremeyecek, binip gidemeyecek olması kendisini hüznlendiriyordu. Arabayı sürdü, oradan uzaklaşırken dikiz aynasından Lada'yı bu kez baska bir açıdan gördü. Arabacık sanki mahzun mahzun arkasından bakıyordu.

"Tanrım!" diye söylendi. "Yasamın en güzel geçmesi gereken günlerini birlikte yaşamış olsak da, insana, bu cansız olduklarını bildiğimiz eşyalardan ayrılmak niye bu kadar acı ve iç karartıcı bir hüzn veriyor?" Evde bıraktığı eşyalar da gözünün önünden geçti.

Sonra -arkasına bakmadan- Volvo'nun gazını tüm gücüyle kökleyerek, gözleri dolu dolu, siteden hızla

uzaklaşp gitti.

O gün, Gübertchinka'nın garsonluginun son günü olacaktı. Farustı, kızın ıse gıdıs saatinde, yeni Volvo S80'ıyle sokagın kösesinde her zamankı yerine yanastı. "Melek Gübertchinkam yeni Volvo'yu görünce kimbilir nasıl sasıracak ve soylu arabaya ne kadar hayran olacak?" diye düsündü.

Az sonra Gübertchinka uzaktan göründü. Önüne bakarak, hızlı hızlı arabaya yaklaşıyordu.

Farustı gördüklerinden beyninden vurulmuşa dönmüştü. Alışılmışın dışına çıkarak arabadan fırladı, kıza doğru hamle yaptı. Kızın gözlerinin altında, çenesinde, boynunda pençe pençe morluklar vardı. Ayrıca yüzünün çeşitli yerleri de tentürdiyotlanmış ve küçük yara bantları ile kapatılmıştı. Gözleri de ağlamaktan sışmış durumdaydı.

"Bu ne hal, Gübertchinkam!" diye çıldırmış gibi haykırdı Farustı. "Kim, niçin yaptı bunları?"

Ellerini ellerinin arasına almış, acıyla kızın yüzünü inceliyordu.

"Bir an önce buradan gidelim, fazla oyalanmadan Farustı," diye yalvardı ağlamaklı bir sesle Gübertchinka. "Yolda anlatırım" Arabanın sağ kapısını açarak hışımla içeri girdi. Değil arabanın yeni olduğunu anlamak, bindiği aracın otomobil mi, çöp kamyonu mu olduğunun farkına varacak durumda bile değildi.

Farustı sınırdan tır tır titreyerek arabaya atladı, şimdiye kadar hiç yapmadığı bir "sımarık zengin çocuğu" kalkısıyla arabayı ileri doğru fırlattı. Yepyeni Volvo S80 -sarhos gibi- yalpalayarak yolda çılgın bir hızla gidiyordu.

"Yapmayın Farustı!" diye bağırarak zorunda kaldı Gübertchinka en sonunda. "Tüm olanların üstüne bir de kaza yapmayalım. Pırıl pırıl yeni arabanızı trafik kazasına kurban etmeyin durup dururken." Adam bu uyarıyla kendine gelir gibi olurken kız başladı anlatmaya: Önceki gece, Gübertchinka eve döndüğünde, gündüz Farus-tı'nın gönderdiği kırmızı gül demetini, koyduğu vazodan çıkarılmış, kapının hemen yanında yerde görüncce sasırıp kalıyor. O

sırada, geldiğini duyan komsu kızı Aıtcha odadan sessizce fırlıyor. Kız bir yandan ısıret parmağını dudagina bastırarak "sus" derken, diğer yandan da kolundan çekistirerek, evde gızlı ısı yapılabilecek ya da konusulabilecek "özgür ve kurtarılmış" tek bölge olan banyoya sokuyor Gübertchinka'yı. Gübertchinka'nın, anlatacaklarına tepkısından korka korka konuşuyor.

Gübertchinka evden çıkar çıkmaz, yatalak anne önce kırmızı gül buketini çöpe atmasını istemiş Aıtcha'dan. Kızcağız, kadının serrinden sesini çıkartamamış, ama güzelim çiçeklere de kıyamadığından "Barı giderken eve götüreyim" diye düşünüp kırmızı gülleri sokak kapısının yanına koymuş. Ardından, kadın cırtlak sesiyle kızı yanına çağırarak kosup hemen iki sokak ötedeki tekkenin seyhine selamlarını, hürmetlerini iletmesini ve tarıkata oldukça dolgun bir bağışta bulunmak üzere seyh efendinin -bir zahmet-eve kadar çağırılmasını istemiş. Genç kız, bu köhne, ızbe yapı ile buraya gırıp çıkan cüppeli-sarıklı, çatık kara kaslı, kara sakallı, gülmeyi unutmuş karanlık suratlı heriflerden ödü koptugunu söyleyerek kadının bu istegine tüm gücüyle karşı çıkmış; ama nafile... Huysuz yatalak kızcağızı kâh tehditle korkutarak, kâh pohpohlayarak tekkeye gıdıp seyhı eve davet etmeye kandırmış

sonunda.

Eski, terk edilmiş bir Budist tapınağı ve manastırına el koyup yerlesen tarikatın seyhinin huzuruna çıkarıldığında Aıtcha saskınlık içinde kalmış: Cüppeli-sarıklı bir seyh efendıyla karsılaşmayı umarken, karsısında yelekli, kravatlı, çok pahalı bir takım elbise giymiş bir

"Gospodin" bulmuş. Adam -ıyıca kısa kesilmiş, düzeltilmiş, bakımlı sakalıyla- bir din adamından çok, bir 15 adamını andırıyormuş. Seyh efendi

hazretleri -"dolgun bağıs" sözlerini duyunca- kosa kosa gelmiş eve. Yatalak kadının önünde temennalar çakarak, önce hal hatır sorduktan sonra onun sağlığına kavuşması için her namazda yüce rabbine yakardığını, hatta her akşam sağlıklı ılıgılı hazırlanmış özel duaları da, yatalak anne için aralıksız okumakta olduğunu kendisine belirtmiş. Gübertchinka'nın annesi, koskoca seyh efendının kendi sağlığı için dualar etmesinden pek mutlu olmuş ve -gözyaşları içinde-yatagından doğrulup seyh efendının kaba saba, kıllı ellerını salya sümük öpücöklere bogmuş.

Adam ellerını kurtarmayı basardığında çağrılıs nedenını sormuş.

Kadın, kapının agzında dıkılmekte olan bakıcısı Aıtcha'dan, Gübertchinka'nın yatagının basucundakı komodını açarak içindekđ lacıvert kadıfe torbayı seyh efendiye vermesini buyurmuş. Aıtcha-cık, seyh efendiye olabıldığınca uzak durup, kendısını kötölük dolu bakıslarla süzen adamın fıldır fıldır gözlerından korunmak ıstercesine, kafasını öne egerek torbayı seyh efendiye vermiş ve korkuyla kendını yine odanın kapısının önüne atmış.

Seyh efendi heyecanla torbaya sarılıp içindekđ lacıvert kadıfeyle kaplı kutuları açarak kadının yatagının ayak ucundakı sehpaye serdiğinde, odadakı üç kısı de donup kalmışlar, pırlantalara bakakalmışlar. Hoca efendının yuvaları içinde dört dönen gözleri bile hız kesip pırlantalara sabıtlennmiş. Oda sanki aydınlanmış, büyümüş. Pırlantalar odaya sızan ıkındı ısıgının içinde gizlenmiş renkleri birbirinden ayırarak odanın duvarlarında, tavanında rengârenk çiçekler, yapraklar, dallar oluşturuvermişler. Derin, saskın, büyülü sessizlik uzun süre kalakalmış odada.

Sonunda seyh efendi -gözlerini pırlantalardan ayıramadan- agzını açabılmış: "Aman, muhterem büyük hanım," diye fısıldamış, "bunlar da ne böyle? Ailenızden kalma herhalde..."

"Ne gezer..." demış yaşlı kadın, "kım oldugu belırsız bir kısıden kızıma verilmiş bir armagan.

Bu zamanda kım kime böyle bir armagan verir hiçbır karsılık beklemeden? Yanı anlayacağınız seyh efendi hazretleri, bızım kız ıyı yoldan çıkmış, kötü yola sapmış ya da sapmak üzere." Bır an sehpanın üzerinde pırıldamakta olan takılara nefret -ve belkı de kıskançlıkla- bakmış.

"Haram mal bunlar," diye cırtlak sesıyla haykırmış. "Haram, haram, haram! Haram edinılmışma/ ruhu karartır, kanı kurutur ." Beyni bacaklarına komut verebilse bir tekmeyle sehpayı, üzerindeki takılarla devirecekmış. Gayret de etmiş bir süre, ama basaramamış. "Bu haram mallardan kurtarın bızı, azız seyh efendi hazretleri; bu ahlaksal kırlenmeden hanemızı temizleyin. En ıyısınız bun/arı tarikatınızın kurucusu cennet mekân Takuyıttın efendi hazretlerinin yüce ruhunaadaya/ım ve cennetin nımet/erine sevıne/ım ! Buna karsılık olarak da, siz pek muhterem seyh efendi hazretleriyle tekkenızın dıger

ınananlarının, kızımın ve onun gibilerin doğru yola dönmesi için ulu tanrıya yakarmasını yalvararak rica ediyorum." Yaslı kadın gözlerinden akan yaşları yorganıyla kurulamış ve yine seyh efendinin ellerine sarılarak doyasıya öpmüş.

Seyh efendi yapmacık bir kederle ve bilgiççe basını sallamış. "Doğru/uk budur ıste. Nefsini yenen kazanır, azız hanımım" Sehpanın üstünde ısıt ısıt parlamakta olan takılara tiksinti ile bakmış. "Tarikatımızınsag/am bir midesi vardır Ya/nızca tarikatımız,sevgi/ı hanım/ar , bu mundar ve haram mü/kü sındırebı/ır . Çünkü, ınancımıza göre, ıslam'ın tüm ülkelere yayılması, ınananlara cennetin kapılarının açılması için, zaman zaman bu tür mundar ve haram malın da bu yolda kullanılması gerekiyor. Bir malın niteliğı kullanıldığı yere ve varılmak ıstenen amaca göre belirlenir, bildiğiniz gibi. Bugün su evde mundar ve haram olan bu mal, yarın ıslam'a, onun seriatına yürekten ınanmış ve bunu halk kitlelerine yaymakla görevli bes on yeni genç imam ve vaızın yetismesinde kullanıldığında üstüne yapışmış haram damgası sılınıp gidecek, sizin evınızın üstüne çökmüş bulunan ağır ve pıs kokulu günah bulutları da yok olacaktır."

Seyh efendi sehpanın üstündeki takıları özenle kendi kutularına yerleştirip hepsini büyük kadife torbaya doldurmuş. "Eh, ben artık ıznınızı ısteyeyim," diyerek gıtmek üzere ayaga kalkmış.

"Bızı zıyaret etmek üzere gelecek bir grup ınsan var da, onları daha fazla bekletmeyelim." Ama sonra birden bir sey anımsamış gibi kadına dönmüş. "Kızınızı ne yapıp edip bana gönderin. Ben ona, öğütlerim ve dualarımla,

bir aya kalmaz dınımızın emirlerine göre yaşamayı -bir daha kötü yola düsmeyecek bıçımde- öğretirim."

Sokak kapısında, kendisini geçirmek üzere arkasından gelen Aıtcha'ya dönüp kulagina egılmış:

"Bak güzel kız," demış yılısıkça, "bu tür günahlardan kendini korumak ıstersen, sen de bana gelip gıdebılırsın. Benim yakın gözetimim altında olursan, belki bir gün bu torba ıçındekilerden birkaçı senin olabilir."

Adam kıllı elını uzatıp kızın yanagını oksamaya kalkmış, ama Aıtcha korku ve ıgrenme duygusuyla basını sertçe arkaya atıp hoca efendinin elinden yanagını kurtarıırken tüm gücüyle daire kapısını adamın suratına çarpıvermiş.

ıste, bakıcı kız Aıtcha'nın, Gübertchinka'nın evden çıkmasından sonra olan bitenler hakkında tüm söyleyecekleri bunlarmış.

Gübertchinka katılmış kalmış; sanki nefes almıyor, sanki evin tüm duvarları saydammış da, annesini banyodan görebiliyormuş gibi, onun yattığı yöne doğru bakıyor. Aıtcha'nın olanı biteni anlattığı süre ıçinde giderek artan korkutucu bir ölü beyazlığına bürünen yüzüne, kızın konuşması bittiginde kan gelmeye baslıyor. Daha sonra, Aıtcha'nın anlattığına göre, bu kez kan tüm bedenden çekilip yürek tarafından suratına doğru pompalanıyor Gübert-chinka'nın. Gözleri kocaman açılmış, alevler saçıyor. O saf, o temiz, o melek yüzlü Gübertchinka gıtmış, yerine kızgın bir savas tanrıçası gelmiş sanki.

Aıtcacık, olan biteni bu kadar dallandırıp budaklandırarak anlatmış olmaktan bın pısmın, çekinerek Gübertchinka'ya yanasıyor. "Ablacıgım," diyor, "bu kadar üzölmene, kızmana gerek yok belki de. Yarın sabah adamdan geri ıstenebilir verilenler."

Gübertchinka ise hiç oralı değil. Kendisiyle banyo kapısı arasında olan kızı, eliyle sertçe yana doğru savuruyor ve kapıya doğru yürüyor; gözleri yine saydam duvarların ötesindeki yaşlı kadında... Gıdıp annesinin yatağının basucuna oturuyor. Gözlerini bile kırpmadan, uyusturucu ılacın etkisiyle derin bir uykuya gömölmüş olan yaşlı kadına uzun uzun, sessizce bakıp kalıyor.

Aıtcıha, odanın kapısından durumu gözlediğinde, içi rahat ediyor. "Sınırları yatışmış görünüyor," diye düşünüyor, "kıızgınlığını frenledi gibi. Bundan sonra bir olay çıkmaz sanırım."

Mantosunu gıyıyor, Novoturolsk gecesinin keskin bıçak gibi kesen ayazından korunmak için büyükçe salıyla basını sarıp sarmalıyor, bir eski gazete kâğıdına sardığı kırmızı güllerini alıyor ve sessizliği bozmadan -parmaklarının ucunda- kapıyı yavaşça açıp evden tam çıkmak üzereyken...

Kızılca kıyamet kopuyor. Kapının esiginden çıkmak üzere olan kız, soluk soluga odaya geri döndüğünde, saçları bası dağılmış Gübertchinka'nın -kendisinden hiç beklenmeyecek bir acımasızlık ve hunharlıkla- yaşlı kadını, cılız omuzlarından tutmuş, yataktan kaldırıp kaldırıp yine tüm hızıyla yataga vurmakta olduğunu ürpertiler içinde görüyor. Bir yandan da, ağzından köpükler saçarak, anlaşılmaz bir şeyler kusuyor yaşlı-yatalak kadının suratına.

Çok değerli bir malı yitirmiş olmanın çılgınlığı mı; yoksa kırılan onurunun, aşağılanmanın sonucu beynin çığırından çıkışı mı; ya da, neredeyse doğduğundan beri yatalak, lanet bir anne ile beynsel özürlü bir agabeye bakmak zorunda kalarak tüm bir çocukluğu, genç kıızlığı adam gibi yasayamadan zıyan zebıl etmiş olmanın bıraktığı hincin patlaması mı? Belki de hepsinin tehlikeli bir karışımı bu.

Sonunda kadın, tüm bu sarsıntılar ve haykırıslar karşısında, ağır uyusturucu ılacın etkisiyle daldığı derin uykudan zorlukla uyandığında, yüzünün çok yakınında neredeyse çıldırmış Gübert-chinka'nın cığer kırmızısı suratı, aslında gök mavısı olan, ama bu gece mora dönüşmüş göz bebekleri ile suratına tükürükler saçan haykırıslarıyla karşılaştığında ödü patlıyor; kızının kendisini öldürmek üzere olduğu düşünüyor aklına. Başlıyor avazı çıktığı kadar bağırıp ımdat istemeye. Bir yandan Gübertchinka'nın, diğer yandan annenin haykırısları birbirine karışıp önce evi, ardından aralık kalmış daire kapısından sızarak koskoca site apartmanının koridorlarını, merdivenlerini, sonunda da apartmanın diğer dairelerini, kulak tırmalayıcı biçimde dalga dalga kaplıyor.

Aıtcıha, yaşlı kadının bu ıtılıp kakılmalara daha fazla dayanamayacağını seziyor ve Gübertchinka'ya engel olmaya çalışıyor. Ama kızın, çelik birer mengeneye dönüşmüş kollarını kadının kırılmak üzere olan cılız omuz kemiklerinden ayıramıyor. "Yapma, seker ablacıgım!"

diye ağlamaklı yalvarıyor. "Öldüreceksin kadını; degmez ablacıgım!"

Kızcağız o sırada apartmandaki diğer dairelerin kapılarının açılıp kapandığını, konuşmaları, bağırıtları, kosusturmaları duyup sevinıyor; konu komsunun yetisi yaşlı kadını -bılinci uçup gıtmış- kızının elinden kurtaracaklarını umuyor. Ama umulan olmuyor; ıslar daha da sarpa sarıyor.

Aıtcha birden bedeninin, önemsiz bir esya gibi bir köseye savrulduğunu, tüm kemiklerinin sızladığını duyumsuyor. Gözünü açtığında, beyin özürlü, ama bedence güçlü kuvvetli agabeyin Gübertchinka'yı yere yatırmış, rastgele yüzüne gözüne vurdugunu, dehsetle görüyor. Agabey bir yandan da, agzından salyalar akarak ıkı sözcüğü yineleyip duruyor: "Öldürüyor annemi, öldürüyor annemi, öldürüyor annemi!" Artık ne annenin, ne de Gübertchin-ka'nın sesi çıkıyor.

Anne -tüm gücü tükenmiş- saskın bakışlarla olanları izliyor. Gübertchinka'nın ise yüzü morarmaya yüz tutmuş, agabeyinin kuvvetli parmakları arasında bogulmak üzere... Bu kez küçük kız, solugunun elverdiği kadar, avaz avaz bağırıyor: "ımdat!.. Kurtarın, öldürüyor!"

Bu canhıras çağrı, yarı aralık duran daire kapısı önüne toplansmış olan, ama içeri dalmaktan çekinen apartman ahalisini yüreklendirmeye yetiyor. Önde güçlü kuvvetli erkekler, arkada yaşlılar ve çocuklar, en geride de kadınlar, bir sel gibi akıp minicik daireyi tıkıs tıkıs dolduruyorlar. Gürültü-kiyamet, bagrılar, söylenmeler... Gübertchinka -tam bogulmak üzereyken- dört-bes komsunun "cansıperane" çabalarıyla oğlanın elinden kurtarılıyor.

Kadınlardan bir bölümü, ölümden kıl payı kurtulmuş Gübertchinka'nın yüzünü, kollarını kolonyayla, suyla ovup kendine getirmeye çalışıyorlar; yüzündeki yırtıklara, tırnak çiziklerine alkol ve tentürdiyotla pansuman yapıyorlar. Ortalıkta bir telas, bir kosusturma... Güçlü oğlan kargatulumba odasına tasınıyor, çırpınmalar, tükürmeler, tekmelerle direnmesine karsın. Bakıcı kız Aıtcha, yalnızca bu gibi kriz durumlarında kullanılmak üzere doktor tarafından verilmiş ağır uyusturucu ıgneyi, komsuların zorlukla tutabıldığı oğlanın koluna zerk ediveriyor. Oğlan, damardan beynine hızla ulaşan uyusturucuyla sakinlesirken, kursun gibi ağırlasmış göz kapaklarını zorla açık tutmaya çalışarak keçelesmiş dudakları arasından deminki ıkı sözcüğü gıtgıde zayıflayan bir sesle yineleyip duruyor: "Öldürüyor annemi, öldürüyor annemi..."

Etrafindakiler, oğlan ıyıce uyusup en az on-on bir saat sürecektir derin uykusuna dalınca, usulca basından çekiliyorlar.

İçeri dolusmuş kalabalığın büyük bir bölümü yavas yavas -geçmiş olsun dilekleriyle- kendi dairelerine çekiliyorlar. Geriye, çevrede sözü geçen, seçkin birkaç aile kalıyor. Bunlar, artık ıyıce kendine gelmeye başlamış olan Gübertchinka ile korkusunu ve saskınlığını henüz üstünden atamamış annesinin basına oturup artık bu oğlanla aynı evde yaşamının sakıncalarına dikkat çekiyorlar. Genç adamın, günün birinde -Allah korusun- evdekilerden birinin yaşamına mal olacağından korktuklarını; demin daire kapısı aralık olmasa, Gübertchinka'yı agabeyinin elinden kurtarmaya yetisemeyeceklerini ve belki de su anda kızın yaşamıyor olabileceğini anlatmaya çalışıyorlar anne ile kızına. Bugün oğlanın, kız kardeşinin annesini öldüreceğini sandığını, yarın-öbür gün ise hastalıklı kafasına takılan bir baska -buna benzer- takıntıyla bir faciaya neden olabileceğini anımsatıyorlar. Bu genç adamın, bir an önce -hiç değilse bir süre için- akıl hastalıkları ile ilgili bir bakım evine yatırılmasını; dilerlerse bu konuda her türlü yardıma hazır olduklarını da belirtmeden edemiyorlar.

Gübertchinka, ıkı elı bacak arasına sarkmış, sararmış yüzü öne eğik, mumdan yapma bir heykel gibi kılı kıpırdamadan ve konusulanlara tepki vermeden oturuyor. Yaşlı kadınsa, tam tersi, yattığı yerde fikir fikir,

elleriyle kızını göstererek bir seyler söylemeye çabalıyor, agzını açıp kapatıyor, ama bir türlü derdini

seslendiremiyor. Kadının bakıcısı Aıtcha ürkeklikle bu çırpınmaları ızlıyor ve kadının konusamaması için bildiği tüm duaları okuyup duruyor. Biliyor ki annesi bir konursa kızının kendisini gerçekten öldürmeye kalkıştığını, oğlunun gelerek onu kurtardığını, arkasından da değerli armaganlar öyküsünü komsulara da anlatarak Gübertchın-ka'yı rezil edecek. Neyse ki, kadın sonunda çabalamaktan yorgun düşüp konuşmaktan vazgeçiyor.

Az sonra son kalan komsular da, Aıtcha da -tabii kırmızı güller giren çıkanın ayakları altında ezildiğinden, onları alamadan- evden ayrılıyorlar. Ana ile kızı, hiçbir şey olmamış gibi, hiç konuşmadan, birbirlerine bakmadan, yorgunluk, gerginlik, kızgınlık ve nefret ardından birdenbire gevseyen, peltelesen bedenlerini karşılıklı yataklarına atarak uyuyup kalıyorlar.

"İste olan bitenin hepsi bu!" diye, Farustı'ye dönerek sürdürdü Gübertchınka, uzunca bir sessizlik ve soluklanmadan sonra. "Bana armaganınız olan değerli takıların göz göre göre elden gıtmesinin dışında, yaşananlar benim gündelik yasantımın içinden bir parça yalnızca, gördüğünüz gibi."

Kızgın ve sıkıntılıydı Farustı. "Takıları sakın ha takma kafana!.. Bendeki parayla o takılardan binlercesi alınabilir neredeyse. Ama benim canımı sıkan, paramın -küçücük bir bölümünün bile olsa- nefret ettiğim ve Turanımız için çok tehlikeli gördüğüm bu gibi heriflerin eline geçmiş olması." Gübertchınka'nın bacagını oksadı sevgiyle. "Asıl önemlisi seni en ivedi biçimde bu sürdürülemez yasantıdan kurtarmak. Annenle agabeyini incitmeden, kırıp dökmeden, sessizce bu sorunu halletmek gerek; hem de hiç gecikmeden. Ama nasıl? Bunu birlikte düşünüp tasnıp iyi bir çözüm bulacağız elbette."

* * *

Gübertchınka'yı, son gecesinde erken salıverdiler lokantanın patronlar! Çıktığında Farustı ile otelin barında bulustular. Göz gözü görmez karanlık içindeki barda kızın ne üstündeki ucuz, zevksiz elbise, ne de suratındaki yara bere ızları ayırt edilebilecek gibi değildi.

Gübertchınka'nın içinde değişik duygular kaynasıp duruyordu. Bir yandan sevinç, mutluluk, bir yandan da huzursuzluk, kızgınlık, geleceği görememenin verdiği sıkıntı... Bir de, lokantadaki bu son geceyle birlikte yaşamının kökünden değişeceğini kestirmenin getirdiği korkuyla karışık cosku... Tüm bu birbirine arapsaçı gibi dolanmış duygular ve Farustı'nın sevgi dolu, sır dolu, güzellik ve ask dolu sözleri, yaşamında bira ve birkaç bardak saraptan baska bir içki tatmamış Gübertchınka'ya içtiği viskilerin sayısını sasırttı. Volvo'ya atladıklarında araba dönüyordu, Gübertchınka da dönüyordu; "dünya dönüyordu"!

İçki, cosku ve sohbet zamanı unutturmustu ıkısına de. Gübert-chınka, üzerindeki tüm o sıkıntı, umutsuzluk, kızgınlık havasını atmış, tatlı bir sarhosluk içinde, gülüyor, konuşuyor, fıkır fıkır kaynıyordu. Onun bu hallerine bakıp Farustı de keyiflendi. Gübert-chınkasına yeniden bir kat daha vuruldu. Evin sokagina geldiklerinde olagan eve dönüş zamanını bir saatten fazla asmışlardı. Farustı, her zamanki gibi kızı öpmeye davranırken, Gübertchınka dırendi.

"Durun Farustı!" dedi adamı kendinden uzaklaştırarak. Gözlerinde seytanca parıltılar bir yanıyor, bir sönüyordu.

"Bu aksam için daha degisik bir sey aklıma düstü."

Aklından geçenler kendisini sevinçle fıkırdatıyor, ama sakın ve ciddi olmaya çabalıyordu.

"Sımdı benı

dikkatle dınleyın. Ben eve gırdıktan az sonra bızınkılérın bakıcısı evden çıkıp kendi evine dogru gıdecek. O ortalıktan kaybolur kaybolmaz siz aynı kapıdan ıçerı gırıp üçüncü kata çıkın.

Sagdaki koridora sapıp soldan ıkıncı kapıyı, 302 numaralı dairenin kapısını tıkladın. Ben kapıyı açarım."

Farustı afallamıstı. "Ne yanı, sen sımdı benı eve mı alacaksın?"

"Elbette. Neden olmasın?"

"Pekı, gecenın bir yarısında eve gelen konuga annen ne dıyecek?"

"Kaygılanmanıza hiç gerek yok. Bu saatten sonra annem de, agabeyım de top atılsa uyanamazlar derın uykularından" Döndü, arabadan atladı. Kus gıbı uçtu gıttı eve dogru; kapının karanlığında kayboldu.

Farustı arkasından bakakaldı ne yapmak ıstedıgını kestirmeye çalıştđđ kızın. Arabanın saati bir yırmıyı gösterıyordu. Gecenın bu saatinde hiç tanımadđđ bir eve gıtmek... Pekı, ya epeyce farfaralı olduğu anlasılan anne -aksılık bu ya- uyanıverirse? Eve gıtmeyı hiç canı çekmıyordu.

Bol para ve Gübertchinka ile olan birlıktelıgının sevinçli, coskusu hızla erıyip bıtmıstı.

Huzursuzlukla kıvrandı oturduğu yerde. Ama yapacak bir sey yoktu artık. Gıtmezse eger, Gübertchinka'yı çok kırmıs olacaktı.

Sanıyeler saatler gıbıydı. Bir türlü geçmek bılmıyorlardı. Basını kaldırıp sokaktaki apartmanlara baktı. Tüm ısıkları sönük dairelerin karanlık pencerelerinden sanki insanlar gızlıce kendisini ızlıyor ve dalgalarını geçıyorlardı: "Yuh sana!.. Kart zampara!.. Yuh sana!.. Yuh sana!.." Çok rahatsız ve huzursuzdu. Kaçıp gıtmeyı bile düsündü bir an. Ama yapamazdı.

Bir süre sonra bakıcı genç kız Aıtcha belırdı kapıda. Dondurucu soguktan korunmak için, basını

-yalnızca gözleri açıkta kalacak gıbı- büyük salıyla sımsıkı örtmüstü. Hızlı adımlarla kaldırımın üstünde sekerek ıkı blok ötedeki apartmanın kapısında kaybolduğu anda Farustı arabadan çıktı, apartmana gırdı. Los ve ızbe yapıda saga sola çarparak, basamaklarda tökezleyerek merdivenlerden zorlukla çıkabıldı, kendini Gübertchinka'nın dairesi önüne attı. Kapıyı tıkladı.

Kız, "sus" ısıretı yaparak kapıyı açtı ve açmasıyla birlıkte Farustı'yı kolundan yakalayıp ıçerı çekmesi, ardından da kapıyı usulca kapaması bir oldu. "Muhtesem ve essız konutumıza seref verdınız, sayın profesör!" diye neseyle fısıldadı. Tarihsel bir yapıyı gezdiren turist rehberi gıbıydı: "Su görmekte oldugunuz perısan tezgâh kümesi mutfak. Yanındaki banyo-tuvalet; sagda dıpte agabeyımın odası var. Oraya ancak benle bakıcı kız gırebılır. Bu da annemin odası; aynı zamanda

benim yatak odam; aynı zamanda oturma odası, aynı zamanda salon, aynı zamanda 'Salle â manger'(!)..."

Koridorun sönük ışığının dışında evin geri kalanı hüznü bir losluk içindeydi. Bu loslukeyi büsbütün acıklı ve zavallı gösteriyordu.

"Peki bız nereye buyur edileceğiz bu durumda?" diye sordu Farustı. "Elbette kı salonumuza!"

diye annesinin yattığı odayı gösterdi Gübertchinka.

"Yanı annenın yattığı odaya!.." diyerek adam yüzünü eksitti. "Gecenın bu saatinde... Senin aksı ve huysuz olarak tanımladığın kadıncagız gözünü bır açacak kı karsısında, kızının yanında hiç tanımadığı yabancı bır adam oturuyor. Yine senın tanımlamana göre, 'cırtlak ve yırtıcı' sesiyle avaz avaz haykırıp tüm mahalleyı ayaga kaldıracak."

"Hiç öyle bır sey olmayacak. Çünkü annem uyanmayacak. Tabıı, kulagının dıbında borazan çalmazsanız!.. "

Farustı'ye hiç de ınandırıcı gelmemıstı bu söz. "Melek Gübert-chinkam," dedi sıkıntıyla, "gel, bız bu isten vazgeçelim bu aksam. Ben yarın yine gelirim; benı annenle tanıştırırsın."

"Sızı annemle tanıştırmak ısteyen kım?" diye huysuzlandı kız. "Ben sadece bu aksam biraz daha fazla sizinle birlikte olmak ıstıyorum; hepsı bu... "

"Yalvarırım Gübertchinkam, bu gecemiz burada bıtsın!" Koskoca Farustı Krıstiev -

korkuyormus gıbı-zangır zangır titriyor; titremesi fısıltılı konuşmasına da yansıyordu. Zavallı adam neredeyse ağlayacaktı. "Yarından başlayarak yaşamımız tümnden degısecek, zaten bundan sonra hep birlikte olacağız."

Gübertchinka sınırlenmeye baslamıstı. "Bu tavrınızı anlamakta zorluk çekiyorum!" diye söylendi sesının tonunu gıderek yükselterek.

Bu kez, "yavas konuş" ısıretı yapma sırası Farustı'ye gelmişti. "Tanımlanması zor, garıp duygular kaynasıp duruyor ıçimde. Bu geceyı burada kesıp dagılmazsak kötü olaylarla karsılasacağız gıbı geliyor bana."

Adamın söyledikleri kızın umurunda bile degıldı. Sabrı tasmıstı. "Çok uzattınız ama artık Farustı! Fazla naz âsık usandırır. Öyle degıl mı?" diyerek, bos bulunan adamı kolundan sıkıca tuttuğu gıbı annesinin yattığı odanın ortasına dogru savurdu. Sonra hızla dönüp, evdeki tek ısık kaynağı olan koridorun cılız lambasını söndürdü. Ev zıfırı karanlık kesılmıstı.

Farustı bır heykel kadar cansız, donup kalmıstı odanın ortasında. Karanlıkta bır yere çarpma korkusuyla ne ılerı bır adım atabiliyor, ne de geri dönmeye cesaret edebiliyordu. Kısa zaman sonra gözleri karanlığa alıstı. Sokak lambaları hafifçe aydınlatıyordu odayı. Ağır bır koku vardı odanın içinde: havasızlık, yemek, ılaç, ıdrar... Hepsı birbirine karısmıs, odada solunması zor bır hava olusmustu.

Gübertchinka usulca arkasından yanasarak adamı solda, pencerenin önündeki kendi yatağına doğru itti. İki yan yana oturdular kanepeye. Farustı yaşlı kadının sağlıksız ve ritmik olmayan nefes alıp verişlerini duyuyordu. Bu garip karanlıkta kadınla aynı odada olmak, bu kokuyu solumak, bu nefes seslerini ısıtmak -sanki bir cesetle aynı odada kalmışçasına- ölümcül bir korku ve huzursuzluk salıyordu adamın içine.

Oysa Gübertchinka hiç orali değildi. Bir süre annesinin nefesini dinledi. Çocukluktan beri edindiği deneyimle bu sesin temposu ve siddeti, ona annesinin uykusunun derinliğini belirlemesinde yardımcı olurdu. Uyku derinliği ölçme işlemini yapıp durumu güvenli gördükten sonra, yavaş yavaş sevgilisine sokuldu Gübertchinka. Önce adamın boynunu-bogazını öpmeye, ısırma başladı. Farustı -paslı çivilerle kaplı bir dösekte otururcasına- rahatsız ve huzursuzdu.

İki eliyle kanepenin sırtını kavramış, dımdık, kazık gibi oturuyor, ne kıza direnebiliyor, ne de onun sevisme isteğine kendini kaptırabiliyordu. Gübertchinka'nın kulagina fısıldadığı tutku dolu sözlerin, tek bir sözcük bile kaçırmadan, sınısı yaşlı kadın tarafından dinlendiği kanısındaydı Farustı; sevisme arzusuyla çıldıran kızın gittikçe artan devinimlerini, kadın yattığı karanlıktan kurnazca ızlıyordu sanki.

Gübertchinka ataklarını yılmadan, sürdürmek niyetindeydi. Adamın kolunu boynundan asırttı ve elini yakalayarak göğsünden içeri soktu. Dırı, el degmemiş memelerini Farustı'nın eliyle buluşturdu. Sonra diğer elini de kaptığı gibi apıs arasına sıkıştırıverdi. İste o anda, kızın üstünde önü açık bir sabahlıktan başka bir şey olmadığını farkına vardı Farustı. Anlaşılan, bakıcı kızın evden çıkmasıyla, kasla göz arasında, üstünde ne var, ne yok çıkartıp atmış, Farustı'nın gelisi için hazırlık yapmıştı. Akli basından gitti adamın. Bedenini sarmalamış olan sanal ve kalın buz tabakası eriyiverdi. İçini kemiren rahatsızlığı, huzursuzluğu bir anda buharlaşıp yok olmuş, birdenbire azıtan cinsel dürtüleri ona, yaşlı yatalak kadını, saatin kaç olduğunu, evdeki o iç bulandırıcı kokuyu, her şeyi, her şeyi unutturmuştu. Kendini kaybetmiş durumda kıza saldırdı. Gübertchinka, tüm bu yer ve zaman olumsuzluklarına karsın Farustı'nın direncini kırmayı basarmıştı.

Daha ilk hamlede sabahlık sıyrılıp kaydı Gübertchinka'nın üzerinden. Pencereden sızan solgun sokak ışığında bile kızın bedeni tüm güzelliği ile kendini gösteriyordu. İki sevgilinin sevisme-bogusmasına bir süre sonra kanepede dar gelmeye başlamıştı; yavaşça yere, halının üstüne kaydılar. Oda tuhaf bir görünüm almıştı. Bir yanda horultularla derin bir uykuyu yasayan yaşlı kadın, diğer yanda birisi tam, öteki yarım soyunuk, birbirlerine ask dolu, seveda dolu, tutku dolu sözcükleri, 'ah'lar, 'ohh'lar arasında fısıldayarak, halının üstünde, çılgınca sevisen iki sevgili...

Sokaktaki ağaçların arasından süzülüp gelen sokak lambasının soluk ışığı, esinti ağaçları salladıkça odanın tavanında, duvarlarında garip yansımalar yaratıyordu. Çılgın sevisme sırasında, artık ıyice karanlığa alışmış Farustı'nın gözü yatağa kaydı bir ara; tüyleri ürperdi. Bir kadavra gibi yatakta büzülmüş yatan yaşlı kadının üstünde oynasıp duran titrek ışık, "Sızı gıdı sızı!" dermişçesine kadının kafasını sallatıyordu sanki. Oysa aynı gölgelerle oynasan ışık, sehvetten kıpır kıpır Gübertchinka'nın bembeyaz, dırı, güzelim bedeninde üstü ırı çiçek desenli dantel bir sabahlık etkisi uyandırıyor, onu daha da çekici, daha da bastan çıkarıcı gösteriyordu.

Bir süre sonra, cinsin dozu arttıkça, fısıldasmalar konuşmaya, hatta zaman zaman da kimi ünlemler hafif çığlıklara bile dönüştü. Neyse ki tüm bunlar, oldukça ağır bir uyku ilacı ile beyni uyusmuş yatalak kadının uykusunu bölemezdi.

Ama beklenmeyen baska bir felaket geldi o sırada baslarına. Aslında beklenmesi gerekıp de, yazık ki Gübertchinka'nın sarhos kafasıyla öngöremedığı, dolayısıyla da önlem almayı akıl edemedığı, sürpriz sayılamayacak bir felaket...

Birdenbire oda aydınlanıverdı. Gübertchinka, üstündeki Fa-rustı'yı ıterek hafif bir çıglık attı.

Kapıda, gözleri kan içinde, ayakta sallanan, her bir tarafı titremekte olan agabey belırmıstı.

Beyinsel özürlülüğün tüm belirtilerinin üstüne kazanmıs olduğu koca, ablak çocuk surati, inanılmaz ölçüdeki ırı yarı, kaba saba bedenine hiç yakısmıyordu. Bas, bedenın omuzları arasına sanki sonradan monte edilmiş gibiydi. Kızgın bir gergedanın kulak tırmalayıcı ısıklarıyla nefes alıp veriyordu. Koca bir sömine masası vardı elinde. ıkı elıyla sıkıca kavradığı masayı basının üstüne kaldırmıs homurdanıyordu: "Gübertchinkamı öldürecekler!"

"Yapma agabey!" diye haykırdı Gübertchinka can havlıyle. "Bu bey kötülük için burada degil.

O benim nısanlım. Yakında evleneceğiz." Ama agabeyın -Farustı dışında- dıs dünyayla ılıskısı tamamen kesılmıstı. Gübertchinka'ya bakmadı, onu duymadı bile. Tüm dikkatı profesörün üzerine toplanmıstı; gözlerini kırpmadan onu süzüyordu. Atesler saçıyordu gözleri.

Farustı bu kızgın genç adamın sözle yatıstırılamayacağını anlamıstı. Çok kısa bir süre içinde, karsı konulamaz bir öfkeyle üstüne saldıracağı besbelliydi. Yasamında ilk kez canının tehlikede olduğunu duyumsuyordu; ölüm korkusundan -gözüne ısık tutulmuş tavsan gibi- katılıp kalmıstı.

Son derecede elverıssız bir ortamda yakalanmıstı kızın agabeyine. Gübertchinka ile birlikte yerdeydiler. Ayrıca pantolonu da dizlerine kadar sıyrık durumdaydı. Ayaga kalkmaya davransa pantolon ıyıce bileklerine kadar düşecek, hareket edebilmesi haylı zorlasacaktı. Pantolona çekidüzen vermeye çalışmak da kafasına koca masayı yemek demektı. Kendını metresının kocası tarafından "ıs üstünde" yakalanmıs pıs bir zampara gibi görüyor, içinde bulunduğu acıklı-gülünç duruma hem gülesı, hem de aglayası geliyordu.

Sonunda beklenen oldu: Agabey saldırıya geçti. Farustı, can havlıyle ıkı elı üzerinde dogrularak kendisine yaklaşmakta olan genç adamın apıs arasına sıddetlı bir tekme savuruverdı. Suratından kan çekıldı oğlanın; bembeyaz kesıldı. Acıyla kıvranarak elindeki masayı attı. ıkı elıyla ön tarafını kavrayıp öne dogru kaydıldı ve yavaşça serilmeye basladı Gübertchinka ile Farustı'nın üstüne dogru. Bayılmıstı. ıkısı de yerde

sürünerek kaçüstılar saga sola. Farustı pantolonunu ılıkleyerek fırladı, masayı kaptı.

Gübertchinka ise telasla sabahlığını üstüne geçırmıs, agabeyı ile ılıgilenıyordu.

Bu arada ıkısının de farkına varamadıkları bir sey olmustu.

Odanın lambasının yanması ile oğlunun homurtuları annenin ağır uykusunu çözüvermıstı.

Kadın gözlerini açtıgında kafasını kaldırmıs, solda kapının önünde elinde masasıyla beyinsel özürlü zavallı oğlunu, sagda odanın kösesinde yerde çırılçıplak kızı ile pantolonu ve külotu dizlerine kadar

sıyrılmış yabancı adamı görmüştü. Sonra oğlunun adamın üzerine doğru yürüdüğünü, yabancıının şiddetli tekmesini izledi. Yere yıkılan oğlanın öldüğünü sanmıştı.

Oğlunun hayalarına gelen tekme kadının beynine ve yüreğine vurulmuştu sanki. Ne yarı uyusuk beyni dayanabilirdi bu darbeye, ne de zaten tekleyen yüreği... Kafası yastığa düştü; gözleri çırılçıplak kızına kilitli; öylece kalakaldı.

Agabey kendine geldi. Kaldığı yerden sürdürmeye kararlıydı kavgayı. Yerinden doğrulurken Gübertchinka bir şeyler söyleyerek onu tutmaya çalıştı, ama agabeyinden öyle bir dirsek yedi ki, halının üstünden havalanıp kanepeye serildi. Oğlan çıldırmış gibiydi; yerinden fırlayıp eline geçirdiği ağır, metal bir bıbloyu, kendisiyle kapı arasında elinde masayla bekleyen Farustı'nın üstüne salladı tüm gücüyle. Emekli profesör kendinden beklenmeyecek bir çeviklikle sıçradı yana doğru; bıblo uçarak holde mutfak olarak kullanılan tezgâhlardan birinin üstünü sıyırıp önüne gelen ne varsa tuz buz ederek karşı duvara çarptı, lavabonun içine düştü, onu da bin parça etti.

"Aman Tanrım!" diye iç geçirdi Gübertchinka. "Yine tüm konu komsu kapımıza gelecek!.."

Oysa komsular, canhıras bağırtilar, ımdat dileyen haykırıslar dışında böylesi gürültülere çoktan alıştırmışlardı kendilerini.

Oğlan, bu kez silahsız ve basını masadan korumak üzere kolları havada, yeniden saldırıya geçti.

Ama Farustı henüz hazırlanamamıştı; masası yere doğru bakıyordu. Masayı kaldırabildiği kadar kaldırdı ve soldan saga bıçercesine vurdu. "Took" diye bir ses ısıtıldı: Karacıger üstüne tam ısbet! Oğlan derin bir acıyla ınledi. Elleri sag böğründe yavaşça çöktü dizleri üzerine. Genç adamın bu darbeye karsın savaşı sürdürmeye kararlı olduğu anlaşıyordu. Basını kaldırıp acı içinde, ama kınle Farustı'ye baktı. Bu bakıs, sırtında üç kanlı kılıçla agzında kanlı salyası, arena bogasının matadoruna bakışıydı.

"Boga" yeni bir saldırı için dizleri üzerinden doğrulmaya çalışırken bu kez ağır masasını iki eliyle basının tepesinde tutmakta olan "matador", kolunda kalan tüm güçle masayı agabeyin kafasına geçiriverdi. Oğlan, yüksek bir yerden atılmış içi dolu bir çuval gibi, yığılıp kaldı. Ana-ogul birlikte terk ettiler bu köhne dünyayı. Halının üstünde oğlanın kanıyla kız kardesinin

"bekâret" kanı birbirine karışmıştı.

Gübertchinka agabeyine atıldı. Sessızce, ölü kardesinin kanlı saçlarını oksuyordu. Bir süre sonra, basını kaldırdı. Dık dık baktı sevgilisine. "Öldürmek tek seçenek mıydı?" diye çıkıstı sanki adama.

"Yok, tek degıldı elbette, ıkıncı bir seçenek daha vardı!" diye sogukça yanıtladı Farustı. "O da benim ölmemdi!.. Masa agabeyinin elinde kalsaydı, sımđı onun yerinde ben bir ölü olarak yatıyor olacaktım burada. O ise, su sırada -elinde kanlı masası- senin ıcabına bakıyor olacaktı."

Hâlâ elinde tutmakta olduğu masayı yere fırlattı. İki sevgili düşmanca baktılar birbirlerine.

Adam oda kapısının pervazına dayanıp -yorgun, bıkkın, uykusuz- kımıldamadan kaldı.

Uzunca bir süre tam bir sessizlik yasandı. O sessizliğin içinde birden Farustı yaslı kadının arıtmık horultularının epeydir duyulmadığının farkına vardı. Basını çevirip kadının cesedini süzdü. Gözler sonuna kadar açık, bir noktaya çivilenip kalmıştı. Çenesi açılmış, yastığın kenarından sarkıyordu. Cılız bedeni sanki ıyice ufalmıs, koca yatakta minicik bir yer kaplıyordu.

"Gübertchinka, annen de gitmiş bu arada!" dedi buz gibi bir sesle, hiç kılını kıpırdatmadan.

Kız fırladı agabeyinin basından, annesine kostu. Basını dayadı annesinin basına, hıçkıra hıçkıra ağladı. Bir çesit öç almak istemisti annesinden. Kendisine armagan edilmiş takıları annesinin tekkeye bağışlamasına karşılık sevgilisiyle onunla aynı odada, onun karşısında seviserek, hatta kızlığından soyunarak kendince yaslı kadından öcünü alacaktı. Ertesi sabah da, gece odasında, onun karşısında, ondan ıki-üç metre uzakta olanları kendisine en ufak ayrıntısına kadar anlatarak, yatalak kadını çıldırtacaktı aklınca. Öç alma operasyonu fena baslamamıstı ama, hiç öngörölmeyecek bıçımde, ıki ölü vererek tamamlanabılmıstı ne yazık kı. Sımdı Gübertchinka pısmanlık ve utanç içinde yapayalnızlığını duyumsuyordu. "Alo, polis ımdat merkezi mı?" diye adamın cep telefonu ile konusmaya basladığını duydu Gübertchinka. Sımsek gibi fırladı yerinden, Farustı'nın elinden telefonu kapıp kapattı. "Farustı, delirdin mı sen! Polis aranır mı hiç bu durumda?" dedi nefes nefese. Sevgilisine "sız" yerine "sen" diyebilmek için ıki ölü verilmesi gerekmişti herhalde. Deminden beri olan bitenin gerginliği üstüne bir de polis korkusu sapsarı kesmişti benzini; kendini düsüp bayılacakmıs gibi halsız buluyordu.

"Ne yapmalı yanı sence?" diye dargın bir sesle yanıtladı Farustı. "Novoturolsk Üniversitesi emekli öğretim üyelerinden Dr. Kristiev adı bir cinayet zanlısı olarak bucak bucak kaçıp saklansın mı polisten? iste o zaman gerçekten suçlu olurum. Oysa sımdı kendim polise teslim olursam, bunun 'mesru savunma' için yapıldığını anlatmak daha kolay olur. Az bir ceza ile kurtulurum belki."

"Kurtulamazsın!" diye hırladı Gübertchinka adama. Dudakları tıtrıyordu. "Kurtulamazsın!

ıkımız de kurtulamayız! Senin, gecenın üç buçugunda, bu evde, bu odada bulunuyor olmanı hiç kımseye anlatamayız."

"İste bu sözün çok dogru!" dedi soguk ve yapmacık bir neseyle Farustı. "Gecenın üç buçugunda, bu evde, bu odada bulunuyor olmamı ben kendime bile anlatabılmıs degilim!"

Kız bu söze çok bozulmustu. "Az önceki sevismemızı anlatabıldın mı barı kendine?" diye sordu.

Adam utanç ve pısmanlıkla basını öne egdı.

Gübertchinka elinde tuttuğu cep telefonunu uzattı adamın burnuna: "Polisten önce Bay Felesnikov'u aramalısın."

Farustı'nın kanı dondu bu adı duyunca. "Sen nereden bılıyorsun bu 'Bay Felesnikov'u?" diye sordu saskınca.

"Hanı su bana bes maasım tutarında bahsıs veren arkadasın var ya... iste onun verdığı dolarların arasına karısmıs birkaç kartvızıtı çıkmıstı. Oradan adı kalmıs aklımda. Bana çok sevismsiz ve

korkutucu gelmişti ama, sanıyorum son derecede becerikli bir adam. Ara çabuk su Bay Felesnikov'u. Hiç kuskum yok, bu belayı atlatmada bize yardımcı olacaktır."

Farustı uysallıkla kızın dedığını yaptı. Telefonda Meftunı'ye olan biteni anlattı fazla ayrıntıya girmeden.

"Ah, benim geri zekâlı profesörüm, ah," diye iç geçirdi yarı alaylı, yarı da azarlayarak albay.

"Basit bir zamparalık serüvenini bile içinden çıkılmaz karmasıklıkta bir soruna dönüştürmeyi nasıl basarabiliyorsun, dogrusu anlamak zor." Bundan sonraki konuşması sert ve emrediciydi.

"Bulundugunuz yerden kıpırdamayın. Hiçbir seye dokunmayın. Hiç kimseyi aramayın. Kimseyi eve almayın. Biz az sonra ilgililerle orada olacağız." Adresi ve cep numarasını aldı, telefonu kapattı.

Gübertchinka alelacele gitti, gıyındı. Sonra annesinin basucuna oturdu. Aglamaklı gözleri agabeyinin cesedi üzerindeydi. Farustı ise uzun süredir kımıldamadan oda kapısının pervazına çakılıp kalmıştı. Bu andan sonra -görevli kalabalığı evi doldurana kadar- birbirlerinin yüzüne bakmadılar; birbirleriyle konuşmadılar. Gecenin sessizliği, odanın havasızlığı ve kokusuna iki ölünün varlığı da eklenince sıkıntılı bir gerginlik oluştu.

ıkısına de çok uzun gelen tatsız bekleyiş, sonunda Farustı'nın telefonunun çalmasıyla bitti.

Meftunı ve polis ekibi aşağı kapıdaydı. Daire kapısını açmalarını istedi. Sessizce, apartmanı ayaga kaldırmadan içeri gireceklerdi. Polis sefi her ıkısının de ifadelerini alıp zabıt tuttururken, diğerleri yerde yatan ölüyü soğukkanlı bir nesnellikle incelediler. Tebesirle işaretler kondu.

Çesitli açılardan ölülerin fotoğrafları çekildi. Mutfakta önüne ne geldiyse tuz buz etmiş ağır metal bıblo ile koca masa kanıt olarak plastik torbalara konup ağızları mühürlendi; bunlarla ilgili notlar tutuldu.

Yapılması gerekenler bitince adli tıp görevlileri ölüleri, yanlarında getirdikleri siyah, fermuarlı ceset torbalarına koyarak, geldikleri gibi yine sessizce, dışarıdaki araca tasıdılar.

"Sizi bu gecelik polis merkezindeki nezarethanemizde konuk etmek zorundayız," dedi ıkısına de polis sefi. "Ama sabah nöbetçi savcılıkça ifadeniz alınıp Suçüstü Mahkemesi'ne gönderildiğinizde, hiç kuskum yok, yargıç tutuksuz olarak yargılanmanıza karar verecektir."

Hepsı birlikte kapıyı çekip çıktılar.

Neredeyse sabah olmak üzereydi.

* * *

Aksı gibi kuzeydogudan gelen yeni bir soğuk hava dalgası tam da o gün ulaşmıştı Novoturolsk'a. Zaten hep soğuk olan kent iklimi, bu yeni soğuk dalgasıyla birlikte, insanları burunlarını dışarı çıkartamaz duruma getirmişti. Kar tane tane değil de bir sis gibi yaslanıyor; eskimış, kirlenmiş, buzlaşmış kitlenin üstünü bembeyaz kılarken, kutuptan Sibirya'yi süpürerek kopup gelen acı-keskin

tıpy tarafından dagıtılıyordu.

Mezarlık kentın epeyce açığında, ufak bır tepenin kuzeye bakan yamacına kurulu olmasına karsın, sıkça dikilmiş selviler ve diğer yaprak dökmeyen ağaclar dolayısıyla rüzgâra, tıpye karşı oldukça korunaklıydı. Yine de ıkı kısılık yeni mezar kazmak ve ıkı tabutu mezarları basına kadar elde tasımak adamakıllı güç oldu. Albay ve görevlendirdiğı adamlar olmasa, bu kötü havada bu ısları yapacak insan bulmakta zorlanacaklardı.

Gömölme ısı tamamlanmıstı. Seyh efendi mezarların basında son duaları okumaktaydı.

Rahmetli yaslı annenin bır gün önce tekkeye yaptığı değerli bağış hatırına, cenaze namazları ile kabır bası duaları seyh efendi hazretleri tarafından üstlenilmıstı. Havanın elverissizlığı cenazeye katılımı da oldukça etkilemıstı. Yalnızca çok yakın akrabalarla birkaç komsu bulunmaktaydı mezarların basında. Tavırlarından, seyh efendının ısı fazla uzatmadan bitirmesını istedikleri anlaşılıyordu. Gübertchinka ile Farustı'nın salıverilmeleri epey geciktiğinden, tekkenin mescidinde kılınan cenaze namazını kaçırmıslar, gömölme törenının de ancak sonuna yetismıslardı. Diğerlerinden daha uzakta bır yerde olan biteni izlemekteydiler. Geldiklerinde o sırada orada bulunanlar -Gübertchinka'ya bassaglığı dilemek bır yana- kafalarını çevirip yüzüne bile bakmamıslardı. Arada bır, birkaçı - gözlerinde nefret ve asagılama- ıkısını de bastan asagı süzüyor, sonra baslarını çeviriyorlardı. "Bunlar burada ne arıyor?" der gibiydiler. Cenazelerine katıldıkları yaslı kadınla oğlu, uzakta bır yabancı gibi kalmıs, üzüntü içinde büzülmüs genç kadının annesi ile agabeyi degildi sanki. Sanki bu ıkı kısı, böyle bır törene katılmaları uygun olmayan ıkı yaratıktı.

Gübertchinka ortada bırakılmıslığın, ailesinden ve yakın çevresinden koparılmıslığın keskin acısını yüreginde, midesinde, göğsünde duyumsadı. Belli kı ana-oglun ölümünden -sevgılısıyla birlikte- kendisi de sorumlu tutuluyor, bunun için de dışlanıyordu çevresindeki insanlarca. Bu ona annesinin ve agabeyının anımsamak bile istemediğı çirkın ölümlelerinden daha çok koydu; içinde öfkeli bır ısyan kabardı. Gıdıp hepsinin yakasına yapışmak, avaz avaz bağırarak geliyordu içinden: "Ben degil mıydım, ta çocuk yasımdan beri bu ıkı insana köpek gibi hizmet eden? En pıs, en yorucu, en ağır ıslerde çalışarak bu ıkı insana ekmek parası getiren ben degil mıydım? Ben degil mıyım, sındı ölü olan bu ıkı insan için, ne çocukluguunu çocuk gibi yasayabilen, ne de okuyabilen, gençliğini zıyan eden? Pekı, o zamanlar sizler nerelerdeydiniz?

En ufak bır desteginiz oldu mu bize, akıl verip sırt sıvazlamaktan, aferınler bağışlamaktan baska?"

Gübertchinka, bundan böyle, artık yapayalnız bırakıldığını seziyordu; tutunabileceğı tek dal Farustı Kristiev'dı artık.

Sonunda seyh efendının duaları bitti. Yerlerinden hiç kıpırdamamıs Gübertchinka ile Farustı dışındakiler, kapalı bır yerlere kapagı atabilmek için kosar adım uzaklaşırlarken, ıleriden karlara bata çıka kosarak birinin yaklastığı görüldü. Mezarların arasından kıvrılarak giden daracık yaya yolundan uzaklaşmakta olan cenaze katılımcılarına çarparak, onları ıtıp kakarak Gübertchinka ile Farustı'ye yaklaştırmaya çalışıyordu. Gözleri soguktan ve aglamaktan kan çanagina dönmüs, agzından buhar buhar yorgun nefesler saçan öfkeli bu kısı teyze oğlu Fanustay Turayevski'nın ta kendisiydi.

Ogılan teyze kızının yüzüne bile bakmadan saldırdı Farustı'nın üstüne; okkalı bır yumruk gıydırdı karın

bosluguna adamin. Bu saldiriya hazirliksiz yakalanmistı Farustı. Fanustay, midesını tutarak acıyla öne dogru kaykılmıs adamin çenesını ve dıslerını dızıyle dagıtmak üzereyken Gübertchinka, tek bacagının üstünde dıkılmıs oglanı tam zamanında ıtıverdı.

Fanustay dengesını kaybetti, arkaya dogru yıkıldı. Yerından dogrulmaya çalısrken Gübertchinka kapaklanıverdı üstüne. Sular, seller gıbı gözyası akıtıyordu.

"Sakın ol Fanustaycığım, n'olursun sakın ol!" diye yalvarıyordu oglana. Sesı çatal çatal, boguk çıkıyordu. "ıkımızın de suçu yok bu felaketın olusmasında; senın basına ant ıçerım kı yok!"

Agabeyımı sen herkesten daha çok tanırsın; takıntılarını da... Evvelkı aksam benim annemı öldürmeye çalıştığımı sandı: Son anda, komsular kurtardı beni elinden; yoksa boguyordu beni.

Dün gece de Farustı beni öldürecek diye tutturdu, saldırdı üstüne. Adam canını zor kurtardı."

"Agabeyının yerine keske o geberseydı!" diye kınle söylendi Fanustay, bır yandan da kızın omzu üzerinden Farustı'ye öfkeyle bakıyordu. Belkı de, adamin teyze oglunu kazayla öldürmesından çok, sevgılı Gübertchinka ablasına sahip çıkmasına, onu elinden almıs olmasına sınirlenıyordu.

"Ama ısı onunla bıtmeyecektı kı... Arkasından bana da saldıracaktı; bılıyorsun..."

"Dogaldır!.. Annesının gözü önünde, sokaktan yakaladıgı adamin tekıyle kedi-köpek gıbı sevısen karıya ne yapmalı? 'Aferın' mı demelı?"

"Bu aptalca adı dedıkodulara ınanıyor musun sen? Benım böyle bır sey yapabılecegıme bu kadar kolaylıkla mı kanıyorsun? Ask olsun sana!"

Fanustay'ın kızgınlığı tam yatısmamıstı, ama ılık geldiğı ana göre daha sakınlesmıstı. Üzerine abanmıs teyze kızını dargınca ıterek kendından uzaklastırdı, ayaga fırladı.

"Benı ara Fanustay, yalvarıyorum beni ara!" diye arkasından umutsuzca bagırdı kız. "Cep telefonu numaram Aıtcha'da var. Beni yapayalınız bırakma!" Yalnızca Farustı'ye dayanmayı yeterı kadar güvenli

bulmuyor, Fanustay'ın destegine de gereksınme duyuyordu; onu da -dıger akrabaları gıbı- kaybetmek ıstemıyordu.

Döndü oğlan, dızlerının üstüne çökmüs olan Gübertchinka'ya küçümseyerek baktı. Hıçbır sey söylemeden, yine geldiğı gıbı, dar patıkadan kosarak uzaklastı.

Çevrede ıkısından baska kımse kalmamıstı. Dakıklarca sessız, yerlerinden kıpırdamadan donmus gıbı kalakaldılar. Yavas yavas sona ermekteydi kısa kıs günü. Agaçların üstüne abanmıs kalın sıyah bulutlar da ortalığı büsbütün karartıyordu.

Neden sonra Farustı kıpırdadı yerından; hâlâ yerde, dız üstü duran Gübertchinka'nın yanına geldi yavasça. "Haydı artık gıdelım, Gübertchinka," dedi, "bıraz daha gecıkırssek karanlıkta çıkıs kapısını

bulamayacağız, iskeletler arkamızdan dalga geçecekler!"

Gübertchinka son bır kez daha baktı pısmanlıkla annesiyle agabeyının taze mezarlarına Sonra basları önde, ayaklarını sürüyerek yürüyüp gittiler.

* * *

Fanustay, mezarlıktan ayrılışı gıbı, yine kosarak, nefes nefese büroya döndüğünde kendisini patronun görmek ıstedığını söylediler. Elını, yüzünü yıkadı; çekıdüzen verdi üstüne basına.

Albayın yanına gırdı.

Meftunı Felesnikov yapmacık bır üzüntüyle karsıladı kendisini.

"Duyduguma göre teyzenle oglunu kaybetmissın. Sana sabırlar dilerim. Ben sevıneceğın ıyı bır haber vermek için çağırtmıstım senı. Sonunda bekledığım haber geldi," dedi. "Seni göndereceğım kampta bır kısılık yer bosalmıs. Yarın sabah erkenden gelip seni alacaklar."

"Ne kampı bu, efendım?" diye sordu genç oğlan. Neye ugradığını sasırmıstı.

"Bu kamp senin yaşamını yeniden düzenlemene yardım edecek bır kamp. Bu kamp sana ve ulusuna gereklı olan her şeyi öğretecek bır kamp. Bu kamp sana Turalığını anımsatacak, onu sana öğretecek; Turaların tarihini, törelerini öğretecek. Turacılık'ı hem aklınla, hem de duygularınla yaşamayı öğretecek. Bu kamp sana ıslam'ı ve onun yasalarını da öğretecek.

Turaları çepeçevre kusatmıs olan acımasız düşmanlarını sana gösterecek. Bu kamp, düşmanlarımıza karsı düşünsel olduğu kadar bedensel olarak da kuvvetli olmanı sağlayacak; onlarla etkin bıçımde savaşılabilmek için gereklı tüm bılgı ve becerilerle seni ve senin gıbıleri donatacak. Ülkene, ulusuna hizmet vermenin onurunu, coskusunu ve mutlulugunu sana yasatacak bu kamp. Bağımsız Büyük Turania'ya gıden yolda ilk adımı bu kampta atacaksın."

Fanustay duyduklarına inanamıyordu; çılgına dönmüstü sevınçten ve coskudan. Uzun zamandır içinde olusan ıstekler sonunda gerçekleşiyordu demek kı. "Ne kadar sürer efendım, bu kamp?"

diye sordu.

"Gereğı ve yeteri kadar!" diye gizemli bır tavırla yanıtladı albay.

O gece Fanustay'ın gözüne uyku gırmedı. Sürekli olarak albayın sesı kulaklarındaydı ıçı ıçine sıgmıyordu meraktan ve mutluluktan. Sabahın bır an önce olmasını ıstıyor, kendisini alıp götürecekleri saati ıple çekiyordu.

Tam zamanında çıkmıstı bu kamp ısı. Ailesine, akrabalarına o kadar fazla meraklı degıldı. Esı, dostu, arkadaşı da yoktu pek. Yaşam ile tek bağılantısı -düne kadar- Gübertchinka Ablasıydı. Ama, ondan da sogumustu, ıkı ölümle sonuçlanan felaketi duyduktan sonra. "Seytan görsün suratını!"

diye beddua okuyordu kın ve kıskançlıkla. "Ömür boyu bır daha onu arayıp sormayacağım. Ne halı varsa görsün! Artık benim öyle bır akrabam, arkadaşım yok!" diye düşünüyordu büroya gelırken, ama bu düşüncesine kendısı bile inanmıyordu. Mezarlıkta arkasından aglayan Gübertchın-ka'nın, "Benı yapayalnız bırakma!" diye yalvarısı -tüm gayretlerine karsın- bır türlü kulaklarından sılınmıyordu. Acaba o hâlâ çocuklugundan berı bildiğı, taparcasına sevdiği, saf, bozulmamıs, temiz Gübertchınka Ablası mıydı? O kadar kötü ve asagılayıcı davranıp, hakaretler savurmakla haksızlık mı etmişti yoksa ona? Hayır, yumusamamalıydı. Kafasında olusan bu soruları yanıtsız bırakmaya, sılıp atmaya çalıstıyor, ama basaramıyordu.

Gübertchınka'nın o güzelım yüzünü yeniden görme, onunla bas basa oturup saatlerce konuşma, dertlesme özlemının depresmesinden, onu yasamından sılme, unutma ıstencının yenilgiye ugramasından korkuyordu.

Bu kamp ısı, biraz da bunun için ılaç gibi geldi Fanustay'a. Bellı kı kampta hem kuramsal eğitim görecekler, hem de oldukça ağır bır komando eğitiminden geçırileceklerdi. Bu da, sıkı dıstıplınlı kampın oldukça uzun bır zaman sürmesi demekti.

Sabah erkenden gelıp aldılar Fanustay'ı. Gelenler, esmer, kara saçlı, dudakların ıkı yanından çeneye dogru sarkan kara bıyıklı, kara bakışlı, yontulmamıs ıkı genç adamdı. Turaca konuşuyorlardı, ama dilleri çalıyordu; besbelliydi Tura olmadıkları. Zaten Tura-ma'da bu kadar kara kuru, bu kadar kara saçlı, kara kaslı, kara gözlü adam, aransa bulunamazdı.

Daha kapıdan çıkmadan gelenlerden bırı Fanustay'ın elindeki -aksamdan hazırladığı- valızı kaptı saygısızca. Hiç ızın ıstemeye gerek görmeden açarak içindeki her şeyi dıdıkledi. Sonra kapagını kapatmaya bile gerek duymadan kaldırdığı gibi attı valızı bır köseye.

"Bu aptal esyalarla dolu valız tasınmaz kampa kadar; gereğı de yok!" diye azarlar gibi konustu.

"Bunun içindeki hiçbir esyayı kullanamazsın orada. Sana gerekli olan her sey kamp yönetımı tarafından saglanacak. Haydı sımdı düs bakalım önümüze!"

Kendilerini bekleyen, her tarafı pas içinde, tenteli, eski püskü bır arazi aracına bındiler.

Adamlar Fanustay'ın gözlerini sıkıca bağladıktan sonra, araba yola koyuldu. Hızlandıkça, çürümeden dolayı üstünde delikler, yarıklar açılmış tenteden giren kutup sogugunu taşıyan rüzgâr kamçı gibi saklıyordu suratlarında. Yaptıkları uzun yolculuk Fanustay'a hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Çok garıbıne gıdıyordu, yolda adamların birbirlerine yaptıkları abuk sabuk sakalar, ıtısıp kakısmalar. Hele hele, yoldan geçen kızlara, kadınlara atıldığını sandığı lafların, yapılan esprilerin düşük düzeyı, yakası açılmadık küfürlerin "bını bır paralığı"

katlanılır gibi degildi.

Sonunda araba durdu. Gözlerini açmadan oğlanı ındırdılar. Genç adamlardan bırı yanına yaklastı: "Bosuna heveslenme!" dedi. "Daha çok yolumuz var kampa kadar. Gözlerin kampa kadar bağlı kalacak."

Diğeri karıştı söze: "Arabayla yolculuk burada bitti. Bundan sonrası katır sırtında ya da yaya..."

Az bir süre dınlendikten sonra gerçekten de katır sırtında yola çıktılar. Yasamında ilk kez bir binek hayvanı sırtındaydı; hem de gözleri bağlı olarak... Konusmalardan ve çevreden gelen çeşitli seslerden anladığı kadarıyla, kendisiyle birlikte en az dört-bes Büyük ıslam Turania Devleti için savaşçı adayı daha vardı katırlı konvoyda.

Kampa varmak için yapılan bıktırıcı, zorlu yolculuk, Fanus-tay'a, kampta karsılasacağı yasantının ne kadar ağır olacağına ılıskın ipuçlarını veriyordu. Gerçi genç oğlan ağır bir askeri disiplin altında yapılacak komando eğitimi için toplanılan kamptaki yasantının bürodakine benzemeyeceğini kestirmiş ve kendini

buna hazırlamıştı. Ama, daha yolculuk asamasında yasadıkları, karsılasacağı zorlukların, tahmininin çok üzerinde olacağını anlatıyordu ona.

Bundan sonraki zor yasantıyı katlanılabilir kılan, kampı düzenleyenlerin ve katılanların sahip oldukları Yüce Ülkü'ydü yalnızca.

* * *

Dondurucu, sevimsiz soguklar epey yumusamıştı. Galiba bahar, karın, buzun, tıpının, ayazın ardından, kendini, çiçekler açmış mıs kokulu yüzünü Turania'ya göstermeye niyet etmişti.

Meteoroloji raporlarında bu kışın en soguk günü olarak, Gübertchinka'nın annesiyle agabeyinin gömüldüğü gün gösterilmişti. Anlaşılan, çatık kaslı kış, ayazdan kamçısını son kez, Turania'da ıslenmiş günahlar üstünde saklatmış, sonra yavas yavas uzaklasmaya başlamıştı bölgeden.

Farustı yeni yapılan lüks sıtelerden birinde, tüm konforu tamam bir daire satın almıştı. Ancak, Farustı'nın de, Gübertchinka'nın da böyle bir dairenin nasıl döşenmesi gerektiğine ılıskın en ufak bir fikirleri ya da görüşleri yoktu; ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Sonunda ısı tanınmış bir Rus dekoratöre devrederek bu ısten kurtuldular. Ama, adamın dösedığı eve ilk gırdıklarında beyınlarından vurulmuş döndü ıkısı de. Eve konan takımları son derecede rüküs, rahatsız, zevksız bulmuşlardı. Ama "Modern yeni zengin evleri herhalde böyle döşeniyor" diye düşünüp seslerini çıkartmadan eve yerleştiler.

Sıtede yok, yoktu: Açık ve kapalı yüzme havuzları, saunalar, aletli, aletsız beden eğitimi salonları, kafeterya, sinema, bar, restoran, oyun makineleri ve de tabii yeni zengin, mafya bozuntusu, kaba saba adamlarla onların boyalı saçlı, bol makyajlı, bol gürültülü karıları ve sımarık, huysuz çocukları...

Gübertchinka ile Farustı arasına o ugursuz gecede örülen buzdan duvar, erimeye, incelmeye başladı zamanla. Ama ılışkileri hiçbir zaman o gece öncesinin içtenliğine, sıcaklığına, yakınlığına ulaşamadı; aralarında hep bir uzaklık kaldığını duyumsadı ıkısı de. Evlilik, söylenmesi, agza alınması yasaklanmış bir tabu sözcük ya da kavram gibi ıkısı tarafından da unutuldu gitti; sözü bile edilmedi bir daha.

O gece yaşananların tüm sorumlulugunun kendinde olduğunu içten içe kabullenmiş genç kadın bir gün,

çekilen onca acının, onca gözyasının altına gizlenmiş bir sevinç, sırtındaki ağır yükten kurtulmuş olmanın getirdiği bir rahatlık duyumsadı içinde. Bunun saskınlığı ve utancıyla ezildi.

Bu içi kötülük dolu sevinç ve rahatlığı bir daha duymamak için talıhsız annesi ile agabeyini ve onların ölümlerini artık düşünmemeye, kafasından silmeye karar verdi.

Kısa bir zaman sonra, o ölümcül günah gecesinde atılan tohumun karnında yavaşça tomurcuklanmaya başladığını sezdi Gübertchinka. Panıge kapıldı, nefes nefese gıdıp Farustı'ye haber verdi durumu. ıkısının de tüyleri diken diken olmuştı. Bu cenin o gecenin tüyler ürpertici ugursuzlugunu taşıyacak ve yeryüzüne geldiğinde, bu kötülüğü, bu ugursuzlugu bir vırüs gibi her yana bulastıracakmış gibi geldi ıkısına de. Hemen bir doktor bulup bebegi aldirmek istediler. ıstem -nedense- oldukça zor gerçekleşti. Uzun uğrasılar sonucu "ugursuzluk vırüsü"

tasıyan bebek "ölü olarak ele geçirildi" ama, annesi de yaşam boyu çocuk yapma yeteneğini kaybetmişti o arada.

Farustı, Gübertchinka'nın yalvarmalarına dayanamayarak -hiç istememesine karsın- batıya doğru bir gezi düzenledi. Programda Budapeste, Prag, Krakov, Varsova, Sen Petersburg ve Moskova vardı. Dogdugundan beri Novoturolsk'un dışına burnunu bile uzatamamış Gübertchinka için bu gezi tam bir

sölene dönüşmüştü. Gerçi bu kentlerdeki tarihsel kalıtlar, müzeler, sanat yapıtları ona pek fazla bir şey söylemiyordu ama, sokaklarda baska ulusların insanları ile birlikte olmak, onların davranışlarını izlemek, hiç anlamadığı dillerde konuşmalarını dinlemek hosuna gidiyordu.

Tabıı, bu arada, gerekli gereksiz ne gördüyse aldı. Farustı bu çıgrından çıkmış alısverısı biraz yadırgıyor, ama bir yandan da, "Adam sen de!" diye düşünüyordu, "nasıl olsa para çok! Canı ne istiyorsa alsın."

Sonunda, yorgun argın, yanlarında bir kamyonet dolusu bavulla kentlerine döndüler.

Gübertchinka doyamamıştı geziye. Bunun sık sık yapılması gerektiğini, bundan sonra ıtalya ve ıspanya'yı görmek istediğini bıkip usanmadan yineleyip Farustı'nın basının etını yırıyordu.

Farustı ise tüm bu ısrarları yarım ağızla, "Olur... tabıı... neden olmasın... düşünelim... bakarız..."

türü kaçamak yanıtlarla geçıstirmeye çalışıyordu. Ama yeni bir gezi hiçbir zaman kısmet olmadı ıkısına.

* * *

Günlerden bir gün cep telefonundan arandı Farustı. Ama bir türlü konuşmaya olanak bulamadı.

Yalnızca uzun süre dinledi telefondaki sesi ve agzından bir tek sözcük çıkamadan kapandı telefon. Farustı bir süre dalıp gitti. Zaten pek yerinde olmayan nesesı ıyıce yok olmuştı.

Gübertchinka'nın dikkatını çekti bu durum. Neler oldugunu, telefonla kımın aradığını sordu.

Farustı gençlik arkadaşlarından bir kısmının bu akşam biraraya geleceklerini, kendisini de bu toplantıya çağırdıklarını söyledi sevgilisine. Gübertchinka böylesine keyif kaçırıcı, can sıkıcı bir arkadaş toplantısını epeyce garıpsmişti. Ama fazla da üstüne gitmedi.

Aksamüzeri Farustı, "arkadas toplantısı" için çıkıp gitti.

Verilen adrese yakın ıssız bir sokaga park etti arabasını. Burası, daha çok Rus azınlığın yoğun olarak yerleşik bulunduğu mahallelerden biriydi. Çiseleyen yağmur, sokakları ve kaldırımları yıkamış, pırıl pırıl parlatmıştı. Ayagını sürüyerek, olabıldıkınca ağırdan alarak yürüdü kendisinden başka kımseciklerin görünmediği so-kakta.

Nedense canı telefonla verilen randevuya gitmeyi hiç mi hiç istemiyordu. Turania için bile olsa, yeni bir savaşıma katılmak, yeni insanlarla tanışmak, onlarla birlikte çalışmaya, çatışmaya itelenmek zoruna gıdıyordu. Kalın, koruyucu kabugundan sıyrılarak kalabalığa karışmayı canı hiç çekmiyordu, yalnız ve arkadassız bir yaşam geçirmiş asosyal profesörün. Ayrıca zenginliğe, rahat ve sorunsuz yasantiya çok çabuk alışmıştı; bu düzenin dışında yeni bir serüvene atılmak, doğrusu hiç işine gelmiyordu.

Kendisine telefon ederek bulusmak üzere randevu verenler cep telefonu numarasını nereden biliyorlardı? Besbelliydi ki beklenen randevu, cep numarasını -Gübertchinka dışında- tek bilen, Meftunı Felesnikov tarafından düzenlenmişti. O zaman randevuya gecikmeden gitmeliydi.

Albayın isteklerine karşı koyacak gücü yoktu. O neyi uygun görüyorsa onu yapmak zorundaydı. Adımlarını hızlandırarak telefonda sözü edilen parkı aramaya başladı.

Aksamın çökmesi ve yağmurdan dolayı parkta ın cın top oynuyordu. Ağaçlar ve çalılarla çevrılmış karanlık yaya yolundan parkın içerilerine doğru yürümeye başladı. Bir yandan da korku içinde çevresine göz gezdiriyor, arada bir arkasını dönerek pesine birilerinin takılıp takılmadığını kontrol ediyordu. Sağda solda bazı banklarda birkaç berdusun uzanıp sızdıklarını gördü. Labirente benzeyen yollarda yönünü sasırmamaya dikkat ederek kosarcasına ilerlerken, birden ağaçların bittiğini ve önüne çıkan geniş çimenlik alanın ortasında bir kilise bulunduğunu gördü, rahat bir nefes aldı.

Çevresindeki park lambalarının solukça aydınlattığı kilisenin çok eski, ahşap bir yapı olduğu anlaşıyordu.

Ürkek bir tavırla kapıyı zorlayarak içeri süzüldü. Girdiğinde gördüğü ilk şey, titrek mum ve kandil ışığında arkası dönük dua etmekte olan papaz oldu. Kendisi de gıdıp sıralardan birine oturdu. Kilisenin içindeki her şey öylesine garip, öylesine ürkütücüydü ki, pısman olmustu geldiğine. Gözleri yarı karanlığa alıştığında kendisiyle birlikte sıralarda iki kısı daha olduğunu ayımsadı. Arada bir dönüp, kendisini süzdüklerini sezer gibi oldu kaçamak bakışlarla. İçerde derin bir sessizlik vardı.

Az sonra önce birisi, arkasından diğeri yerlerinden kalkarak arkadaki kapıdan çıktılar. Önce kalkanın bir kadın olduğu anlaşıyordu. Dua etmekte olan -ya da dua ediyormuş gibi görünen-papaz kadınla bakıstıktan sonra diz çökmüş olduğu yerden kalkarak Farustı'nın yanına yaklaştı.

Avuç içleri bıtısık elleri tanrıya yakarır konumunu sürdürerek yanından geçerken, "Beni ızleyin

lütfe, Dr. Krıstıev!" dıye mırıldandı. Kapıya ulastıklarında, papaz kapıyı tutarak Farustı'ye yol verdi ve odaya kendısı gırmeyerek, arkasından kapıyı çekti. Kadınla adam ıçerdeydiler, ama oda tek mumla aydınlatıldığından ve onlar da kendilerini mumdan uzak tuttuklarından yüzleri seçilemiyordu. Anlasılan, Farustı'ye karsı yeterli güven olusmadan kendilerini göstermeye niyetleri yoktu.

"ızlendınız mı, Dr. Krıstıev?" dıye sordu kadın.

"Yoo!" dıye yanıtladı profesör kayıtsızca. "ızlenmem mı gerekiyordu? Ne yapmış olabilirim ki ızlenmek ıçın?" Bu bayat casusluk oyununa sınırilenmeye baslamısı. Dalga geçmek ıstedı:

"Tabıı, eger parkta bankların üstüne serilip yatmış berduslar benim ya da sizin ızleyicileriniz degılse!.. "

Bu son söz adamla kadınının üzerinde soguk dus etkısı yapmısı. Bırbirlerine baktılar ürkmüşçesine.

"Nereden bılıyorsunuz onların bizim adamımız olduklarını?" dıye adam safça sorunca kadından sert bır dırsek yedı. Agzından kaçan sözün suçluluk duygusu ıçinde korkuyla baktı kadına.

"Acaba kuskı verıcı bır tavırlarını mı gördünüz, dıye sordum. Onlar en seçme adamlarıdır örgütümüzün de."

Saskınlık sırası Farustı'deydı bu kez. Dalga geçmek ıçın bır söz atmısı ortaya, ama balık oltaya gelmısı. Hıç renk vermedi. Çatmak ıçın uygun durumu yakalamısı: "Onların görevlı olduklarını anlamamak ıçın gerı zekâlı olmak gerek!" dıye fırçaladı adamı. Sonra kadına dönüp konustu: "Sız bu casus-hırsız-polis senaryoları ıle oyalanmaya çalısrken ısı ısten çoktan geçmiş olacak; Turanıamız Müslüman-ulusçu Tura kardeslerimizle ıthal malı ıslamcı yobazlar tarafından afiyetle yenilip yutulacak!"

Kadın konuyu degıstirmek ıstedı. "Örgütümüze yaptığınız akıl almaz büyüklükteki bagısınız ıçın örgüt adına sızde minnet ve sükranlarımızı sunuyoruz. Ama, ayrıca sızı örgütümüzün etkinliklerinde de görmek ıstıyoruz. Sızın gıbı kültür ve bılgıyle dolu bır kafaya ve kuvvetlı bır kaleme gereksinimimiz var Dr.

Krıstıev."

Konusmalar sonunda Farustı'nın görevı saptandı: Rusça ve Turaca olarak ıkı dılde yayımlanan örgütün gazetesı Yeni Hedefe, Ruslar ıle Ortodoks Turaları ve ülkenın aydın-laık kesımını ıslamcılara karsı kıskırtmak, onları örgütün belırllediği "hedef'e kılitlemek üzere akla, ama daha çok duygulara seslenen coskulandırıcı makaleler yazacaktı.

Farustı bu göreve çok sevındı. Hıç degılse becerebildiği, yapmaktan zevk alabileceği bır ıisle harekete katkıda bulunacak olması umutlandırmısı onu.

Kadın, profesörün örgütle ılıksısının yalnızca ıkısı tarafından saglanacağını, örgütün güvenliği ıçın, profesörün baska kımseye görüşmeyeceğini kendisine "teblig" etti. Yazılarını ıse, daha sonra kendisine bildirilecek e-posta adresine, ımzasız ya da takma adla göndermesi kararlaştırıldı.

Yine evlere senlik bır casus romanı gizemi içinde kılıseden ve birbirlerinden degisik yönlerle dogru ayrıldılar.

* * *

Tüm bu yaylalar bızım, Bu daglar, bu ovalar. Hiçbir seyden yılmayız, Bız gözü pek Turalar.

Sanlı tarihımızde Ne savasımilar yatar. Kılıçlar elimizde, Bızız yılmaz Turalar.

Atasıyız hepsinin, Türk, Özbek ve Kazaklar. Tatar'ın, Azeri'nın En büyüğü Turalar.

Ellerinde çapraz tutulmus Kalasnıkovlar, kosar adım talım alanında topluca dönüp dururken bır yandan da bu marsı, kosunun ritmine uydurulmus olarak ve gırtlakları paralanırcasına söylüyorlardı. Bunun gibi üç mars daha vardı ama, en güzelı ve en yürekleri titreten buydu.

Fanustay ve arkadaşları bu marsları her söyleyislerinde yürekleri yurt ve ulus sevgisiyle daha da çok çarpıyor, coskuları seslerini daha da gürlestirip yamacında bulundukları dağın kayalarını daha siddetli titrestiriyordu. Genç oğlan mars söyleyerek kosarken, bır yandan da bu marsları niçin daha önceleri okulda kendilerine öğretilmediklerini, bu marsların niçin radyolarda, televizyonlarda tüm ülkeye dinletilmediğini saskınlık içinde kendi kendine soruyordu. Büyük Tura Devleti kurulduğunda bu ısı, kesinlikle savsaklanmadan uygulanmalıydı.

Fanustay çok kolay alısmıstı Büyük Turania Savaşçıları Kampı'nın ağır dısiplinlı yasamına. Bu ortamda yaşamayı seviyordu. Bu yaşam biçimi ondaki yalnızlık, bosluk, hıçlık, kendinden utanma, kendini asagılama, kendine ya da baskalarına acıma gibi saglıksız duyguları kurutmus, kısılıgını kökten degistirip güçlendirmıstı. Buradaki gençlere düşünmek, kendi kendine olmak, yalnız kalmak olanagı tanınmıyordu. Her sey birlikte yapılacak, birlikte çalışılıp yorulunacak, birlikte dinlenilecekti. Fanustay buna seve seve katlanıyor, hatta daha da fazla yorulmak için çaba harcıyordu. Hiçbir sey düşünemiyordu çok yorulduğu

zaman. Kampta kendisine öğretilenlerin dışında, kafası hiçbir seye çalışmıyor, hiçbir sey onu ılıgilendirmiyordu. Ailesini tümenden unutmus, kafasından sılmıstı. Yalnız, arada bır, Gübertçinka Ablası aklına düşüyor, ama o bu düşünceyi kafasından siddet ve nefretle kovalamaya çalışıyordu.

Kamp, bır dağın ovayla bulustugu yamaçlarına kurulmustu. Eski bır çiftliğin evleri, ahırları, ambarları yeniden elden geçirilmiş, ayrıca öğrencilere yatakhanelik yapacak dört teneke baraka eklenerek ciddi bır askerı tesis olusturulmustu. Kampta bulunan her sey, dışarıya karsı o kadar ustaca gizlenip araziye uydurulmustu ki, çok yakınlarda olan birisi bile çıplak gözle kampı sezemezdi.

Kampta yaşam sabah saat altıda baslıyor, tüm gün dolu dolu yasanarak, akşam saat ona kadar sürüyordu. Degisimli olarak aletli-aletsız beden eğitimi, askerı eğitim, silah eğitimi, Uzakdogu sporları, komando eğitimi, ıkılı savasımilarla süngü, bıçak ve bogma telı ile düşmanı öldürme talımleri, bubı tuzagı kurmak, molotov kokteyli, el yapımı mayın hazırlamak için pratik yöntemler, ıskenceyle adam konusturmak ve türlü ıskence yöntemleri, S.S.C.B. parasütçü komando indirme alaylarında görev yapmıs Müslüman Tura kökenli eski subay, astsubaylar ile Suudi Vahabilerce

finansle edilen Çeçen seriataçı gerillalar tarafından uygulamalı olarak öğretiliyordu.

Ayrıca, tüm bu askersel-bedensel eğitimin arasına, elbette ki çok sıkı kuramsal eğitim dersleri de serpiştirilmiş durumdaydı. Bu süreler içinde Turacılık ülküsü, Tura töreleri, Turaların tarihi anlatılıyordu. Dersleri veren Tura ulusçulugu ideologlarına göre, Mogollar, "Türkiler" denen Orta Asya ulusları, Azeriler ve Ön Asya Türkleri Turalardan türemişlerdi. Bu yüzden, tüm bu ulusların biraraya gelip Büyük Tura Devleti'ni kurmaları isten bile değildi ve bu oluşumu Turalar çok rahatlıkla basaracaklardı. Hatta bazı öğretmenler daha da ıleri gıdıp, Rusların bile Slavlaşmış Tura olduklarını, kesinleşmiş bir tarihsel gerçek olarak öne sürüyorlardı.

Öğrenciler arasında sıkı fıkı arkadaşlıklardan pek fazla hoslanmıyordu kamp komutanlığı.

Olusacak dostlugun, arkadaşlığın ve sevginin, öğrencileri yumusatacağı, onların sertliklerini, acımasızlıklarını törpüleyeceği düşünülüyordu. ılerde bu öğrenciler arasında "davadan dönen"

olursa, "sağlam" savaşçı, arkadaşlık ve sevgi bağıyla bağlı olduğu bu kısıyı kolaylıkla ortadan kaldırabilir miydi?

Kamp komutanlığı bu oluşumu önlemek yolunda iki yöntem geliştirmişti: Birincisi, her gece tüm öğrencilerin yatakları değiştiriliyor, böylece birbirlerine yakın yatmakta olanların aralarında dostlugun gelişmesi önlenmiş oluyordu.

ikinci yöntem ise çok özgündü. Kamp komutanlığı öğrencilerin en az haftada bir oynamaları için yeni bir oyun icat etmişti: "Dövme Oyunu"! Bu oyun şöyle oynanıyordu: Öğrenciler rastgele, her yeni oynanışta değişen, beser kısılık gruplara ayrılıyor, her grup da, kura ile aralarından bir "dövülen" seçiyordu. Her grubun "dövülen"ının üstüne Turaların düşmanları olan devletlerin bayrakları, gençleri sınırlandırıp öfkeliendirecek çeşitli simgeler, Turalara düşman oldukları varsayılan birtakım yabancı devlet adamlarının fotoğraf ya da karikatürleri ılıştırılıyordu. Böylece "döven" dört öğrencinin "dövülen"ın kısılığında Tura düşmanlarını görerek ona hırslanmaları, öfke ve kın içinde saldırganlaşmaları sağlanmış oluyordu. Derken, kamp komutanının düdüğü ile birlikte, her grubun "döven"leri, o grubun "dövülen"ının üstüne saldırarak -neredeysle öldüresıye- onu dövüyorlardı.

Komutanlar, "döven"lerin içinde, "dövülen"e acıdığı için yeteri kadar vurmayan, ya da dövüyormuş gibi yapıp da aslında gerçekten dövmeyen birini gözlediklerinde, hemen oyunu durdurup bu kısı ile "dövülen"ın yerini değiştiriyorlardı. Tabı kımse "dövülen"e dönüşmek istemediğı için, var güçleriyle dövmeye çalışıyorlardı.

Kendisine verdikleri postalın bir numara küçük olmasından dolayı ayagı fena halde sıktığından acı çeken

bir genç durumu komutanına aktarıp yeni bir postal istediğinde komutandan suratına okkalı bir samar yemiş ve yanından kovulmuştu. Fanustay, çaresizlik ve acı içinde kıvranan gencin postalı ile, oldukça bol gelen kendi postalını değıs tokus yaparak oğlanı bu ıskenceden kurtardı.

Oglancık hiç beklemediğı bu yardım ve yakınlık karşısında Fanustay'a içtenlikle tesekkürler etmiş, ona minnettar kalmıştı. Birkaç gün sonra ıkısı "Dövme Oyunu"nda aynı besli içine düstüler. Bu besli

ıçın çekilen kurada Fanustay'a çıktı "dövülen"lık. "Döven" dörtlü arasında bulunan, ayakları rahatlamıs oylan, mınnet borcuyla dolu olduğu Fanustay'a vurup, onu dövmeye bır türlü kıyamamıstı. En sonunda durum komutanlar tarafından görüldü ve "döven"le

"dövülen" yer değıstırdı. O an'a kadar dığer üç "döven" tarafından kötü bır dayak yemıs olan Fanustay -bır daha "dövülen"lıge dönmemek ıçın- zavallı oylanı delıler gıbı dövmüs böylece oylanın mınnet duygularını nefrete dönüştürmeyi basarmıstı.

Çesıtlı sılahlarla sabıt, cansız hedeflere yapılan atıs eğıtımlerı tamamladığında, sıra "canlı" hedeflere gelmıstı. Bunun ıçın çesıtlı kentlerden toplanmıs sokak kedılerı ve köpeklerı kullanılıyordu. Hayvanlar önce uzaktan tüfeklerle öldürölüyordu genç öğrencılerce. Sonra daha yakından, bu ıs tabancayla yaptırtıldı. En sonunda da, bıçak ve bogma tellerı kullandırıldı.

Burada amaç bır yandan savaşı adaylarını acıma, sevecenlık gıbı duygulardan bütün bütüne arındırmak, dığer yandan da bır canlıyı öldürme zevkını onlara tattırmaktı. Çünkü bu tür eğıtımın uzmanları, insan ya da hayvan öldürme zevkını tatmıs bırının, artık bu zevkın bağımlısı olacağını, yasamının sonuna kadar da ölüm ve kan olmazsa rahat yüzü göremeyeceğını çok ıyı bılıyorlardı.

Görüldüğü gıbı, yakın geleceğın Büyük Turanıa Savaşçıları bu tür kamplarda çok ıyı ve özenlı bır bıçımde yetıstırılıyorlardı.

Talım alanında kosarak dönüp durmaktayken, bır komutla baska bır marsa geçtılar genç savaşçıları:

Ya Allah Bısmıllah, Allah-u Ekber. ıslam Turanıa'ya kım göz dıker. Ezılsın beyınler, kırılsın eller. Defolsun ülkeden rezıl kâfirler.

Güzel ülkesından cesur Tura'nın, Dogacak parlak güneşı ıslam'ın. Bu zulüm, bu zorbalık, artık yeter. Ya Allah Bısmıllah, Allah-u Ekber.

* * *

Gübertchinka'nın annesının ve agabeyının bakıcısı küçük komsu kızı Aıtcha endıse ve sıkıntı ıçında kıvranıyordu telefonda; konusurken agladığı bellı oluyordu. Kendını bıldı bılelı taptığı, hayran olduğu,

bayıldığı Gübertchinka Ablasıyla görüsüp dertlesmek, basına gelenler ıçın ondan akıl almak ıstıyordu.

Gübertchinka önce kuskulandı Aıtcha'nın kendını aramasından. Mahalle halkı ıla akrabalar Gübertchinka'nın nerede oturdugunu, nasıl bır yasantısı olduğunu öğrenmek, ondan haber alabılmek ıçın küçük komsu kızı kullanıyor olabılırlardı. Öyle olsa bıle bu genç kadın ıçın yine de sevındırıcıydı. Kendısıyle hâlâ ılğilenmekte olduklarını gösterırdı yakın çevresının; eğer öngörüsü dogruysa... Ayrıca bırıyle konusmaya, arkadaşlık etmeye uzun zamandır hasret kalmıstı. Çok yalnızlık çekıyordu sitede; can sıkıntısından patlıyordu. Kımseyle dostluk, ahbaplık kuramamıstı burada. Sitede oturan boyalı saçlı yeni zengin karıları -nedense- bır türlü yüz vermemıslerdı Gübertchinka'ya. Belkı de onun bır zamanlar üçüncü sınıf bır lokantada garsonluk yaptığını bılen bırılerı, bunu kulaktan

kulaga sitede yaymışlardı. Farustı ise o gizemli arkadas toplantısından beri neredeyse yatmaktan yatmaya geliyordu eve; hatta, arada bir onu bile yapmıyor, geceyi dışarıda geçirdiği oluyordu. Gübertchinka'nın içi bu yüzden sevinçle hop etti küçük kızın sesini duyunca. Adresini verip hemen Aıtcha'yı yanına çağırdı.

Kız-üzüntü ve korkudan olsa gerek- yemekten içmekten kesilmiş, ıyice zayıflamıştı. Doyasıya sarıldı çok özlediği Gübertchinka Ablasına, hıçkıra hıçkıra agladı basını göğsüne gömerek.

Ve başladı anlatmaya, aglamalar, burun çekmeler arasında: Gübertchinka'nın, annesi ve agabeyinin ölümüyle birlikte, ailesi yok olup evi kapanınca, Aıtcha'nın anne ile agabeye bakma karsılığı aldığı ufak ücret de yok oluyor dogal olarak. Genç kadının komsuları olan küçük kızın ailesinin zor dıkis tutmuş bütçesinde, bu yüzden yamanamaz büyüklükte koca bir delik açılmış oluyor. Bunun üzerine, Aıtcha'nın yoksullugun esigindeki ailesi kıza yeni bir ısı arama pesine düşüyorlar, ama uygun bir ısı bulamıyorlar bir türlü. En sonunda kızı Gübertchinka'nın çalışmış olduğu lokantaya garson yamağı olarak vermek akıllarına düşüyor. Ama, lokantada çalışmanın zorluklarını, yıpratıcılığını Gübertchinka Ablasından en ince ayrıntısına kadar dinlemiş olan Aıtcha bu ise ısyan edip tüm gücüyle karsı çıkıyor. Bu baskaldırı, geçim sıkıntısından ıyice bunalmış babası tarafından evrile çevrile dövülmesiyle son buluyor. Çaresiz, bir süre lokantada çalışmak zorunda kalıyor.

Lokantadaki bu ağır çalışma ortamından fena halde sıkılmaya başlayan, Gübertchinka'nın evindeki tembel yasama alışmış Aıtcha, seytana uymakta gecikmiyor: Takuyıttın Efendi Hazretleri Dergâhı'nın, Gübertchinka'ya armagan pırlantalı takıları iç eden seyhini mahallelerindeki tekkesinde ziyaret etmeyi aklına koyup, günün birinde de çalışıyor kapısını seyh efendinin. Aıtcha -belleginde ha bire yanar döner ısıklar saçan pırlantalar- hoca efendiye sırnasıp yanasmayı kuruyor kafasında. Aç gözlü kız, kendisi gibi aç gözlü seyh efendiyle yakınlaşıp pırlantalı takı takımından hiç değilse bir parçayı aklınca elde etmeyi düslüyor. O

takımın küçücük bir parçasının bile ailesini ve kendisini rahatlatacağını, çalışmaya gerek kalmayacağını çok ıyı biliyor küçük kız.

Seyh efendiye, para kazanması için kendisini üçüncü sınıf ıçkılı bir lokantada, Gübertchinka Ablasının çalışmış olduğu o pıs yerde -hem de Gübertchinka Ablasının basına gelen bunca sey henüz unutulmamış iken- garson yamaklığı yapmaya zorlayan annesini, babasını sıkâyet ediyor abartılmış aglamalarla. Ama bu arada, ailesinin çok zor durumda olduğunu, kendisinin herhangi bir biçimde, kesinlikle para kazanması gerektiğini de söylemeyi unutmuyor. Eger seyh efendi uygun görürlerse -az bir ücrete de olsa- onun yanında çalışmasının kendisi için en ıyı, en namuslu çözüm olacağını belirtiyor.

Seyh efendi tabı kı çok sınırleniyor genç kızın ıçkılı lokantada çalışmasına; bir yandan da küçük lokmanın agzına düşmesine için için sevinerek... Agzından tükürükler saçarak, annesiyle babasını yanına çağırıp onları bir güzel azarlıyor küçük kızlarını domuz eti yenen, ıçkı ıçılan bir yerde çalıştırdıkları için. Tekkesinin kısıtlı parasal olanaklarına, ayrıca da, su anda pek gereksinme olmamasına karsın, sırf kızı o asagılık yerden kurtarmak ve yoksul ailenin geçimine ufak bir katkıda bulunabilmek umuduyla küçük kızı yanına yatılı olarak aldığını aileye bildiriyor. Aile de seyh efendi hazretlerinin bu ıyı yürekli davranışı karsısında tesekkür ve mınnet duygularıyla kızlarını tekkeye teslim ediyor.

Uyanık küçük kız, amacı dogrultusundaki ilk adımı atmış olmanın ve lokanta ısından kurtulmanın sevincini yaşıyor. Hoca efendinin hizmetinde çalışmaya, onun küçük satasmalarına ısvellerle, sıınlıklerle çanak tutmaya başlıyor. Önceleri küçük sıkıstırmalar, oksamalar, ellemeler derken, ıı zamanla daha da büyüyerek yatakta bıtıyor. Kıyı-köse temizlik, yemek, bulasık, gelen konuklara hizmetle birlikte her sabah ve her aksam seyh efendinin bıtıp tükenmek bilmeyen ısteklerini de dındırme göreviyle yükümlü kızcagız, lokantadakinden daha da ağır bır çalışmaya atıldığını anlamakta gecikmiyor. Aradan günler haftalar geçiyor, ama pırlantanın "p"sının bile sözü edilmiyor. Sonunda, bır gün konuyu efendi hazretlerine açacak gibi oluyor, ama ağır hakaretler, küfürlerle kovuluyor huzurdan.

Gübertchinka Ablası ıle konuşmadan birkaç gün önce, pırlantanın "p"sı yerine pıçın "p"sının karnında büyümeye başladığını anlıyor, ablasını bu yüzden panık içinde arıyor.

Gübertchinka kın ve kırgınlıkla sarsıldı. Ugursuz pırlanta takı annesinin, agabeyinin, kendisinin basını yedığı gibi küçük, hırslı komsu kızının da basını yemıstı. Bu armaganı kendisine veren Farustı'ye içinden nefretle söylendi. Kendisini kurtardığı gibi Aıtcha'yı da kurtarmalıydı karnında peydahlanan bu kötülük tohumundan. Küçük kıza kendisini bu münasebetsızlıktan kurtaracağını, yok yere canını üzmemesini söyledi. Aıtcha, bununla yetinmedi. Gübertchinka Ablasının yanında kalmak ıstıyordu. Evin tüm ııılerini üstlenir, ablasının hizmetinde o ne isterse yerine getirirdi, yeme, yatma ve ufak bır cep harçlığı karsılığında. Aslında Gübertchinka da düşünmüstü bunu; kızcagızı bu durumda zaten geriye, mahallesine gönderemezdi. Ayrıca yalnızlığın bogucu sessizliğinde akıp giden tekdüze yasantısında yeni bır renk, bır can yoldası olacağını düşünmüstü kızın. Ama Farustı'ye danışmadan agzını açmak ıstememıstı.

Farustı o aksam -hıç beklenmedik bıçımde- çok erken geldi eve; yorgun, huzursuz ve uykusuzdu. Olan bıten bır kez de ona anlatıldı. Profesör tabıı bu ııe çok sınırlendi, kızıp köpürdü; agzına geleni döküp savurdu ıııamcılara, onların çağdııı tarikatlarına. Aslında -ıııam yobazları ıle ilgili böyle bır olay yakalamış olmaktan dolayı- sevinç içindeydi. Gübertchinka'ya kızın karnındaki "ıııam tohumu"nu yerinden söküp atmanın gerekli olduğunu, Aıtcha'yı ertesı gün, kendisine kürtaj yapmıs olan doktora götürmesini söyledi ve onlardan önce davranıp, "Kızı artık salmayalım mahallesine" diye ekledi endııeseli bır yüzle. "Aıılesinden ve kahrolası tekkeden gelecek tehlikeli saldırılara karşı koyamaz zavallıcık. Bızle birlikte kalsın. Hem arkadaşlık, can yoldaslığı yapar sana, hem de ev ııılerinde yardımcı olur."

Aıtcha da, Gübertchinka da mutlu olmuslardı bu sözlere.

Farustı kıızı çekti karsısına. Röportaj yapan bır usta gazeteci edasıyla cebinden küçük bır not defteri çıkartarak Aıtcha'yı soru yağmuruna tuttu. Önemli bulduğu noktaları defterine not edıyordu kıızı anlatırken.

En basta tekkenin bulunduğu yerın tam adresini ııstedı ve yazdı. Sonra içeri kıımlerin gırıp çıktığını, içinde neler yapıldığını en ufak ayrıntısına kadar öğrendi küçük kıızdan. Tekkenin ve seyh efendi hazretlerinin çevrede ne kadar etkili olduklarını, çevrede oturan insanların tekkeyle fazla ılgıları olup olmadığını sordu. Sordu ama, sorduguna soracagina da bıın pııııman oldu; kıızın yanıtı kahredip üzüntüye bogmaya yetti profesörü.

Önceleri mahalleden hiç kimse dikkate almamış bu tekke kuslarını. Ama zamanla, çarpık ve çagdı öğretilerini çevredeki insanlara alttan alta ılemeye baslamışlar. Yoksullara yardım elı uzatmışlar, gereksinmesi olanlara para ya da gıda yardımı yapmışlar. Uygur görünüşlü, ıy gıyımli birtakım genç adamlar ve çok modern görünüşlü, ama bası türbanlı genç kadınlar evleri tek tek ziyaret ederek ev halkını armaganlara bogmuşlar, dostluklar kurup ıkılı ılışkileri geliştirmişler, beyinleri yıkamışlar ve haftanın belirli günleri tekkede toplanmayı kabul ettirmişler insancıklara. Bu toplantılarda seyh efendi ve kıdemli inanmışları, toplantıya gelenleri kâh sasırtıp kâh korkutarak kendilerine çekmeye baslamışlar.

Sımdı -kızın ailesi basta olmak üzere- çevredeki insanların en az yarısından fazlası tekkenin sürekli ve sadık "müdevim"ı durumuna gelmiş. Mahallelinin yaşam biçimi, davranışları, kılık-kıyafetleri - seyh efendi hazretlerinin inandırıcı anlatımları, cennet, cehennem, günah korkutmacalarının yardımıyla- Arap-Acem biçimine dönüşme yolunu tutmuş. Hemen hemen, kalpagının altında takkesi olmayan er kısı kalmamış. Yöredeki çoğunluk sakal bırakmış; hatta bir bölümü, ıyice asırıya kaçarak, cüppeli-sarıklı gıysilere bürünmüş. Sımdıye kadar, yalnızca soguktan korunmak için baslarına sal sarınan, sapka, kalpak gıyen hatun kısıler ise bugünlerde saçlarının bir telini bile göstermeyen, dudaklarını "sehvete dolu" bakışlardan gızleyen türbanlarla dolası olmuşlar.

Kızın anlattıklarından anlaşıldığı kadar, buna benzer ülkelerde uygulanan yöntem burada da uygulanmış ve basarılı sonuçlar yavas yavas alınmaya baslanmış bile.

Farustı sorğu-sualı bitirdikten sonra yemek yendi. Düşünceli ve sıkıntılıydı profesör; hiç konuşmadı. Yemegini alelacele yedikten sonra bir ısı olduğunu söyleyip arabasına atladı gitti.

Gübertçinka ve Aıtcha bakakaldılar arkasından; bu gıdıse bir anlam verememişlerdi.

"Yanında yaslıca bir adam olduğunu söylemişlerdi o gün mezarlıkta seni görenler," diye arkasından söylendi küçük komsu kızı. "Oysa bana hiç de öyle gelmedi. Bu adama orta yaslı bile denemez bence. Biraz huysuz görünüşlü ama, doğrusu begendim adamını ablacığım."

"ınsallah daha da fazla gençleşmez!" diye yanıtladı Gübert-çinka, durgun bir ifadeyle.

* * *

Farustı, çok sıkı bir biçimde, çok hevesle baslamıştı gazete köse yazarlığına. Yıllardır dilinin ucuna kadar gelip de bir türlü söyleyemediği ne varsa hepsini yazıp çizeceğini, ıçını dökebileceğini hayal etmişti. Gerçekten de, en baslarda dehset yazılar döktürüyor, hem düşünceleri, hem de sarsıcı yazınsal biçimiyle okuyucuyu sasırtıp gıtgıde kendine daha fazla bağlıyordu. Öyle ki, profesörün yazılarının çıktığı günler Yeni Hedef gazetesinin tirajı ıkiye katlanıyordu neredeyse. Yazılarında sevgili Turaniasının tepe üstü düsmekte olduğu karanlık kuyuya okuyucunun dikkatini çekmeye çalışıyor, ıslam seriatçılarının, çılgın Tura ulusçularının, ülkesini geri dönüşü olmayan tehlikeli serüvenlere ıtmeye çalıştıklarını gırtlagının -daha doğrusu kalemının- tüm gücüyle haykırıyordu. Yazdığı zehir zemberek köse yazılarından, herkesten önce, Farustı'nın kendisi etkileniyordu. Her yazısı, ülkesinin ıç ve dıs düşmanlarına karşı olan nefretini biraz daha keskinleştiriyor, savunduğu düşüncelere biraz daha inançla bağlanmasını sağlıyordu. Yazarlıktaki görevi okuyucunun aklını ve duygularını gıdıklayıp -dılalım ve edebiyatta harcadığı yılların getirdiği bırıkımden yararlanarak-

onu gözle görünmekte olan tehlikelere karşı kısırtmak, baskaldırmasını sağlamaktı. Ama, yazılı haykırışlar okuyucudan önce kendisine uluşuyor, herkesten önce kendisini "ajite" ediyordu.

Yeni Hedef, daha çok çeşitli dinsel ve etnik kökenlerden gelmekle birlikte, laik devlet düzeni içinde yaşamayı içine sindirmiş ve bu düzenin sürmesinden yana, eğitim düzeyi yüksek bir okuyucu kitlesine sahipti. Bu kitleden insanlar, yutar gibi, merak ve cosku içinde okuyorlardı kim oldugunu bilmedikleri bu köse yazarının yazılarını. Hatta, gazeteye ulaştırdıkları yazılı ve sözlü iletileriyle, bu gizemli yazardan takdır ve hayranlıklarını da esirgemiyorlardı Ama ısı orada bitiyordu. Farustı'nın yazıları, coskulu ve içten kutlamaların dışında, bu okuyucu kitlesini yerinden kıpırdatacak herhangi bir etki yaratamıyordu anlaşılan. Profesör bu gerçeği duyumsuyor, bundan da çok rahatsız oluyordu. Kendisinden baska hiç kimseyi kısırtmadığını umutsuzca gözlüyordu. Hevesle, inançla yapmaya başladığı ısın gereksizliğine, işlevsizliğine olan inancı her geçen gün artıyordu. Umutsuzca, okuyucuyu kısırtacak yeni konular aranıp dururken düşünsel sermayesinin gıderekle azalıp zayıfladığını, yazdığı her yeni yazının eskilerin yinelenmesi

oldugunu görüp kahroluyordu.

İste tam da böyle bir dönemde Gübertçinka'nın küçük kızının çıkagelmesi Farustı için bir can sımıdı olmuştı. Bu fırsatı olabildiğince çabuk ve ıyı degerlendirmeli, küçük Aıtcha'nın basına gelenleri, laik kesime atılacak kısırtıcı bir çımdık olarak, sonuna kadar "ıstısmar"

etmeliydi. Onun için küçük kızın "ıfadesını" aldıktan sonra gecenin münasebetsiz bir saatinde - genç kadınların saskın bakışları altında-palas pandıras kendini sokaga atmış, bürosuna gitmişti.

Ertesi gün, Yeni Hedef olayı sürmansetten okuyucusuna duyurdu. Haber yazılarını bile -en usta haber muhabırlarına parmak ısırtacak renklilik ve kolay okunurlukla- Farustı yazmıştı. Bunun dışında, gazetenin çeşitli köselerinde bazıları imzasız, bazıları takma adlı, değısık biçemdeki birkaç yorum yazısı da gece yarısından sonra profesör tarafından alelacele yazılarak, baskı başlamadan, gazeteye "e-postalandı".

Bunca zamandır Farustı'nın düşlediği, gerçekleşmesi için yüzlerce yazı yazarak çabaladığı şey sonunda olmuş, kıyamet kopmuştu. Gazetenin o günkü sayısı bayılere dağıtıldığında tüm Turania'da yer yerinden oynadı. Yeni Hedefin ilk baskısı bir saat sonra tükenmişti. O gün, aksama kadar Yeni Hedef tam bes baskı yapmak zorunda kaldı. Seyh efendi hazretlerinin tekkesinde olan bitenlerle küçük komsu kızı Aıtcha'nın öyküsünden baska bir şey konusulmaz oldu halk arasında. Seriatçı ıslamcıların derinden derine sürdürdükleri sızma harekâtı hangi dinden olursa olsun laik çevrelerde büyük rahatsızlık, huzursuzluk yaratmış, ılerıye dönük kuskuları güçlendirmişti. Diğer yandan, Yeni Hedefte ayrıntılarıyla anlatılan sansasyonel "A la ıslam" Lolita öyküsü halk yığınlarına son derece çekıcı gelmişti. Ülkedeki ekonomik bunalım, insanların içinde bulunduğu geçim zorlukları, ıssızlık, parasızlık, Sovyet çöküntüsünden beri bir türlü çalıstırılammayan modası geçmiş, geri teknolojiye sahip fabrikaların, sanayı kuruluşlarının

"halı-pür melalı", hepsı bir anda unutulmuş, herkesin dikkati bu olaya çevrılmıştı.

Ertesi gün, tüm Turania medyası -"rating" patlamasından en ıyı biçimde yararlanıp Yeni Hedefe

meydanı kaptırmamak amacıyla- olaya, gazetelerin birinci sayfalarında, televizyon ve radyolarda da "prime time"larda geniş yer verdiler. Medya habercileri tekkenin içinde bulunduğu mahalleyi karış karış gezip resimler ve yazılarla tanıttılar, izlenimlerini aktardılar okuyucu ya da izleyicilerine. Ama, seyh efendi hazretlerine ya da tekkedeki müritlerle, küçük komsu kızı Aıtcha'ya ulaşma olanagını bulamadılar. Tüm çabalara karsın, tekleden en ufak bir sızıntı sağlanamadı. Medyacılar sonunda kızın evını ve ailesını keşfedebildilerse de, anne-babayı kamera önüne çıkartmak ve ağızlarından laf almak o kadar kolay olmadı. Ailenin büyükleri saskınlık ve kızgınlık içindeydiler ama, ne kızları, ne de seyh efendi hazretleri ve tekkesi ile ilgili olarak ıyı ya da kötü anlam çıkartılabilecek herhangi bir sözü ağızlarından kaçırmak ıstemiyorlardı.

Ama, bu olayı daha saydamlaştıracak haber ve açıklamalar pesindeki medyacılar yılmadılar.

Susma konusunda ınatçı, dirençli ve elbette kı üzgün anne-babaya, sessizliklerini bozmak için, öylesine inanılmaz boyutta maddi olanaklar sundular kı, çözülüverdi dıller. Küçük kızın ortadan kaybolusuyla tekleden gelen alçakgönüllü ufacık ücretin de tehlikeye girmesinden sonra, yoksulluk içinde çırpınan aileye sunulan olanaklar onların bülbül kesilmesine yetti. Hatta, paranın tatlı kokusuyla, kızlarının fotoğraflarını bile -en gızlı kalması, aile dışına çıkmaması gerekenleriyle birlikte- medyacılara teslim etmekte herhangi bir sakınca görmediler. Seyh efendi hazretleriyle tekkesını ıncıtmemeye, kızdırmamaya özen göstererek konustular medya habercileriyle. Onlara göre tüm bu olanlardan ahlak düskünü kızları ile bu gıbı yolları ona öğreten "kısa süre öncesine kadar çalıştığı evın kızı" sorumluydu. Allah'tan, "kısa süre öncesine kadar çalıştığı evın kızı" habercilerin dikkatını çekmemis ve onun da üzerine gıtmeye kalkışmamışlardı. Sonrakı gün, Turanıa'da ne kadar gazete varsa hepsının sayfalarını, Aıtcha'nın boy boy fotoğrafları ile anne-babayla yapılmış çeşitli röportajlar, olayla, tekkeyle, tekkenin bulunduğu mahalleyle ilgili dedikodular, söylentiler kaplamıştı. Seriatçı ıslam'ın, yörenin görünüsünde, yöre ınsanının kılık-kıyafetlerinde sağladığı degisimler, Turanıa Müslümanlarının geleceğı, uzun uzun tartısılıyordu medya ortamında. Öyle kı seyh efendi hazretleriyle tekkesını ve küçük komsu kızı Aıtcha'yı tanımayan kalmamıştı Turanıa'da.

Bu gürültü patırtı arasında sesı solugu çıkmayan bır tek "ıthal malı" ıslamı kesım kalmıştı.

Zamansız bastıran bu medya ve kamuoyu saldırısından neye ugradıklarını sasırmışlardı bu kesımın ıleri gelenleri. ıslamcılara yakın basın-yayın organları, çalkantılar yaratan olayı ve kendilerine yönelik eleştirı ve saldırıları görme-mezlık, duymamazlıktan geldiler önceleri. Bu konuyu okuyucularına duyurmayıp yorum yapmayarak tepkilerin sogumasını, olayın -

benzerlerinde olduğu gıbı- unutulmasını bekliyorlardı.

Bırkaç gün sonra, kopartılan fırtınanın hız kesmeye, ortalığın durulmaya başladığını gördüklerinde, çekildikleri sanal siperlerden baslarını çıkarmaya, yavas yavas seslerini duyurmaya başladılar. Önce savunmaya ağırlık verdiler. Hemen ardından da saldırıya geçtiler.

Seyh hazretlerine ve tarikatına yapılan saldırılar, ıslamcı yazarlara göre, bastan sona gerçek dışı ıfıralardan baska bır sey degildi. Muhterem seyh efendi hazretleri ile onun çilekes tarikatı, karsısına çıkarılan her türlü zorluklara, engellemelere karsın, Turanıa'nın Müslüman diye bilinip de Müslümanlığı çoktan unutmus halkına ıslam'ı yeniden öğretmek, ona Allah'ın yolunu, yasalarını göstermek için didinip durmaktaydılar. Onlar bu topraklarda yasayan Müslüman halkların dından,

ımandan, inançtan uzaklaştırıldıklarında baslarına neler geldiğini; bu ahlak çöküntüsünün, bu inanç eksikliğinin, Allah'ın yolundan ayrılmanın toplumun bugün içinde bulunduğu zavallılığın başlıca nedeni olduğunu çok iyi bilmekteydiler. İste o yüzden de, tüm güçleriyle, Turaları, bu güzel insanları yeniden İslam'a kazandırma çabası içine girmişlerdi.

Zaten tüm bu çamur atmalar, dını, dındarları, İslam'ı halkın gözünde küçük düşürerek dinsiz Sovyetler'ı yeniden canlandırma hayalı içindeki Rus komünistlerince hazırlanmış bir komplonun adım adım yürürlüğe konan parçalarıydı.

Ya o bayagının bayagısı Aıtcha olayına ne demeliydi? Tura ve İslam karsıtı "malum"

çevrelerin, seyh efendi hazretlerini -akıllarınca- zorda bırakmaya yönelik, acemice hazırladıkları planlı-programlı bir tuzaktan baska bir şey miydi sanki? Seyh efendi hazretlerinin karizmatik kısıllığı ile fizığı, şimdiye dek pek çok kadını etki alanına almıştı. Ancak Allah korkusu içine sınımsı hoca efendi en çekicilerine, en alımlılarına bile kafasını çevirmemişken, bu çocukluktan yeni kurtulmuş sıksa, sağlıksız, çırkın, torunu yasındaki kıza mı bakacak, ona mı yakışıksız davranışlarda bulunacaktı? Olacak şey mi, atılacak iftira mıydı bu?

Turania halkı -en iyısı- kendini Allah'ın yoluna, İslam'a bırakmalı, onun yasaları ile yaşamayı seçmeliydi. Gerçek zenginlik, gerçek mutluluk ancak böyle yakalanırdı.

Turania medyasında esen bu fırtına iki kısıye ulaşamamıştı yalnızca; hem de olayla en yakından ilgili iki kısıye... Gazete okuma ve televizyonda haber izleme alışkanlığı bulunmayan Gübertchinka ile kendi basının derdine düşmüş Aıtcha, "İslamı ceninden" kurtulurken kürtajı yapan doktordan öğrenebildiler ancak olan bitenle ilgili haberleri. Küçük kız perisan olmuştur haberi alınca. İyiden iyiye yaşamının söndüğünü, bundan sonra, utançtan ve korkudan burnunu bile sokaga çıkaramayacağını, ülkedeki herkesin kendisini gördüğünde tanıyıp ayıplayacağını, aşağılanacağını sanıyor ve çok üzülmüyordu. Hele hele, anne-babasının kendisini suçlayan, aşağılayan demeçleri Aıtcha'yı iyiden iyiye bitirip tüketmişti. Gü-bertchinka, Aıtcha'ya bu kazığın Farustı tarafından atıldığını anlamıştı. Ama, ne genç kadınlar ona bu konuda bir soru sorabılmışler, ne de profesörün agzından konu ile ilgili herhangi bir söz dökülmüştü.

Yalnız kaldıkları uygun bir anda, Gübertchinka Farustı'den bunun hesabını sormaya kalkmış, ama profesörün aksı ve kavgacı tavrıyla karşılaşmıştı:

"Turania için, sevgili ülkemiz için, zamanı geldiğinde hepimiz özveri göstermeliyiz!" diye azarlarcasına yanıtlamıştı genç kadını Farustı. "Turaniamızın azgın radikal İslamcılarının saldırılarından korunması için başlatılan savaşında ilk ve önemli simgelerden biri olacaktır Aıtcha kızımız! Daha ne olsun?"

* * *

Tepkiler medyadan kamuoyuna doğru sarkmaya başladı neden sonra. Ülkedeki gıdısın korkutuculuğunu sezmış değişik kesimlerden çeşitli gruplar, tekkenin bulunduğu mahallenin yakınındaki alanda büyük bir protesto mitingi düzenlediler. Mitinge katılım, öngörülerin kat be kat üzerinde olmuştur; on binlerce kısı tıklım tıklım doldurmuştu miting alanını.

Gölgesi üsütücü serin, günesi bolca kavuran yaz başlarıydı. Kafalarında günes ısınlarından korunmak için çeşitli tıp ve renkteki, çoğu kartondan sapkalarıyla yaşlı-genç, çoluk-çocuk insan kalabalığıyla; mallarını satabilmek için anlaşılmaz garip sesler çıkaran börek, çörek, simit, su, gazoz satıcılarıyla; tombalacıları, pıyangocularıyla; bagırısı çağırısı, sarkısı türküsüyle çevre, bir protesto mitingini değil de, dogulu toplumlara özgü renkli bir panayırı çağırıyordu. Bando mu, pop müzik orkestrası mı olduğu anlaşılamayan bir grup da marslar, sarkılar, folklorik dans havalarıyla costuruyor, dalgalandırıyor du miting kalabalığını. Arada bir, saga sola yayılmış küçük gruplardan açılan pankartlar ve atılan sloganlar ise, insanlara bir mitingte bulunduklarını

-dürtüklercesine- anımsatıyorlardı. Demokrası gelenegi hemen hemen sıfır olan Turania'da, insanların neredeyse yarısı, ülkede yasananları protesto etmek için değil, böylesi bir demokratik eylemi merak ettikleri için mitinge katılmışlardı.

Sonunda konuşmalar başladı. Çeşitli dinsel ve etnik grupların temsilcileri yaptıkları konuşmalarla, bazı iç ve dış güçlerin etkin çabalarla ülkeyi içine sürüklemeye çalıştıkları çağ dışı, Arap-Acem taklitçisi seriatçı islam'ın ülke ve halk için barındırdığı tehlikelere isaret ettiler.

Mitinge katılan tüm gruplar laik Turania ilkesinden -ne pahasına olursa olsun- ödün verilmemesi gerektiği, ithal malı seriatçı-islamcı örgütlerin, 15 isten geçmeden, ülkeden temizlenmesi gereği üstünde durdular.

Konuşmalar bittğinde, miting dağılmak üzereyken, kürsü çevresindeki kalabalık arasında bir dalgalanma, bir ıtıs kakıs gözlemlendi. Herkes neler olduğunu anlamaya çalışırken kalabalığın arasından genç, çevik bir adam -yayından kurtulmuşçasına- fırladı kürsüye. Bir elinde miting düzenleyicilerinin elinden kaptığı mikrofonu tutuyor, diğer eliyle ise ıtıs-kakıs anında dağılmış uzun saçlarını düzeltiyordu. İnsanların içini coskuyla titreten konuşmasına başladı. Tok sesli, sınırlı, ama düzgün konuşması, etkileyici fizığı ve davranışları ile miting katılımcılarını tam anlamıyla büyülemişti genç adam. Basta kendisine engel olmak isteyen mitingün düzenleyicileri bile saskın ve donmuş bıçımde kım olduğu bilinmeyen bu kısıyı çıt çıkarmadan ızlıyorlardı.

Konusmacı konustukça açılıyor, açıldıkça da konuşması daha coskulandırıcı, daha kısırtıcı oluyordu. Bu büyük mitingün, bu anlamlı günün böyle sona ermemesi, buradan dogruca, hep birlikte tekkeye gıdılarak protestoların orada sürdürülmesi gerektiğini; ülkelerini bataga sürüklemek isteyen bu gibi tarikatçı mikroplara, onlara kendini kaptırmış yöre insanına ve -asıl en önemlisi- bunların arkasındaki herkesin bildiği dış güçlere, seriat karsıtı ve laik kenetlenmenin gerçek gücünü göstermek gerektiğini bildirerek bitirdi kısa ve keskin konuşmasını genç ve yakısıklı profesör emeklisi Dr. Farustı Kristiev.

Öfkeli, coskulu ve kısırtılmış miting kalabalığı hızla tekkenin bulunduğu mahalleye dogru yürümeye başlamıştı bile. Miting düzenleyicileri hiç beklemedikleri bu hareketlilik karsısında neye ugradıklarını sasırmışlardı. Birkaçı kürsüye fırlayıp, çoktan ortadan yok olmuş olan Farustı'nın bir köseye attığı mikrofondan halkı yatıstırmaya çabaladı larsa da bu uyarılara pek kulak asan olmadı.

Kızgın ve atesli konuşmacı Dr. Kristiev konuşmasından sonra buhar olup uçmuştu sanki.

Gıdılmekte olunan mahalle halkından bazılarının kendisini tanıyabilecekleri endisesiyle ortalıktan kaybolmuştu. Oysa, artık kendisini evvelce görmüş bir kımsenin -geçirmekte olduğu akıl almaz

degisimden dolayı- profesörü tanıyabilme olanagi hemen hemen hiç kalmamıstı.

Farustı henüz bunun farkında degıldı anlasılan.

Kalabalık, büyük bır gürültü ile tarikatın tekkesı olarak kullanılan eski Budist manastırının önünde toplanmaya baslamıstı. Burada da protesto sloganları, "Yuuh!."lar, "Defolun ülkemizden!.."

bagırısıları sürerken birden beklenmedik bır sey oldu. Tekkenin yüksek bahçe duvarlarının ardından koca tas parçaları atılmaya baslandı kalabalığın üstüne. Mitingcilerden çok sayıda yaralanan olmustu; hem de bazıları oldukça ağır olmak üzere... Kızgın ve coskuyla dolu kalabalık tam kaynama noktasına gelmek üzereyken, bu gibi toplumsal eylemlere pek alısık olmayan güvenlik güçleri geç de olsa yetistı. Tekkenin önü kordon altına alındı. Kalabalık dagılmaya zorlandı.

Köpürmüş kalabalık dagılırken çevredeki bına ve dükkânlarda sağlam cam-çerçeve kalmamıstı.

Bır bölüm miting kızgını, sokak aralarında olayları kem bakıslarla ızleyen yöre halkından bazı takkeli, cüppeli, sakallı kısıler ile taslı-sopalı savastılar. Bu kavgalardan çok sayıda kısı ağır yaralı olarak kurtulabıldı. Neredeyse koma durumunda hastanelere kaldırılanlar arasında seyh efendi hazretlerinin müritlerinden olan, Fanustay ile küçük Aıtcha'nın babaları ve amcaları da vardı.

Cadı kazanının altındaki odunlara ilk kıbrıt böylece atılmıstı.

* * *

Olaylara ılıskın haberler ısık hızıyla yayılmıstı ülkenin dört bır yanına; tabıı Büyük Turania Savaşçıları kampına da... Hop oturup hop kalktı tüm kamp. Öfke dalga dalga yayıldı; savaşçılardan komutanlara kadar. Kamptaki herkes, Müslüman Turaların büyük ve alçakça bır komplo karsısında olduğunu düşünüyor, bır an önce harekete geçmenin gereğı üzerinde duruyordu. Genç savaşçılardan birkaç kıdemli, bu iç düşmanlara gereken dersin en sert, en can acıtıcı biçimde verilmesi amacıyla olusturulacak bır time eylem için ızın verilmesini ıstediler komutanlarından.

O günün aksamı kamp komutanı savaşçı gençleri bıraraya toplayarak uzun bır konuşma yaptı.

Komutan kendinden beklenmeyecek kadar akıllıca bır taktikle konusuyordu. Güya yatıstırmaya çalışıyordu emrindeki genç savaşçıları ama, aslında fena halde kıskırtıyordu. Anlasılan epey emek verilmıstı bu konuşmanın hazırlanmasına.

Komutan gençlerin öfkesını saygıyla karsıladığını, komuta kademesı olarak kendilerinin de içlerinden öfkeler tastığını, ama olayları duyguların parlamasıyla degıl, sogukkanlılıkla ırdelemenin Büyük Turania Savaşçılarının önde gelen görevı olması gerektiğini söyleyerek konusmasına basladı. Eylemler rastgele ve bireysel degıl, planlı ve örgütsel olmalıydı.

Kendileri de harekete geçmek için örgütün üst yönetiminden emır bekliyorlardı. Elbette kı bu kâfirlerin, bu komünist dönem kalıntısı, kendilerine laik adını uygun bulmus bu putataparların suratına unutamayacakları siddetteki tokat, en kısa zamanda indirilecekti. Turania'nın gerçek sahibi elbette kı Müslüman Turalardı. Turania demek Müslüman Turania demek olmalıydı.

Geri kalan etnik ve dinsel kökenlerden gelenler ise ülkenin barındırdığı mikroplar, asalaklardı.

Hele hele kendilerinin Tura olduklarını ıleri süren, ama Hıristıyan olanlar bunların içindeki en asagılık kesimdi. Çünkü onlar aslında Rus'tular. Birkaç yüzyıl önce, Müslüman Turalara geleneklerini, törelerini unutturmak, onları Ruslastırmak, Hıristıyanlaştırmak için, yine Ruslar tarafından Turania'ya yerleştirilmişlerdi. Ve de Müslüman Turalar ülkelerini -Savaşçıların önderliği ve çabalarıyla- bunlardan ve tabii bunların dogal can yoldasları olan putperest Budistlerden bir an önce temizleyecekti. Ama, önce ıslam'ı öğrenmek, onunla yaşamak gerekiyordu. Uzun yıllardır Turalara unutturulan ıslam'ı birileri anımsatmalı, onu yeniden öğretmeliydi halka. Turalar bir yandan Tura töreleri, diğeri yandan da ıslam seriatının gerektirdiği yaşam biçimine dönmeliydi. Ancak ondan sonra bu ülke düşürüldüğü bugünkü acınası durumdan kurtulacak, basını dikleştirebilecek, iç ve dış düşmanlara karşı inançla, imanla savasabilecekti. İste bu yüzden, dost, kardes Müslüman ülkelerin desteği ile halka ıslam'ı öğreten, ona dogru yolu göstermekte rehberlik yapan elleri öpülesi kısıler ve temsil ettikleri kurumlar Müslüman Turalar tarafından el üstünde tutulmalı, onlara engel olmak üzere uzanan eller acımasızca kırılmalıydı.

Komutanın konuşması, savaşçıların cosku, öfke ve kınle dolu gözyaşları arasında sürüp giderken, beklenen mesaj geldi. Mesaj ıvedi hareket emrini veriyordu.

Komutanlar tarafından üçer kısılık tımler kurularak yapmaları gereken her sey anlatıldı ve eylemde kullanılacak araç-gereçler teslim edildi kendilerine. Henüz acemi eğitimini bile bitirememiş, ama seyhın tekkesi ile çevresini ıyı bilen, ayrıca da kayıp küçük kız Aıtcha'yı tanıdığını agzından kaçırmış Fanustay da Savaşçı Tımleri'nin içine alınmıştı.

Yola çıkmadan önce -gençlerin öfkelerini ıyıce ayaga kaldırmak için olsa gerek- seyh efendi hazretleri ile Aıtcha olayının patlak verdiği günden beri -basta Yeni Hedef olmak üzere- ülkede yayımlanan tüm tarafsız ve laiklik yandası gazeteler, oluşturulan tımlerin savaşçılarına ezberletircesine okutuldu. Fanustay ıste bu arada öğrendi babasıyla amcasının yedikleri feci dayaktan hastanede, yogun bakımda olduklarını ve öfkeden çılgına döndü. Aslında, babasına da, amcasına da pek o kadar yakınlık duymaz, ıkısına de pek önem vermezdi. Bu ıkı garıban adamcık bir trafik kazasında yaralansalar bu kadar öfkelenip üzülecek mıydı? Hıç sanmıyordu.

Duyduğu öfke, baba ve amcasının basına gelenlere degıl, laik züppelereydi.

Komutanlar Fanustay'a, Aıtcha'nın nerede olabileceğini sordular. Bir akraba, yakın dost, arkadaş evine gıtmış olabilir mıydı? Bu kızın kesinlikle bulunup cezalandırılması gerekmekteydi. Kendini Turania'ya adanmış, halka dın yolunu, ahlak yolunu göstermeye bas koymuş çok muhterem bir hoca efendiyi Turaların gözünden düşürmek için planlanmış korkunç ifırayı atan kısı bunu yaşamıyla ödemeli ve bu cezalandırma baskalarına da ıbret olmalıydı.

Komutanlar Aıtcha'yı bulma ve cezalandırma ısıyle Fanustay'ı görevlendirdiler. Genç savaşçı kızın nerede olduğunu kestiremediğini, ama ailesiyle görüşerek gıdebileceği yerleri araştıracağını söyledi komutanlarına. Aslında kızın nerede olduğunu çok ıyı kestirebiliyordu ama bunu söylemek istemiyordu. Zaten Aıtcha'yı tanıdığını söylediğine de bin pısmam olmuştı.

Hem, çocuklugunu bildiği, bunca yıl teyzesinin her türlü aksılığine, nemrutluguna sessızce boyun

egerek hizmet etmiş küçük kızın, hem de onu yanına aldığından emin olduğu Gübertchinka'nın basına herhangi bir kötülük gelmesini istemiyordu. Anlaşıyordu ki, Fanustay henüz acemilikten, insanlara acıma, sevgi ve yakınlık duyma gibi zararlı duygulardan kendini tam olarak kurtaramamış, yetkin bir savaşçı olamamıştı.

Tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra, Büyük Turania Savaşçıları özel tımları, sabah kente ulaşmak üzere, gecenin kör karanlığında yola çıktılar.

* * *

Ögeye doğru Yeni Hedef gazetesı yönetımı ile matbaasının bulunduğu bina büyük bir gümbürtüyle sarsıldı. İlk belirlemelere göre, matbaa bölümünde üç ölü ile bes ağır yaralı olduğu bildirildi. Çok güçlü tahrip kalıpları binanın ilk katlarında sağlam makine bırakmamıştı. Yukarı katlarda ise yaralı on iki kısı kurtarıldı. Bereket versin, patlama, ertesi günkü sayının sayfalarının hazırlanması ve basımı çalışmalarının henüz başlamadığı öğle öncesi saatlerde olduğundan, binanın içi fazla kalabalık değildi. Bu beklenmedik darbe Yeni Hedef'in yayımlanmasını artık olanaksız kılmıştı.

Aynı günün akşamı islamcılara karşı yapılan protesto mitingini düzenleyenlerden yedi genç, bir evde telle bogularak öldürülmüş olarak bulundu.

* * *

Birkaç gün sonra Suudi sermayesi ve Türk teknik desteği ile yaptırılmakta olan bir cami ile ona bağlı akıl almaz büyüklükteki külliye inşaatı havaya uçuruldu. Bu marifetin kim tarafından becerildiği anlaşılamadıysa da, Müslüman Turaları o gün ayaga kaldırmaya yetti bu olay.

Mabetlerine yapılan saldırı kendilerine yapılmış demektir. Büyük Turania Savaşçıları önderliğinde ve korumasında kalabalık bir kitle yürüyüşüyle Hıristiyan mahallelerine karşı saldırı başlatıldı.

Önce bağırış çağırış, sloganlar, küfürler, beddualar derken ısı taslı sopalı kavgaya dönüştü; silahlar patladı ardından da. Evler, dükkânlar, işyerleri yağmalandı. Cinsel sarkıntılıklar, saldırılar da görüldü bu tür yagma-talan olaylarında görüldüğü gibi. Ölü ve yaralıların yanı sıra maddi yıkım da çok fazlaydı.

Uçurulan camiye karşılık olmak üzere, Farustı'nın Turania Ortodokslar Birliği yetkilileriyle buluştuğu park içindeki kilise kundaklandı o gece. Ahsap eski yapı çıra gibi harlandı, tutustu.

Olay o kadar çabuk olup bittiydi ki, o an içeride bulunan papaz da kiliseyle birlikte cayır cayır yandı, kül oldu.

Cadı kazanının altındaki odunlar artık söndürülemez biçimde tutuşmuştu.

* * *

Aıtcha'nın bulunup cezalandırılması olayında Fanustay fena halde başarısız olmuştur. Kızın ailesi ile mahalleliye o kadar baskı yapmasına, onları sıkıştırmasına karşın kimsenin Aıtcha'nın nerede olduğuna ılışkın bir öngörüsü olmadığını, kaldı ki nerede olduğunu bilseler, onu cezalandırmak için,

önce kendilerinin kızın pesine düşeceklerini söylediklerini aktardı komutanlarına. Aıtcha'nın yakınlarına göre, kızları Hıristiyan örgütleri tarafından Turania dışına kaçırılmıştı. Komutanlara tatmin edici gelmedi genç savaşçının öne sürdükleri. Kızın yakalanma görevini Fanustay'dan alıp başka bir savaşçı timine verdiler.

Görevli yeni tim daha kaba saba davrandı Aıtcha'nın ailesi ve yakınlarına. Aba altından sopa gösterdiler, tehdit ettiler, hakaretler savurdular. Ama onlar da ele-dise dokunur bir bilgi alamadılar. Aile ile mahalleli -ağız birliği etmişçesine- kızın nerede olduğunu bilemediklerini, yurt dışına kaçırılmış olabileceğini düşündüklerini aktardılar tim elemanlarına.

Aslında, bu "Hıristiyan örgütlerce yurt dışına kaçırılmış olma" senaryosu Fanustay tarafından yaratılmıştı. Fanustay aile ile konuşmaya gittiğinde, onlara usulca Aıtcha'nın basının fena halde deritte olduğunu, kızlarının savaşçılar tarafından bulunup öldürülmesini istemiyorlarsa, herkesin aklına ilk gelen olasılığın, onun Gübertchinka'yla birlikte olabileceğinin kesinlikle agza alınmaması gerektiğini bildirmiş; aksı durumda, Aıtcha'nın yakalanmasının çok kolaylaşacağını ve yaşamının tehlikeye girebileceğini söylemişti. Gerçekte kimse Gübertchinka'nın nerede olduğunu bilmiyordu, yine de ablasının adı ortalıkta dolasmamalıydı. Anne-baba ise -her seye karsın- kızlarını seviyorlar ve doğal olarak ölmesini istemiyorlardı.

Fanustay'ın, daha ilk görevi olan Aıtcha'yı bulup cezalandırmadaki başarısızlığı komutanların bayagi canını sıkıyordu. Ancak oğlanın arkasında olduğunu bildikleri saygıdeğer albay Felesni-

kov'un varlığı onları daha sert tavır almaktan alıkouyordu. Bu kez daha zor bir iş yüklediler Fanustay'a. Yan tutmaması, akılcılığı, uzlaşmacılığı ile tanınmış laik görüşlü bir yazar öldürülecekti. Bu iş iki savaşçıyla birlikte kotarılacaktı.

Fanustay bunun yerine bir kundaklama işi almayı doğrusu tercih ederdi. Kılısenin yakıldığı aksam, bina tutustuktan sonra uzaktan yangını izlemek çok hoşuna gıtmıştı. Nazlı alevlerin saga-sola yalpalayarak dans etmelerini, binayı yavas yavas egemenlikleri altına almalarını görmek, yanan ahsabın kulaga hoş gelen çıtırtılarını duymak sehvete benzer doyumsuz bir zevk vermişti Fanustay'a.

O aksamüzeri, verilen görev sorun çıkmadan yerine getirildi.

* * *

Birkaç gün sonra, tarikatlardan birinin yönetimindeki bir okul, Turania Ortodoksları Birliği'nden bir grup çılgın militan tarafından, müthiş bir patlama sonrası, harabeye döndürüldü.

Yaz tatılı dolayısıyla okullarda öğrenci olmayacağı düşünülüp planlanmıştı bu eylem. Yalnız unutulmuş bir şey vardı: Okulun kapalı olmasından yararlanarak tarikat burada ilkokul öğrencilerine, Kur'an, Arapça ve ser'i bilgilerin verildiği kurslar düzenlemekteydi. Sonuçta 23

küçük öğrenci hemen oracıkta ölmüş, diğerleri de ağır yaralı olarak hastanelere kaldırılmışlardı.

Bu eylemin karşılığı çok kısa zamanda verildi. Novoturolsk Üniversitesi'nin diploma töreninin tam ortasında kentin her yanından duyulan korkunç bir patlamanın ardından tören alanı cehenneme döndü.

Havada kopmuş kollar-bacaklar-baslar uçuşuyor, alanın hemen arkasındaki rektörlük binasını alevler sarıyordu. Hocalar, öğrenciler ve davetlilerden çok sayıda ölü ve yaralı vardı. Ölenlerin içinde tüm Turania mozağından insan bulunuyordu. Sanki özel olarak istenmişti böyle olması.

Her kesim eylemin sorumluluğunu diğerlerinin üstüne atıyordu. Bu olay dıdismeyi üniversiteye de sıçratmıştı sonunda. Öğretim üyeleri ile öğrenciler tam bir kamplasma içindeydi. Üniversite içinde etnik ve dinsel gruplar oluşmuş, birbirleriyle savasır duruma gelmişlerdi kıyasıyla.

* * *

Düşmanlık virüsü köktenci küçük gruplardan Turania'yı oluşturan halklara doğru yayılmaya başlamıştı. Herkes olan bitenin sorumlusu olarak karsısındakileri görüyor, birbirlerine olan nefretleri gıderek büyüyordu. Çok değil, bundan bir-iki ay önce dost olanlar, şimdi düşman kesilmişlerdi. Aynı mahallede, aynı sokakta çocukluklarından beri birbirleriyle kardeş gibi yaşayan karsıt kesimden insanlar artık birbirlerini düşman olarak görüyordu.

Hemen her gün -şimdiye dek Turania'da hiç görülmedik biçimde- "faili meçhul" en az bir öldürme, yaralama, ya da kundaklama, bombalama olayı duyuluyor, halk da kanıksadığı bu olaylarla ilgili haberleri -çok doğalmışçasına- izleyip geçiyordu. Arada bir, bir kesimden militanlar karsıt kesimden halkın oturmakta olduğu mahalleleri arabalarla basarak kahveleri, lokantaları tarıyor, işyerlerini, konutları bombalayıp kaçıyorlardı.

Güvenlik güçleri de artık olaylarla baş edemez olmuş, kontrolü elden kaçırmışlardı. Çünkü onlar da içlerinde bölünmüşler, çatışmaya başlamışlardı. Her kesimden güvenlik çalışanları kendilerinden olanların isledikleri suçları görmezden geliyor, korkudan karsı kesimden suçlulara da bulasmak istemiyorlardı. Yalnız güvenlik güçleri değildi bu parçalanmayı yasayan.

Tüm devlet kuruluşları içinde insanlar birbirleriyle dıdısıyorlardı; hatta, böyle günlerde en gerekli olan itfaiye, sağlık personeli, hastaneler de parçalanma ve karsılıklı ıtısma içine girmişti.

Devlet gıderek felç olma yolundaydı.

Değişik etnik ve dinsel grupların ayrışmasından sonra bunların oturdukları mahalleler de kalın duvarlar, içine çimento dökülmüş variller, kum torbalarından oluşan sınırlarla birbirinden ayrılmaya başlanmıştı. Artık her kesim kendi gereksinimlerini kendisi karşılıyor, sorunlar kendi aralarında çözülüyordu.

Turania'da insanlardan başlayan çatlama, çözülme, parçalanma, sokaklardan caddelere, mahallelere, gıderek köylere, kasabalara, kentlere yayılıyordu, yavas ama kararlı adımlarla.

Öfke, korku, nefret kanserli bir hücre gibi tüm Turania'ya yayılıyor ve yapıyı temelden çürütüyordu.

* * *

Turania yerel hükümetinin kimbilir kaçınıcı kez Rusya hükümetine yaptığı, olaylara etkin biçimde el atma çağrısına bir türlü olumlu bir yanıt alınamıyordu. Dağlar gibi birikmiş çözüm bekleyen sorunlar, ne zamandır belini doğrultamayan ekonomik gıdıs, harekete geçmekte ısteksız kılmişti Moskova'yı.

Turania'ya en yakın askeri birlik üç yüz elli kilometre kuzeyde karargâhı bulunan zırhlı tümendı. Koskoca tümeni Turania'ya kaydırmanın malıyeti, yapılan kaba bır hesapla, milyarlarca rubleyı buluyordu ve de bu parayı hükümetin bır yerlerden buraya aktarma olanagı yoktu. Ayrıca, yıllardır eskımıs, bakımsız kalmıs ve durdukları yerde çürümüs araçlardan en az yarısının, askeri bır birliğin hareketi için oldukça uzun olan bu yolun sonuna varabilmeleri kuskuluydu. Bunun dışında, askeri yetkililer yeni bır Çeçenistan örneği bataklığa saplanıp kalma korkusuyla Turania özerk bölgesine yapılması düşünölecek askeri eyleme dogrusu pek sıcak bakmıyorlardı.

En önemlisi, kaydırılmaları düşünölen birliklerdeki subay, astsubay ve er ailelerinin olusturdugu kamuoyu pıs ve asagılık Turalar için evlatlarının yok yere telef edilmesi olasıliğına karsı bas kaldırmıstı. Turania eksık olursa çok sey mı kaybederdı sanki Rusya Federasyonu?

Sovyet dönemindeki gibi, devlet büyüklerinin, her canları istediğinde bır yerlere ordu birlikleri göndermesi artık çok gerilerde kalmıstı. Tüm demokratik ölkelerde olduğu gibi burada da yöneticiler, yurttaşların yasamlarının söz konusu olduğu konularda kamuoyuna kulak vermek zorundaydılar bundan böyle.

Üstüne üstlük, yönetim, Çeçen savaşı ile ıyıce yıpranan görüntüsünü, yeni ve uçsuz bucaksız bır serüvenle, tüm yeryüzü ölkeleri karsısında büsbütün yüzüne bakılamayacak duruma düşörmek istemiyordu.

* * *

Yazın alabıldığına sıcak, bıtmek bilmeyen uzunluktaki günleri yasanıyordu. Turania'yı kasıp kavurmaktaydı Orta Asya çöllerinin kızgın kumlarını yalayan güney yelleri.

Turaların üzerine çökmüs olan delilik azıcık durulur gibi olmustu. Sıcakların olusturdugu mıskınlık mı, yoksa herkesin biraz durup düşünerek davranışlarını frenlemesi mı bilinmez ama, ortalık sanki daha az kaynasır gibiydi.

Iste tam bu sırada, olabilecek seylerin en kötüsü oldu. Turania'nın belini öylesine çökertti ki bu olay, bır daha kendi olanaklarıyla dogrulabilecek gücünü hepten kaybetti.

Ölkenin tek enerji santralı olan -"Nuh-u Nebi"-den kalma, hurdası çıkmıs, otuz-kırk yıllık eski bır teknolojinin ürünü- nükleer santrala bır gece sabaha karsı oldukça etkin bır sabotaj düzenlendi. Her büyük eylemde olduğu gibi, kim oldukları bilinmeyen sabotajcılar gerçi nükleer yakıt elemanlarının bulunduğu reaktöre kadar ulaşamamışlardı ama, santralı bır daha çalışmamak üzere durdurmayı basarmışlardı.

Reaktörün birincil sogutma suyu devresinin pompaları durduğundan ısı kabul edilemez biçimde yükseldi ve reaktör otomatik olarak kapandı. Isın daha da kötüsü, birincil sogutma devresinin zaten çoktan çürümeye yüz tutmus boruları patlamanın sarsıntısıyla yer yer çatlamıs, bu kapalı devre sistemi içinde bulunan son derecede yüksek radyoaktif ve çok uzun yarı ömürlü izotoplar içeren sogutma suyu bır yandan reaktörün içine, bır yandan da ikincil sogutma suyuna karışarak bu suya da siddetli radyoaktiviteyi bulastırmıstı.

Dania'dan beslenen ikincil sogutma suyu, Dania'nın da suyunu hızla kırletiyordu. Turania'yı kıvrıla kıvrıla bir bastan bir basa kateden, yıllar yılı Turaların başlıca dinlenme, serinleme, eğlence, ulaştırma, su ve buz sporları amacıyla yararlandıkları nazlı Dania, bundan böyle tüm ülkeye yüksek ve öldürücü radyasyon bulastıran bir canavara dönmüştü.

Tüm Turania elektriksizdi artık. Çok uzun yaz günlerinde ve "beyaz geceler"de elektriksiz kalmak o kadar sorun olmayacaktı ama, sular akabilseydi. Barajlardaki su kentlere dev elektrik motorlarıyla çalışan pompalarla basılabılıyordu ve artık bu mümkün değildi. Olanlar yetmiyormuş gibi, uzun, kavurucu yaz günlerinde ülke bir de susuz kalmıştı. Suyunda çok şiddetli radyoaktif atıklar içeren Dania'dan ise yararlanmak bir yana, yanına yaklasma olanagı bile yoktu. Pekı, ya günün neredeyse üç çeyregini kaplayan uzun mu uzun, buzdan da soguk, dondurucu kış gecelerinde ne olacaktı?

Son faciâ her şeyin üstüne tüy dıkmıştı. Batı yönetimleri bile -hayret verici bir biçimde- zaman geçirilmeden Turania olayına el koymas ı için Rusya'yı sıkıstırmaya başladılar. Çünkü kimsenin, Turania'da parlayan seriatçı İslam'la, ondan asag ı kalır yeri olmayan yobaz Ortodoks ve ırkçı-

fasist ulusçu yangının kısa sürede tüm Orta Asya ıla Kafkasya'nın laik düzenle yönetilen ülkelerine sıçrayacağından kuskusu yoktu.

Rusya, bu nükleer santral sabotaj ı ardından, -"kerhen" de olsa- Turania bataklığına ayaklarını sokma kararını verebildi. Bu zor durumda kımse "Ne halleri varsa görsünler!.." bahanesine sığınamazdı.

Kuzeydeki zırhl ı tümen, tüm hantallığı ıla üzerindeki tozları, örümcek aklarını silkeleyip temizleyerek yola çıktı. Öngörüldüğü gibi, can ı çıkm ı zırhl ı araçların yarıya yakını ve Turania'da savasmak istemeyen askerlerden fireler verilerek bın bir güçl ¼kle "görev mahalline"

varılabıldı. Ayrıca, bir gece yarısı, parasütç ¼ komando birlikleri sessizce indirildi ülkenin güneyindeki tundralık bölgeye. Böylelikle Turania hemen hemen dört bir tarafından ablukaya alınm ı oluyordu.

Ayak sürüyerek, isteksizce Turania'ya giren Rusya Federasyonu Ordusu birlikleri inanılmaz, neredeyse vahs ı denebilecek bir sertlikle atıldı Turaların üstüne. Askerler, aynı federasyonun üyesi bir halk ı içine düştüğü bataklıktan kurtarmaya gelmiş dost birlikler gibi değil de, düşman topraklarını ele geçirmiş bir ordunun hunharlığıyla davranıyorlard ı Turalara.

Rus birliklerinin sertliği, acımasızlığı karşısında düş kırıklığına uğrayan Turalar -Ortodokslar, hatta Turania'da yerleşik Ruslar da içlerinde olmak üzere- var güçleriyle ordu birliklerine direnmeye başladılar. Bu direnme karşısında asker büsbütün katılaş ıp saldırganlaşt ı. Evler, mahalleler rastgele bombalanıyor, yakılıp yıkılıyor, her ık ı taraftan da yüzlerce, binlerce insan ölüyordu.

Rus yönetiminin korktuğu basına gelmiş, bir ayagını Çeçen bataklığından kurtarmaya çalışırken diğ er ayagını da Turania bataklığına kaptırmıştı.

Susuzluk, karmasadan kent hizmetlerinin tümüyle felç olması, sağlıkla ilgili her türlü etkinliğin durma noktasına gelmesi, salgın hastalıklarının hızla ülkeye yayılmasına neden olmuşt u. Bunlar yetmezmiş gibi, ülkeyi bastan basa kusatan şiddetli radyasyon içeren atıklar hızla çeşitli kanser hastalıklarını

ortaya çıkartmaya başlamıstı bile.

Salgın hastalık ve radyasyon korkusu yüzünden çevredeki ülkeler Turania ile ticari alışverişleri, ulaşımı tümüyle durdurmuşlardı. Endüstriyel ve tarımsal üretim ise zaten çoktandır duraklamıstı ülkedeki kargasa yüzünden. Tüm temel gıda ürünleri yanında, ülke tahıl stoklarının sıfıra yaklaşması, ekmegi bile çok güç bulunur duruma düşürmüştü.

* * *

Önce kafaları esir alan dogmalar, kın, nefret, kan davaları, sonra da savaş, ölüm, açlık, sefalet, salgın hastalıklar ve yeryüzünün çağdas "veba"sı kanser...

Sonunda istenen olmuş -emeklı kıdemlı albay Meftunı Felesnikov ile arkadaşlarının çok değerlı katkılarıyla- Apokalips'in Turania Subesi törenle hizmete gırmıstı!

IV

Farustı Krıstiev'in gazete yazarlığı serüveni pek kısa sürmüştü. Artık evden -neredeyse- hiç çıkmıyor, bir kösedeyse arpacık kumrusu gibi düşünüp duruyordu. Turania'nın basına neler geldiğini, neden geldiğini anlamaya çalışıyor, ama bir türlü ısın içinden çıkamıyordu. Ülkesinin geçirmekte olduğu toplumsal depremi kendisi mi tetiklemişti? Yoksa o da -diğerleri gibi- bir piyon muydu yalnızca? Üniversiteden atılmasıyla bugüne dek olanları bir bir aklından geçiriyor, ısın içinden çıkamayınca da sıl bastan yapıyordu. Yedi-sekiz aylık bu zaman aralığı, bası sonuna bağlanmış bir film seridi gibi gözlerinin önünde akıp duruyordu.

Iyice kopmuştu Gübertchinka ile ilişkileri ne zamandır. Cıcım ayları daha başlamadan bitmişti.

Günlük yasantıdaki en gerekli sözler, en kaçınılmaz konuşmalar dışında, aralarındaki iletişim hemen hemen yok olmuştü; çok zorunlu olmadıkça baslarını kaldırıp birbirlerinin gözlerine bakmıyorlar, birbirleriyle konuşmuyorlar ya da Aıtcha aracılığıyla sürdürmeye çaba harcıyorlardı iletişimlerini. Evde birarada oturabilmeyi galiba yalnızca küçük kadın Aıtcha'nın sessiz, uysal varlığı olanaklı kılabilirdi.

Yatak odalarını da çoktandır ayırmışlardı. Farustı zamanının büyük bölümünü odasına kapanarak geçiriyordu. Yemekler ve aksamüstü çayı için salona geldiğinde de ya bir seyler okumayı sürdürüyor, ya da -gözleri bir noktaya çivili- dalgın bakışlarla oturuyordu.

Gübertchinka ile Aıtcha ise bir kösedeyse diz dize, küçük gülüşlerle kıkırdayarak fısır fısır kaynatıp duruyorlardı.

Gübertchinka, kendisinin, Aıtcha'nın ve ülkenin basına gelen ne varsa hepsinden Farustı'yı sorumlu tutuyor, onun için de adamdan giderek uzaklaşıyordu. Çoktandır aralarına girmiş olan soguklugun birbirlerine karşı nefrete dönüşmekte olduğunu anlıyordu. Olgun davranışları, sevdalı bakan gözleri, askla dolu sırsel sözleri ile yüregini pır pır ettiren o yıllanmış sarap kıvamındaki erkek gıtmış; yerine aksı, sevgisiz bakışlarıyla, ya hiç konuşmayan, ya da konustugunda iç sıkıcı birkaç sözcük homurdanan, zayıf, hastalıklı, otuz-otuz besinde -ve tanıdığından beri her geçen gün biraz daha gençlesen- sevimsiz bir adam gelmişti.

Genç kadın, Aıtcha ile birlikte bu evden kaçmak ısterdi; ama nereye? Gıdebileceği hiçbir yer yoktu. Hele hele Turania'nın içine düştüğü bu acınası durumda böyle bir kaçışa kalkışmak, açlığın, sefaletin, anarsının kucagina düşmek anlamına geliyordu. Oturdıkları, çevresi yüksek duvarlarla çevrili, sadık "bodyguard"larca güvenliği sağlanmış yeni zenginler sitesiyle Farustı'nın kaynağı kuskulu paraları, ülkenin

tepesinde dolasan uğursuz kasırgadan olabildiğince az etkilenmelerini sağlayan bir sığınak oluştuyordu kendilerine. Ayrıca, Turania'nın en ünlü(!) genç kadını Aıtcha'yla sokakta dolasmak demek, hem kızcagızı, hem de kendisini ölüm tehlikesine atmak demektü. Onun için hocanın mutsuz ve nursuz suratına, aksı davranışlarına katlanıyor, onunla bir evde yaşıyor, yemegini yapıyor, çamasırlarını yıkıyor, evi temiz tutuyorlardı. Hatta Gübertchinka -çok seyrek de olsa- Farustı'nın cinsel gereksinimlerini bile karşılıyordu. Onunla birlikte yaşamak, onunla aynı evde oturmaktan baska

çıkart yolları yoktu; en azından yakın vadede.

Iste bu günlerde gelişen bir olay Gübertçinka'da, kısa bir süre için bile olsa, Farustı'sız bir yasama kavuşma, rahat nefes alma umudu uyandırdı.

Sabahtı. Profesör her zamanki berbat suratıyla alelacele kahvaltısını yapmış ve kaçarcasına kendi odasına çekilmişti. Aıtcha mutfak, Gübertçinka ise salondaki kahvaltı sofrasını toplamaktayken daire kapısı vuruldu. Kosarak kapının göz deliğinden baktı Gübertçinka.

Merdıven sahanlığında, lunaparklardaki kahkaha aynalarının yansıttığı biçimde gülünç görünen kafa ve gövdeleriyle bir kadın üç kısı duruyordu. Suratlarındaki sert, kızgın, ürkütücü ifade dehsete düşürdü Gübertçinka'yı. Korku içinde Farustı'yı çağırdı. Ne de olsa, uzun zamandır ilk kez kapıları hiç tanımadığı birilerinçe çalınıyordu.

Farustı de kaygıyla göz deliğinden baktı. Sonra, Gübertçinka'nın "Ne yapıyorsun sen? Delı mısın!" ıtirazlarına karsın tüm kilitleri, zıncırları bosaltarak kapıyı ardına kadar açtı. Kadınla adamlardan birı, sonradan yakılan ahsap kılısede ilk bulustugu kısılerdi. Bir daha da görüşmemislerdi. Önde kadın, arkada adamlar hole daldılar, davet beklemeden. Uzun süre konuşmadan evı, esyaları incelediler. Sonra kadının "sevıcı" bakışları Gübertçın-ka'ya kaydı.

Genç kadını bastan ayaga ıstek ve sehvetle uzun uzun süzdü. Vitrindeki bir plastik manken gibi donup kalmıştı Gübertçinka. Bu bakışlardan Farustı de çok rahatsız olmuştı. Kadının dikkatini kendi üzerine çekmek için atıldı:

"Ne ısınız var burada?" demesine kalmadı, mutfakta olanları duymamış olanAıtcha, ablasına bir seyler söylemek için -güle oynaya- ıçerı gırdı. Girmesiyle de korku içinde donup kalması bir oldu.

Yabancılar Aıtcha'yı gördüklerine çok sasırmışlardı dogal olarak. Sevicı kılıklı kadın onu da inceden inceye süzdükten sonra yüzünde alaycı bir gülümsemeyle Farustı'ye baktı. "Demek en değerlı sermayenizi de yanınızda barındırđyorsunuz sayın profesör!" diye dalga geçti.

Arkasından, kafasıyla Gübertçinka ile Aıtcha'yı göstererek konustu. "ıçinde Müslüman asıfteleri bulunmayan bir odası varsa bu evın, orada ıkı çift laf konussak. Ne dersınız?"

Farustı, sesini çıkarmadan davetsız konukları çalışma odasına alıp kapıyı sıkıca kapattı. Kadının edepsız ve saygısız konuşmaları, davranışları, bakışları çileden çıkarmıştı profesörü. "Nedir bu bayagıca davranışlar? Ne söyleyeceksenız söyleyin, sonra da çekıp gıdın!" diye payladı konukları. Her yanı sınırdan titrıyordu.

"Yeni bir görev daha var sızın ıçın. Ama bu kez yazma-çızme ısı degil!"

"Yeni bir görev falan yok artık!" diye neredeyse haykırdı Farustı kızgınlıkla, "ben çekılıyorrum aranızdan! Benden bu kadar!.. "

"Bu tür örgütlere bir kez gırıldı mı, çıkılması pek zordur sayın hocam." Kadına, agzında peynır tutan kargadan o güzelım sesiyle sarkı söylemesini rica eden tılkının suratı gelıp oturmıştı.

"Ayrıca, bu gibi önemli görev emirlerinin -sizin de pek yakından tanıdığınız- çok yüksek yerlerdeki kişilerden geldiğini bilmez değilsiniz sanırım!" deyince kadın, Farustı'nın aklı basına geldi. Bu kişilerle arkadaşı Meftunı Felesnikov arasındaki ilişkiyi kafasından nedense sılmıştı uzun zamandır. Kadın bunu anımsatmaktaydı kendisine. Bir an albayın yüzü gözlerinin önüne geldi. Tüylerinin diken diken olduğunu, içinde

tanımlanamaz bir korkunun filizlendiğini duyumsadı. Yelkenleri suya indirdi.

"Neymiş bu görev dediğiniz bakalım?" diye uysalca sordu. "Çok sıkıntı verici ve zor bir iş olmasa barı."

"Sıkıcı olur mu hiç?" diye kıkırdadı kendine yakışmayan bir biçimde kadın. "Üstelik de çok eğlenceli... Keske ben görevlendirilseydim bu işle. Böyle her bakımdan değişik, eğlenceli bir yolculuğa çıkmayı ne kadar da isterdim."

Sonra anlattı:

Novoturolsk'un yakınlarındaki bir yerden birtakım mallar üç TIR'a yüklenerek Afganistan'da şu anda kimsenin bilemediği bir yere götürülüp buradaki ilgili kişilere teslim edilecek ve geri dönecekti. Görev çok önemliydi, çünkü TTR'ların içine konulacak yük çok önemliydi, -

anlaşıldığına göre- yükün teslim edileceği kişiler de çok önemliydi. Farustı işte bu -kendisi de önemli- konvoyun basındaki yönetici olacak, konvoyun, herhangi bir kazaya uğramadan, sağ salım teslim yerine ulaştırılmasını sağlayacaktı.

O, iki silahlı koruması ve sürörü ile başka bir arabayla konvoyun, duruma göre kâh önünde, kâh arkasında yolculuk ederek konvoyu kollayacak, nerede, ne zaman mola verileceği, nerelerde konaklanacağı, hatta araçların nerelerde yakıt alacağı Farustı'nın telsizle vereceği emirlerle düzenlenecekti. Tabii Farustı da bu emirleri kursağından uydurmayacak, kendisine yazılı olarak verilecek yolculuk programı ve bununla ilgili direktiflere uygun düzenlemeleri personeline uygulattıracaktı.

Sürörler ve yardımcıları, böylesine uzun, riskli, tehlikelerle dolu ve yorucu olması beklenen yolculuğun gerektirdiği sağlıklı bedene sahip, uykusuzluğa ve yorgunluğa dayanıklı, ama özellikle de zekâca geri kalmış kişiler arasından seçilmişlerdi. Çünkü bu tür görevler uyanık, belleği kuvvetli kişilere göre değildi. Bu gibi işlerde, gıdılan yerler ile karşılaşılan kişileri çok çabuk unutulma becerisi olanlar, "Niçin? Neden? Kim bunlar?" gibi gereksiz soruları sormayı akıl edemeyenler görev alabilirlerdi ancak. Onun için de bu zor yolculukta konvoyu yönetmek, esgüdümü sağlamak üzere profesör gibi akıllı, deneyimli, sogukkanlı bir yönetici görevlendirilmiş, ekiple bulunan herkesin ona bas egmesi sağlanmıştı.

"Ne zaman mı olacak bu yolculuk?" dedi kadın. "Yarın akşam dokuzda görev başlıyor. Ama önce personeliniz size tanıştırılacak Ardından yolculukla ilgili yazılı ve sözlü emirler, direktifler bildirilecek. Yolla, geçeceğiniz ülkelerle ilgili ayrıntılı bilgileri alacaksınız. Haydi bakalım, hareketin başlatılacağı yere hemen sındı gıdıyoruz. Hazırlıklar için önümüzdeki zaman çok az çünkü."

Farustı alelacele hazırlandı ve birlikte çıktılar.

Kendı odasıyla Farustı'nın odası arasındaki kullanılmayan kapının anahtar deliğinden konusulanları dınlemıstı Gübertchınka. Sükür kı, adam uzunca bır süre için ortadan yok olacaktı. İçı sevinçle doldu. Öylesine uzun zaman olmustu kı sevinmeyeli... Bır kosu, müjdeyi Aıtcha kıza da yetıstırdı.

* * *

Kadın ve ıkı adamının Farustı ile birlikte bınadan çıkmalarıyla Fanustay saskınlıktan neredeyse küçük dılını yutacaktı. Gübert-chınka ablasının sevgılısı olan adamı sıp diye tanıyıvermıstı.

Ama mezarlıkta gördüğü yaslıca adam nasıl oluyordu da gözüne böylesine genç görünüyordu bugün? Yoksa adamın oğlu ya da yakın bır akrabası mıydı dıgerleriyle birlikte bınadan çıkan?

Kalp atıslarının hızlandığını, yüzüne kan hücum etmeye basladığını, kızardığını duyumsadı.

Aylardır Gübertchınka'ya duyduğu -daha doğrusu, duymaya çabaladığı- öfke, kırgınlık eriyip gıtmıs, yerını karsı ko-nulması zor bır özlem duygusu almıstı.

Gübertchınka ile Aıtcha'ya bu kadar yakın mıydı yoksa su anda? Inanılır gıbı degıldı bu. Küçük bır olasılık bile olsa, onların bu kadar yakınında olmak içinı sevinçle, mutlulukla ısıtıyordu.

Kadın, Farustı ve dıgerleri arabaya bınıp hareket etmıslerdı bile.

Fanatık Ortodoks terör örgütünün elebasılarından olan sevicı suratlı kadınla yanındaki adamları ızlemekle görevlı tımın elemanlarındandı Fanustay. İste bu görev onu Gübertchınka, Aıtcha ve Farustı'nın oturdukları síteye, hatta neredeyse dairelerinin kapısına kadar getırmıstı.

Rastlantının böylesı de ancak romanlarda olur. Tımdede görevlı dıger ıkı savaşçı ise arabalarıyla síte çevresını kolaçan etmekteydiler. Bu anda yapılması gereken kadını ve adamlarını ızlemeyı sürdürmektı. Hemen tımın dıger ıkı elemanını telsızle arayarak arabanın gıtmekte olduğu yönü bildırdı. O arabayı kesinlikle gözden kaçırılmamalıydılar. İzlenenlerle ılıgılı beklenmeyen bır gelişme olursa kendısını arayıp bılgılandırmalıydılar. Kendısı, sítede kalıp gözlemledığı ılıgınc bır durumun pesine düsmek zorundaydı.

Apartmandaki görevlı ve yönetıcıyle konusarak Gübertchınka ile Farustı'nın kalmakta oldukları daireyi öğrendı. Altıncı kattaki daireye merdivenleri çiftter çiftter atlayarak çıkmaya basladı ama, pılı çabuk tükendi. Coskulu tedırgınlığı yerını -sımdıye dek hiç duyumsamadığı- bır bıtkınlığe, yorgunluga bırakmıstı. Bır basamak bile çıkabilecek gücü kalmamıstı. Merdivende oturup kafasını tırabzana dayadı. Yüregi -agzından çıkıp gıdecekmişçesine- hızlı çarpıyor, nefes almakta zorlanıyordu.

"Neler oluyor bana böyle?" diye içinden geçırdı. "Nıçın bu kadar çabuk yoruludum?"

Gübertchınka ile Aıtcha'yı uzun zamandır ilk kez görebilecek olmanın gergınlığı bedenını güçten düsürdü herhalde."

Bır süre dınlenıp kendine gelir gıbı oldugunda -bu kez çok ağır bır tempoyla- merdivenleri çıkmayı

sürdürdü. Tüm yavaşlığına karsın yedi-sekiz basamakta bır durup dınlenme gereksinımı duyuyor, derince nefes alıp vermeye çalışıyordu. Sonunda kendini Gübertchinka ıle Farustı'nın oturmakta olduğu dairenin önüne atabıldı. Bedeninde kalan son enerji kırıntısıyla uzanıp kapıyı çaldı. Zangır zangır titremekte olan bacakları kendısını ayakta tutmakta zorlanıyordu.

Fanustay'la Gübertchinka özlem ve sevgıyla sarhos, saskın, sarmas dolas oldular. İkısı de birbirlerinin omzuna sessızce gözyaslarını akıtıyorlardı. Az sonra yanı baslarında Aıtcha belırdı.

"Yeter artık!" dedi gözleri dolu dolu. "Azıcık da ben 'Hos geldın' diyeyım Fanustay Agabeyıme." Aıtcha ıle de mutlulukla kucaklastılar. Onları bır ızlese, en az on yıldır birbirlerini görmemişler sanırdı. Oysa görüşmeyeli altı ay ya olmus, ya olmamıstı.

"Bu ne hal?" diye sordu Gübertchinka bır yandan kolunun yenıyle gözyaslarını sılerken. "Nasıl da kendini yıpratmıssın bu kısa zamanda! Genç adamlıktan orta yaslılığa dogru hızla yol almıssın." Aıtcha'ya saskınlık ve üzüntüyle kuzenının suratını gösterdi. "Baksana sunun suratındaki kırıksıklıklara! Sankı yasanın tüm kötölüklerini yıllarca sırtında tasımıs gıbı... "

Gübertchinka yaklasarak dagınık saçlarını oksadı Fanustay'ın. Genç adam kesık kesık nefes alıp verırken Gübertchinka ıle Aıtcha'ya bakıp mutlulukla gülümsüyor, ama agzından tek bır sözcük bıle çıkmıyordu, çıkamıyordu.

"Üstelik teke gıbı kokuyor bu oylan!" diye yüzünü burusturdu Gübertchinka. Aıtcha ıle birlikte Fanustay'ı ıte kaka banyoya sokup yıkanmasını sagladılar. Sonra da bır güzel karnını doyurdular. Fanustay tümnden sapsallasmıs durumdaydı. Çünkü bu sitede su da vardı, elektrık de. Bu zenginler sitesi sankı Turania'da degıl gıbıydı; aılığın, susuzlugun, elektriksızlığın, can güvensızlığının, anarsının, karmasanın hüküm sürdüğü Turania'nın bır kentindeki bır mahalle degıldı sankı burası. Turania'nın ortalık yerinde -henüz fethedilememıs- bır bolluk, mutluluk adasıydı bu site.

Fanustay'ın ilk saskınlığı geçmıs, kendine gelmeye, dılı de çözölmeye baslamıstı.

Gübertchinka'nın

sormasına kalmadan basından geçenleri sırasıyla, bır bır anlattı. Sonra Aıtcha'nın buradaki varlıından kimsenin haberi olup olmadığını sordu. Kızın yerinin anlasılması yalnız kendısının degıl yanında bulunanların da yasanını tehlikeye atabılırdı. En sonunda, Fanustay Ortodoks teröristlerin önderlerinden olan kadınla yanındaki adamların bu daireye niye geldiklerini, Farustı'yı nereden tanıdıklarını, adamın bunlarla ne gıbı bır alısverısı olabileceğini öğrenmek ıstedı Gübertchin-ka'dan.

"Ne gıbı bır alısverısı mı var?" diye keyifsızce gülümsedi Gübertchinka. "Bızımki bunların en yakın adamlarından!" Farustı'yle ilgili olarak bıldığı her şeyi, profesörün kısa süreli gazetecilik serüvenini, Aıtcha olayının patlak vermesine Farustı'nın Yeni Hedefteki yazılarının, açtığı kampanyanın neden olduğunu ayrıntılarıyla Fanustay'a aktardı. Son olarak da, az önce o suratsız kadınla adamlarının gelişlerinde anahtar deliğinden duyduklarını aktardı oglana.

Fanustay'a çok ılığınç geldi Gübertchinka'nın anlattıkları. Bu arada baska bır şey de dikkatini çekmıstı. Gübertchinka Ablası Farustı'den, aynı evde onunla yasayan bır gıbı degıl de, yabancı, hatta

hiç hoslanmadığı birinden söz eder gibi konuşuyordu. Konuşma biçiminde, tavırlarında ne ufak bir sevgi kırıntısı vardı Farustı ile ilgili olarak, ne de saygı; yalnızca bıkkınlık ve soğukluk gözleniyordu. Bu durum, profesörün ve içinde olduğu örgütün kırılı çamasırlarını öğrenmiş olmaktan daha çok sevindirdi Fanustay'ı. Nedense ıksının arasına girmiş olan soğukluk kendisinde sınısı bir nese, sadist bir cosku uyandırmıstı. Hiç renk vermedi, bu konuda Gübertçinka'ya da hiçbir sey sormadı. "Demek yarın aksam yola çıkıyor, öyle mı? İnsallah yakın zamanda geri döner," diye bası önde, bıyık altından gülümseyerek konustu. "Sız de fazla yalnız kalmamıs olursunuz."

Aıtcha Fanustay'ın sınısı gülümseyisini ve içtenlikten uzak tavrını ayırımsamıs, saskına dönmüştü. Gübertçinka ise bunu atlamıstı. Yine de pısmam oldu bu kadar açıldığına.

"Kesinlikle aramızda kalacak degil mı bu anlattıklarım Fanustay?" diye sertçe konustu, ama sesinde de gızlı bir yalvarısın titrekliğı duyumsanıyordu. Her seye karsın, profesörünün basına bir kötülük gelmesini istemiyordu. Ayrıca, Farustı ile birlikte oturuyor olmanın hem kendısı, hem de Aıtcha ıçın yasamsal degerde olduğunun da bilincindeydi.

"Yok, yok! Güzel ablacığım, bu anlattıklarını bızımkılere aktarmayacağımın emin olabılırsın.

Istersen yemın bile edebılırım. Senin adamınla ilgili edındığım bu bilgileri bızım komutanlara aktarsam, yalnız onun degil ıkınızın de bası fena halde derde gırer. İkinızı de öyle seviyorum kı, böyle bir seye ızın vermem," dedi Fanustay.

Gübertçinka'nın ıçı rahatlamıstı. "Bızı sık sık ara; yalnız bırakma. Gözlerimiz yollarda kalmasın!" dedi.

"Farustı dönene kadar, görevli olmadığım her an, hep yanınızda olacağım; hem de sızleri kendimden bıktırtana kadar!.. "

Fanustay, sevinç ve mutlulukla ıkısını de sevgiyle öperek gıttı.

* * *

Ertesi aksam tam saat dokuzda Farustı bulusma yerindeydi. Yolculuga çıkacak tüm kısıler daha evvel gelmişlerdi. Odundan oyulmusa benzeyen soförler birbirleriyle konuşuyor, sakalasıyor, ıtısıp kakısıyor, ağızlarından tükürükler saçarak yakası açılmadık küfürler edip, kaba kahkahalar atıyorlardı. İçlerinden birı diğerlerine, "Bize bu yolunmus karga mı kılavuzluk yapacak yanı?" diye sırtarak sordu, genç görünüslü emekli profesörü basıyla göstererek.

Soförler yapılan bu ince espriye çok güldüler, büsbütün neselendiler.

Artık yola çıkma zamanı gelmişti. Farustı ilgili herkesi çevresine toplayarak son talimatları verdi; ilk asamada ızlenecek yolu gösterdi elindeki haritalardan. Sonunda Farustı'nın arabası önde, TIR'lar arkada,

yola çıkıldı. Post-modern Orta Asya kervanı beklenenin tersine güneye degil de tam kuzeye yönelmişti. Profesörün soförü ile korumaları gıdilen bu yönün yanlıs olabileceğini öne sürerek karsı çıktılarsa da Farustı hepsini sert biçimde susturarak emirlerini uygulamaktan baska bir sey

düşünmemeleri için onları uyardı. Belgeleri ve yönergeleri yeniden dikkatle inceledi, ıyice emin olduğun-
gıtmekte oldukları yoldan. Eline teslim edilen tüm yazılı belgeler, artık bileni çok az kalmıs, Kafkas,
Yakut ve eski Leh dilleri karışımı garip bir dille yazılmıştı. Bu belgeleri sökebilmek için bir dil
uzmanı olmak gerekirdi. Konvoy personeli içinde bu çorba dılı okuyup anlayabilecek -Farustı
dışında- bir tek kısı yoktu. Uzun yolculuk sırasında bu belgeler bu kısıların ya da kazara Kazak,
Özbek görevlilerin eline geçse bile, onlar için sıradan birer yaprak kâğıt olmanın ötesinde bir anlam
tasımayacaklardı. Bu uzun ve yorucu göreve Farustı özellikle atanmıştı.

Zıfırı karanlıkta, hem de oldukça kötü bir yolda yolculuk sürüyordu. Turania'nın yoksul kırsalı derin
bir gece uykusuna çekilmişti. Bozuk stabilize yolda TIR'lar arkalarında yoğun toz bulutları bırakarak,
içinde Farustı'nın bulunduğu arabayı -kendisine çok fazla yaklasmadan-

ızlıyorlardı. Saat bir buçuk-iki sularında konvoy Farustı'nın bir ısıretı ile durdu. Dağlık bir
yerdeydiler. Uzaktan zayıf, titrek birkaç ısık kümesi belli belırsız görülebiliyordu. Elindeki belgeleri
dikkatle inceledikten sonra sagda görülen ve ısık kümesine doğru gittiği anlaşılan yola girmesini
istedi soförden. Konvoy yamru yumru yolda son derece yavas ılerleyerek on bes-yırmı dakika sonra
ısık kümesine ıyice yaklastı.

Çevresini kusatan kalın duvarlar, dikenli teller, yüksek nöbetçi kuleleri, kapıdaki makinelı tabanca
tasıyan nöbetçiler... Görünen her sey buranın bir askeri tesis olduğunu anlatıyordu.

Kapının önünde duran konvoy ellerindeki silahları doğrultmus durumda askerler tarafından kusatıldı.
Az sonra da bir elinde makinelı tabanca, diğeri elinde fener tutan nızamiye nöbetçi astsubayı
kulübesinden çıkarak "kovboyvarı" bir tavırla arabaya yaklastı. Arabada bulunan herkesi elindeki
fenerin kuvvetli ısığı altında incelerken Farustı çantasından çıkardığı bir kâğıdı

-titreyen elleriyle- astsubaya uzattı. Adam kâğıdı inceledikten sonra hiçbir tepki vermeden,
kulübesine doğru uzaklasırken, kapının açılması için nöbetçilere ısıret verdi. Konvoy, önüne katılan
bir askeri cıpın pesinde, ağır ağır tesisin içine girdi.

Tüm konvoy personeli -konvoyun lideri Farustı dahil- saskın durumdaydılar. Yolculugun ilk asaması
hiç beklemedikleri biçimde, bir askeri tesiste bıtmıştı. Ne ısıleri vardı bir askeri birliğin ta
göbeğinde? Nasıl olmustu da bir askeri birlik böylesi sıvıl bir konvoyu kabul edebilmişti?

Önemli bir devlet görevinde olduklarını anımsadı neden sonra Farustı. Böyle bir görevin
içinde "neden"ın, "niçin"ın yeri yoktu. Önce kendini inandırdı buna, sonra arabadakilere ve telsizıyla
diğerlerine inandırıcı bir söylev çekti. Çünkü herkeste -tıpkı kendisinde olduğu gibi-

filızlenen kuskuları yok etmesi gerekiyordu.

Bir süre sonra öncü askeri cıp, konvoyu metruk bir barakanın önünde durdurdu. Araçtan inen küçük
rütbelı nöbetçi subaylardan birı TIR'ların, gönderilecek malları yüklemek üzere, burada terk edilmesi
gerektığını, konvoy personelinin ise kendileri tarafından konuk edileceğini, Farustı'ye bildirdi.
Herkes, kontak anahtarlarını üstünde bırakarak, araçlardan indirildi.

Arkalarından kendilerini izlemis olan, kamyondan bozma bir araçla, garnizonun içinde epeyce yol

alarak ulaştıkları yemekhane-kantin bozması barakada adamakıllı acıkmış karınları güzelce doyuruldu. Sonra, yatmak üzere kendileri için hazırlanmış yatakhaneye götürülürken, sabah kendilerini almaya gelene kadar bulundukları yeri terk etmemeleri konusunda sertçe uyarıldılar.

Elbiseleri ile uzandıkları ranzalı yataklarında daldıkları derin ve tatlı uykudan, nöbetçi subayın sert-kaba bağırış çağırışları ile uyanıp fırladılar. Alacakaranlık açılmış, günün aydınlığına yerini bırakmıştı. Kantinde alelacele bir-iki şey atıştırıp çaylarını içtikten sonra yeniden araçlarının basına getirilmek üzere yola çıkarıldılar. Gündüz gözüyle ortalık daha da perisan görünüyordu.

Garnızonda bulunan binalar, askeri barakalar, yollar, çevre, dahası sağda solda görülen subayların, astsubayların, erlerin üst-basları tam bir bitmişliği yansıtıyordu.

Araçlarının çevresinde yirmi-yirmi bes kadar asker ile birkaç subay vardı. Hepsinin de yüzlerinden uyku

ve yorgunluk akıyordu. Belli ki sabaha kadar süren yorucu bir çalışmayla malları TIR'lara yüklemişlerdi. Konteynerlerin kapakları kapatılmış, konvoy araçları yola çıkmak üzere hazır duruma getirilmişti.

Subaylardan birisi Farustı'ye büyükçe bir zarf vererek gün daha fazla agarmadan bir an önce yola çıkmalarının iyi olacağını söyledi. Tüm ekip hızla yol hazırlıklarına gıristı. Yorgun askerler konvoyun çevresinde toplanmış, aptal ve umursamaz gözlerle Farustı ile adamlarını izliyorlardı.

Profesör sıkıntıyla askeri birliğin kapladığı alanın ötesine, ufak tepeler arasında uzayıp giden kurak ve bombos steplere dalıp gitti. En çok on-on iki saate kadar Turanıa'yı terk etmiş olacaklardı. Kımbılır ülkesine ne zaman geri dönebilecekti!

Araçlar garnızondan çıkıp da anayola varana dek Farustı iç dünyasından sıyrılamadı. Neden sonra kendine geldiğinde konvoyun, verdiği direktifler doğrultusunda, güneybatı yönündeki yolda gitmekte olduğunu gördü. O an'a kadar, garnızondan ayrılırken subaylardan birinin eline tutuşturduğu büyük zarfı unutmuştu. Birden zarfta neler olduğunun merakına düştü. Telasla açıp içindeki belgeleri incelemeye başladı. Bu kâğıtlar, yüklenen mallara ait ırsaliyeler ve her bir TIR'ın plakası ile taşıdığı konteynerin seri numarasına göre düzenlenmiş kargo konsimentolarıydı. Belgeler, Trans-Asya adlı bir Rus kargo şirketinin antetini taşımaktaydılar.

Antette verilen adreslere göre şirketin merkezi Krasnoyarsk kentinde bulunmaktaydı. Ayrıca Sibirya ile Orta Asya'nın belli başlı kentlerinde bulunan subelerinin telefon-faks numaraları, posta ve e-posta adresleri de antette belirtilmekteydi. Konsimentolara göre mallar Novosibirsk kentinden yüklenmiş, kargonun teslim yeri olarak da Semerkant'taki bir gıda toptancısı ile elektrikli makineler ve oto yedek parçacısının adları, adresleri yazılmıştı. Oysa Farustı'nın elindeki gizli belgelerde bambaska şeylerden söz ediliyordu. Belgelerin damgaları, imzaları, her şeyi tamam ve yasalara uygun gibi gözüküyordu. Belgeler sınırlardaki, bol miktarda rüşvetle doyurulmuş Kazak ve Özbek gümrükçüleri, aramadan geçiş yapmalarına göz yumdukları konvoyda, ılerde baslarını belaya sokacak kargo bulunmadığına inandıracak, onlara güven verecek biçimde hazırlanmıştı.

Ancak, okudukça Farustı'yı çıldırtan, kafasını allak bullak eden şey konsimentoların içeriği idi.

Meger, bu üç TIR'dan olusan ve binlerce yol gidecek olan konvoy neler tasıymaktaymıs!

Öncelikle, en önde yolculuk yapan frıgorıfık konteynerlı kamyon, derılerı yüzülmıs ancak parçalanmamıs sıgır, koyun, keçı etlerı ve kurutulmus ya da salamura kutupdenızı balıkları ıle tıka-basa doldurulmustu konsımentolara göre. İlgılı konsımentolar, ıkıncı kamyonda elektrıklı ya da elektriksız dıkıs makınelerı, ev ve sanayı tıpı elektrıklı süpürgeler, araba ve kamyonlar ıçın fren ya da debriyaj balataları, bujiler, hava ve yağ filtrelerı; üçüncüsünde ise kuru soğan, patates, sarmsak, sıvı ya da margarın ayçiçek yağları yüklü olduğunu yazıyordu. Farustı çok cıddı bır oyunun figüranlığını yapmakta olduğunu korku ve yılgınlıkla düşündü. Ama artık geriye dönüş yoktu.

Bozuk yollar yüzünden profesörün hızı düşürtüp konvoyu yavaşlatmasıyla, gecenın geç bır saatinde özel olarak seçilmiş, gözden ırak, geleni gıdeni az, kayıp sınır kapılarından birine vardılar. Sınır kapısı o kadar zavallıydı kı, Turanıa ıle Kazakıstan gümrükçülerı aynı -eskılık ve bakımsızlıktan neredeyse yıkılacakmıs duygusunu uyandıran- "mail-ı inhıdam" bınayı paylaşıyorlardı. Zaten çevredeki kurak, bıtkısız topraklarda baska herhangi bır bına da görünmüyordu. Yazın son günlerı olmasına karsın gecenın ayazı ınsanın nefesını kesecek düzeydeydi. Görünürde, gelen ya da gıden ne bır araç, ne de canlı bır yaratık vardı.

Bınanın alt katında Tura ve Kazak gümrükçüler bır masanın çevresinde toplansmıs kâğıt oynuyorlardı. Konvoyun motor gürültülerı ısıtıldığında baslarını oyundan kaldırıp bınanın önüne yansmıs araba ıle kamyonlara ılgısızce baktıktan sonra birbirlerini anlamlı bakışlarla süzüp bıyık altından sırttılar. Sonra, kaldığı yerden oyunlarını sürdürdüler. İçlerinden gözlerı kan çanagına dönmıs, yorgun ve bıkkın bır ağır ağır masadan kalktı, dışarı çıktı. Elindeki fenerle arabaların plakalarını kontrol etti. Soguktan titriyor, ellerini ovuşturuyordu. Arabalara ve tüm personele ılıskın belgelere bastan savma bır bıçimde bakarak hem Turanıa, hem de Kazakıstan damgalarını rastgele vurdu. Sonunda, elıyle 'yürü' ısaleti yapıp, konvoyun yerinden kalkmasını bile beklemeden, ayaklarını sürüyerek, masaya geri döndü ve oyuna katıldı.

Farustı ıçinden derin bır "Oohh!." çekerek yerinden doğruldu. Korkudan büzölüp kalmıstı sınır kapısına yaklasalı berı. Aslında korkulacak bır sey yoktu, ama profesör bu gıbı görevlere, ne de olsa henüz alısmıs degıldı.

Konvoy, ürkütücü karanlık, sessizlik ıçindeki ınsansız, hayvansız, bıtkısız kurak bozkırda homurtuyla ilerlemeye basladı.

* * *

Fanustay ıyıce demır atmıstı Gübertchinka ıle Aıtcha'nın yanına. Artık gecelerı de onlarla kalıyordu. Eve her gelisinde Gübertchinka'ya Farustı'den bır haber olup olmadığını soruyor, genç kadının endişeli ve üzüntülü yanıtı karsısında ıçindeki gızlı sevinci dışa vurmazlık edemiyordu.

Gübertchinka, ıçinde bır yerlerde kanamakta olan Farustı bilmecesını unutulılmeyi de çok ıyı beceriyor, dıger ıkısının coskularına ortak olmakta gecıkmıyordu. Üçü de bırarada olmanın mutlulugunu, sevincini, uçarılığını doya doya yaşamaktaydılar. Fanustay ıle Aıtcha, baslarında Gübertchinka Ablalaları, çocukluk günlerine geri dönmıslerdi. Çocukluklarındaki gıbı oyunlar oynuyorlar, şarkılar söylüyor, dans ediyorlardı. Hele evde Farustı'den kalma değerlı ithal ıçkılar

ardı ardına devirdiklerinde ıyice ıgırlarından çıkıyorlardı. Bağırs ağırsılarıyla çevreyi rahatsız etmeye başladıklarında, Gübertchinka hızla kendini toparlayarak -hiç canı istememesine karsın- çatık kaslı ablalığını takınıyor ve azgınlıkları frenlemeye çalışıyordu. Üçü de çocukça bir coskuyla, son bır yıldır st ste yığılan sıkıntıların, ilerine attıkları gerginliklerin bır tür bosalımını sağıyorlardı.

Kafaların ıyice dumanlandığı, bedenlerinse hoplayıp zıplamaktan, dans etmekten yorulduğu bır gecenin oldukça geç saatlerinde, yerlere, yumusak değerli halıların üstüne serıldiler. Küçücük bır mumun ısığında, Fanustay'ın o aksam eve gelirken yanında getirdiğı kokain tozunu, onun ğrettiğı yöntemle, trensels bır havada burunlarına çektiler. Sonra başladılar konuşmaya, anlatmaya, ilerini dökmeye. Herkes diğerslerine son bır yıldır baslarından geçenleri, yasadıkları en özel olayları, gördüklerini, bıldiklerini, duyduklarını, hiç çekinmeden, sansüre ugratmadan, en ufak ayrıntısına kadar anlatmaya başladı. Anlattıka, anlatanların sırtlarından ağır bır yk kalkmış gibi oluyor, ferahlıyorlar, rahatlıyorlardı. Rahatladıka da daha çok seyi, daha sakınmadan, daha açık seçik, belki daha abartarak ve belki de hiç olmamış olayları olmuş gibi yaparak anlatıyorlardı. Bu üç kısı, o gece, ayırdına bile varmadan, kendiliklerinden, dogal yollarla bır tür "grup terapisi" uygulamaya başladılar aralarında. Kokain bılıncın, bılınaltının tüm gızlı kapaklarını ardına kadar açıp içinde ne var, ne yok dıсарı dökülmesini sağıyordu.

içlerinden hiçbır eylemleri, davranışları, dsncelerinden dolayı diğersleri tarafından ayıplanmaktan, asagılanmaktan korkmuyordu; tam tersine, karsısındakileri sasırtacak, edep duygularını derinden sarsacak, yerlesık alışkanlıkları yerle bır edecek dsnceleri, davranışları, eylemleri, ballandıra ballandıra anlatmaktan neredeyse cınsels dürtülerini kasıyacak bır zevk almaktaydı.

Gecenin tüm ayıpları örten derin loslugundaki "seans"larda neler anlatılmadı kıl!..

Gübertchinka, nce Farustı ile tanışmalarını, ılıskı kurmalarını hızlı bır biçimde, bastan savma geisttirirken, yatalak annesinin odasında, onun karsısında profesörle nasıl azgınca sevistiklerini, bekretinden soyunurken akan kanın nasıl da annesinin iki metre ötesine, halıya süzüldüğünü, birbirlerini nasıl soyup plmedik, sevilmedik yerlerini bırakmadıklarını uzun uzun, tadını çıkararak anlattı. Bundan yedi-sekiz ay önce olsa, bu anlatılanlar karsısında küplere binecek, Gübertchinka'nın ne ahlaksızlığını, ne fahıseliğini bırakmayacak olan Fanustay, gizemli mum ısığı altında, gözleri yarı kapalı, geç kadının agzından dökülen erotik tümceleri afyonlu bır sığara dumanı gibi içine çekiyor, tüm bedenine -özellikle de kasıklarının arasına- tatlı bır uyusturucu sıcaklığının yayıldığını, cınsels uyarının doruga eristğini duyumsuyordu. Gübertchinka konuşurken, Fanustay, ablasının çırılçıplak bedenini, sert, büyük göğüslerini, dolgun kalçalarını, kalın ama düzgün süt gibi bacaklarını, yuvarlak etli omuzlarını gözünde canlandırdı durdu.

Derken anlatma sırası Fanustay'a geldi. Ama oğlanın anlatacak, cınselliğiyle, erotizmiyle geç kadınları çarpacak, onları etkileyecek bır öyküsü yoktu. Çünkü bu tür serüvenleri yasayacak zamanı olamamıştı. Bır yıldır, Albay Felesnikov'un yönlendirmesiyle, önce ağır bır komando eğıtıminden geçmiş, sonra da acımasız terör eylemleri içinde kaybolup gıtmıştı. Anlatacakları ancak bunlar olabılırdı. Sımdıye dek hiç kımseye anlatmadığı olayları açık yürekle anlatmaya başladı. Büyük Turania Savaşçılarının kampındaki ağır komando eğıtıminden başladı söze.

Sonra da, ıyı yetistirilmiş usta birer terörist olarak yaptıkları eylemleri, ilkel vahseti anlattı Gübertchinka ile Aıtcha'ya. Rastgele, saga sola attıkları bombalardan, kundaklama olaylarından,

üniversitedeki kanlı eylemlerinden kaç kısmının öldüğünü, kaçının kolsuz-bacaksız sakat kaldığını ayrıntıları ile anlattı. Yedi gencecik delikanlıyı tellerle nasıl bogdukları, öldürmek üzere puslu kurdukları -tüm suçu komutanları ya da onları yönetenler gibi düşünmemek olan-genç gazete baskıhanasına kursun sıkılmak üzereyken adamın gözlerinden akan korku ve saskınlığı, duruşmada yargıca ifade veren bir zanlının tekdüze ve kuru, sogukkanlı tavrıyla aktardı.

Genç kadınların bu anlatılanlara korkunç tepki göstereceklerini, kendisinden de, yaptığı eylemlerden de, burada bunları anlatıyor olmasından da ıgreneceklerini, midelerinin bulanacağını ve belki de nefretle kendisini evden kovacaklarını beklerken, hiç ummadığı bir tepkiyle karşılaştı Fanustay. Kokain bu insanları degıstırmıs, beyınlarında kurulu etik düzeni hepten alt üst etmişti. Gübertchinka da, Aıtcha da kudurmuşlardı sanki. Gözleri atesler saçıyor, ağızlarından -tükürüklerle karışık, hiçbır anlamı olmayan-sehvetli sözler dökülüyordu. Engel olamadıkları histerik, tız çılgınlıklar atıyorlardı. Arenada, ortalığı kan götüren acımasız, vahsi gladyatör savaşlarını izlemekte olan zevkten çıldırmıs, Romalı soyluları andırıyorlardı. Genç kadınların histerileri arttıkça Fanustay daha da azıtıyor, anlattıkça daha da açılıyordu.

Kundakladıkları evlerden, kılıselerden, okullardan göge yükselen kara dumanlı alevleri izlemenin kendisine ne büyük zevkler verdiğini, hele yangında dırı dırı yanmakta olan yaslı insanların, ufacık çocukların canhıras haykırıslarını duydukça nasıl cinsel bosalıma ugradığını anlatınca, kadınlar çılgınlıklarının doruk noktasına ulaştılar.

Aıtcha dayanamadı en sonunda. Bırdenbıre Fanustay'ın üstüne atladı. Kulak memelerini, yanaklarını, dudaklarını, çenesini, boynunu, bogazını öpüp ısırmağa başladı. Fanustay da karşı saldırıya geçti, kızın üstünde ne var, ne yok yırttı, parçaladı, dügmeleri koparttı; sonra da kendi üstündekileri... Sımdı, çıırılçıplak, halının üstünde alt alta, üst üste sevisiyorlardı. Damdaki kızgın mart kedileri gibiydiler.

Gübertchinka yanıp tutusmuş, tepiniyordu yerinde, çatal çatal bır sesle haykırmaya çalışıyordu.

"Susma Fanustay! Ara verme! Fanustay, susma, anlat!.. "

Fanustay dedığını yaptı ablasının. Anlattıklarını yeniden, yeni eklemeler, abartmalarla anlatmaya başladı. Hem anlatıyor, hem de deliler gibi sevisiyordu. Sonunda bosaldılar birbirlerinin içine. Halının üstüne serilip kaldılar. Bosalmayla birlikte Fanustay'ın anlatacakları da bıtmıstı. Derin ve uzun bır sessızlık oldu odada.

"Rahmetli agabeyının, gelişmemıs, bes yasındaki çocuk aklının yanında, o güzelım adaleli, saglıklı bedeni, çocuk yaslarımdan berı, bana çok çekici gelmiştir." diye söze başladı Aıtcha.

Sıra ona gelmişti. "Agabeyinle birlikte olmak, ona bakmak, onunla ılğilenmek -tüm zorluklarına ve huysuz annene karsın-bana her zaman garıp bır keyif verdi. Annenin yılan diline, sevımsız gevezeliklerine katlanabılmemın asıl nedeni de budur. Agabeyını hep ben yıkardım, bılıyorsun. Onun çıırılçıplak küvetin içinde oturusu hiç gözümün önünden gıtmıyor.

Temizlemek bahanesiyle çıplak bedenine dokunmak, ovusturmak, tanımlanamaz duygular uyandırırđı bende. Bu oksamaların onu da çıleden çıkardığını seziyordum. Ama zavallicık, ne yapması gerektiğini

bilemiyordu. Yalnızca, zevkten süzölmös gözleri, suratındaki aptal ve mutlu gülümseyisiyle beni ızlerdi yıkanma süresince."

Aıtcha, anlattığı seyleri Fanustay'ın üstünde uygulamaya başladı. Agabeye yaptığı her şeyi Fanustay'a da yapıyordu. Fanustay da agabey rolü oynuyor, "aptal ve mutlu gülümseyisiyle"

Aıtcha'yı ızlıyordu. Aıtcha, sırtını, omuzlarını, gögsünü, bacaklarını, bacak aralarını sılıp temizlermiş, masaj yaparmış gibi genç adamın bedenini ovusturuyor, arada bir de her yanına küçük öpücükler konduruyordu.

"Yalnızca salak salak gülümsemesi, beni dokunmaya, oksamaya, mincıklamaya kalkısmaması sınırlerımı bozuyor, beni çıldırtıyordu. Derken, günün birinde, böyle bir yıkanma-temizlenme gününde, daha fazla dayanamadım. Agabeyini soyup küvete oturtuktan sonra kendimi de anadan dogma yapıp çevresinde dolanmaya başladım. Iste o zaman, birden her şey degisti. Beni güçlü kollarıyla kaptığı gibi, havada uçurarak küvetin içine aldı. Kucagina oturttu."

Der demez Fanustay kaptığı gibi Aıtcha'yı "havada uçurarak" ata bıner gibi, yüz yüze, kucagina oturttu. Aıtcha, bir yandan oğlanın kıllı gögsünü öpüyor, ısırıyor, diğey yandan da anlatmayı sürdürüyordu.

"Tam o anda, yattığı yerden tüm evde olan biteni bilen canavar annen vıyaklamaya, beni yanına çağırmaya başladı. Sanki banyodaki halımızı görmüştü. Duymazlığa geldim. O sırada, yanına gıtmek istesem de, agabeyinin elinden kurtulup gıdemezdım. Hos, zaten kım ısterdi kı bunu?"

Agabeyin kalan bir tutamcık aklını da kaçırmış gibiydi. Gözleri kocaman kocamandı. Agzından salyalar akıyordu. Öpölmedik, sevilmedik, ısırılmadık yer bırakmadı bedenimde. Annenin kulak tırmalayan bagırıs çağırısıları arasında bız ısımızı bitirdik agabeyinle."

Aıtcha'nın sözü bitmiş, ama sevisme bitmemiştı. Gübert-chinka yine sabırsızlanmaya, yine tepinmeye baslamıştı yerinde. Bu kez de seyh efendi serüvenini anlatmasını ısrarla ıstıyordu Aıtcha'dan.

Aıtcha ile Fanustay kestiler birden sevismeyi. Suratlarında muzırlık yapmak üzere olan afacan çocuk ıfadesı, birbirlerine baktılar. Sonra ıkısı birden Gübertchinka'nın üstüne atladılar. Onu da sevismelerinin içine aldılar. Onun da gıysılarını paramparça ederek çıkarttılar üstünden. Onun da bedenini çizikler, morluklar içinde bıraktılar. Bu arada seyh efendi öyküsünü de anlattı Aıtcha.

Sonra o da bitti. Yorgun ve uykusuz, serıldiler yerlere. Halının üstünde yarı uyur, yarı uyanık öylece kalakaldılar. Aradan uzun süre geçti. Kokainin etkisi yavas yavas yok olmaya baslamıştı. Etki azaldıkça birbirlerinden ve anlattıklarından, davranışlarından utanmaya başladılar. Çılgınlığın yerini, pısmanlık, hüzn, melan-kolı ve çok derin bir uyuma ısteğı almıştı.

Gün boyu garıp bir devınımsızlık vardı evin içinde. Aksamüzery uyandılar uykularından Gübertchinka ile Aıtcha. Dört gözle Fanustay'ı beklemeye başladılar. Gece olan biteni unutmuşlardı. Yalnızca ıyı ve eglenceli saatler yasadıklarını anımsıyorlar ve bunu yine yaşamak ıstıyorlardı. Fanustay gelince yine bol ıçkı ve kokain... Yine seytana, kötölüğe, günaha tapınma ayınları... Yine utanç, pısmanlık, hüzn...

İzleyen gecelerde de -kokainin giderek artırılan dozu ile birlikte- bu böyle sürdü gitti.

* * *

Geceleri dondurucu ayaz, gündüzleri ise kavurucu güneş... Konteynerlerin aşırı derecede yüklenmiş olmaları, kamyonların eskılığı ve bakımsızlığı, TIR konvoyunun normal bir hızla ilerlemesine engel oluyordu. Profesörün post-modern mekanize kervanı Orta Asya'nın çorak steplerinde gidiyor, ha bire gidiyor, ama Kazakistan bir türlü bitmek bilmiyordu. Yolun ve çevresinin tekdüzelığı, sonsuza kadar sürecekmis gibi gözüken bitmezlığı, toz ve kum yagmuru, günün yarısının aşırı sıcaklığı, yarısının garip ayazı konvoydaki herkesin aklını basından almış, üstlerine delinirak bir uyusukluk çökmüştü. Farustı dışındakiler kaç gündür yollarda olduklarının bile hesabını artık ıyice karıştırmışlardı. O ise, hem konvoy önderi, hem de sadık bir "seyir defteri" tutucusu olmak nedeniyle, her şeyi bilmek ya da anımsamak zorundaydı.

Isın gerçeği su kı, Farustı'deki değişim yolculukla birlikte daha da hız kazanmıştı. Bir grup önderi, çölümsü steplerde yol alan kara gemisinin kaptanı olmaktan çıkıyor, yavas yavas, halım selim, sessiz, içine dönük, korkak, geminin ufak, sıska kâtibine dönüşüyordu. Yol boyunca kimseyle konuşmadığı gibi, konuşulanları dinlemiyor, sorulanlara da yanıt vermiyordu.

Yalnızca bir köseye büzülmüş okuyor, okumadığı zamanlarda da bir şeyler yazıp duruyordu.

Zekâ, akıl, kültür düzeyleri yerlerde sürünen konvoy personeli bile sonunda, önderlerindeki bu değişimin ayırdına varmaya başlamışlardı. Önceleri, çekingen, saygılı, ama meraklı olan kaçamak göz ucu süzmeleri, daha sonra yüzüstü, alaylı, sırttan bakışlara dönüştü. Mola yerlerinde herkes birbirine garipseyerek önderlerini gösteriyor, yarı kahkahalı fısıldasmalar kulagina çalınıyordu profesörün. Ama o oralı değildi. Hep diğerlerinden uzak oturuyor, onların yüzlerine pek bakmıyordu. Tüm bunlara karsın, önderlik ve yöneticilik görevlerini hâlâ başarıyla sürdürebiliyordu.

* * *

Örgütü tarafından baska ülkelere "mal" götürmekle görevlendirilen yalnız Farustı değildi.

Rusların Turania'daki kargasayı, epeyce acımasızca -bir ölçüde de olsa- bastırmasının ardından, açıkta kalan örgütler ısı baska tür etkinliklere doğru kaydırmaya başlamışlardı.

Fanustay, iste böyle bir eylem için iki genç kadınla yasadığı balayını kısa kesmek zorunda bırakıldı.

Günlerden bir gün, sabahın köründe Büyük Turania Savaşçılarının grup komutanlarından biri Fanustay'ı yanına çağırttı. Çok önemli ve gizli bir görev onu bekliyordu. Komutanın dediğine göre, zaten çok önemli ve gizli olduğu içindir ki, Fanustay -savaşçıların en güvenilir ve inanılırı bulunarak- bu göreve atanmıştı. Rastlantı bu ya, yerine getirilmesi istenen görev de tıpatıp Farustı'ye verilene benziyordu. Yani, Turania'da birilerinden teslim alınacak "mal", İran Kürdistanı'nın bir sınır kasabasındaki adrese teslim edilecek ve geri dönecekti.

Bu iste üç savaşçı birlikte görev yapacaklardı. Yapılması istenen iş, ilk bakışta çok kolay ve sorunsuz gözükmesine karsın, olayın aslı hiç de gözükmediği gibi değildi. Bir kez, görevin gizliliğine

kesinlikle uyulması gerekiyordu. Bu görevle ilgili en ufak bir bilginin diğer savaşçılara bile sızdırılması önlenmeliydi. İkincisi, götürülecek "mal" son derecede değerliydi ve yapılacak bu hizmete karşılık savaşçılar en yeni, en gelişmiş savaş araç-gereçleriyle donanacaklardı. Bu yüzden "mal"ın basına gelebilecek -istenen ya da istenmeyen- bir kaza, en önde Büyük Turania Savaşçılarını, dolayısıyla da Turania'yı derinden yaralayabilirdi. Ayrıca da, "mal"ın "yükte hafif, pahada ağırlığı" - tabii ki Büyük Turania ülküsü için savasan erdemli savaşçı Fanustay'ı değil, ama- diğer iki savaşçının aklını çelebilir, kötü düşüncelere onları itebilirdi. İşte bunun için, yolculukta Fanustay "mal"dan çok, birlikte oldukları bu iki kısı üzerine dikkatini yoğunlaştırmalıydı.

"İyi ya da kötü niyetle, hedefine doğru tasınan mal ortalıktan yok olur ya da istenen hedefe varamazsa" diye sürdürdü konuşmasını komutan, aba altından sopa göstererek, "Malın basına gelebilecek en ufak bir kazanın sorumluluğu kimde olursa olsun, tımı oluşturan üç kısının üçü de bu isten sorumlu tutulur ve yeryüzünün neresine kaçarlarsa kaçsınlar, savaşçılar tarafından kısa sürede yakalanarak, ısladıkları bu suçtan dolayı 'ölümüne' cezalandırılırlar"

Komutan, Fanustay'ın arkasından diğer ikisini de tek tek yanına çağırarak, hemen hemen aynı sözleri, aynı mımıkler, aynı el-kol devinimleri, aynı aba altından sopa göstermeler ile -

neredeyse noktasına, virgülüne kadar- onlara da yineledi. Böylelikle, üç savaşçının da içine güvensizlik ve kisku tohumları serperek birbirlerini kontrol altında bulundurmalarıyla "mal"a -

en azından- "içerden" gelebilecek bir saldırının önlenmesi sağlanmış oluyordu.

Hemen arkasından üç savaşçıyı biraraya topladı komutan. Yapılacak ısı tüm ayrıntılarıyla anlattı. Ama yalnızca sözlü olarak verdi bilgileri; ellerine herhangi bir belge tutusturmadı.

Anlatılanları belleklerine sıkıca kazımalarını istedi savaşçılardan. Ertesi gün, sabah erkenden yola çıkmaları gerekiyordu.

Fanustay yıkılmıştı. Artık yeni bir serüvene atılmak, Gübertchinka ile Aıtcha'dan -kısa bir süre için bile olsa- ayrılmak, ikisi ile birlikteki tatlı-mutlu yasantisına bundan sonra ara vermek istemiyordu. Ama direnis bosunaydı. Bu kötülükler seline bir kez kapılmış gıdıyordu; kurtulması ise -en azından yakın gelecek için- olanaksız gibi görünüyordu. Ayrıca verilen göreve isteksizlik göstermesi kendisi için çok kötü sonuçlara yol açabilirdi. Savaşçıların içinden birkaç kısının verilen görevleri savsaklamalarının baslarına ne ıslar açtığını yakından izlemisti.

Aksam, dayak yemişçesine eve döndü. Kendisine verilen görevi anlattı. Bu gece burada son gecesiydi. Kadınlar deliye döndüler bu haberi duyunca.

"Bızı burada yalnız bırakıp gıtme, canım Fanustayım!" diye ağlayarak sızlanıyordu Aıtcha.

"Bak, görüyorsun Farustı gıttı ne kadar zamandır, ama dönüşü olmadı." Gübertchinka'nın gözleri dolu dolu, sesi titrekti. "Sımdı sen de gıdeceksın ve belki de bir daha dönemeyeceksın."

Fanustay, kendinin de inanmadığı sözlerle, biraz olsun yatıstırdı kızları. Yapılacak ısı çok basit ve tehlikesiz olduğunu, kısa zamanda yanlarına dönmüs olacağını, ayrıca da bu göreve gıtmek zorunda

oldugunu söyleyerek onları inandırdı.

O gece seytana, kötülüğe, utanmazlığa, günaha son törensel selamlarını çaktılar hep birlikte. O gece her şey bir baskaydı.

Gecenin yorgunluğuyla genç kadınlar -her biri bir kösede- sızıp kalmışken, Fanustay sitenin kapısında kendisini beklemekte olan hurda Volkswagen minivana atladı. Üç savaşçı sabah karanlığında yollara düştüler.

* * *

Hiçbir canlı barındırmayan uçsuz bucaksız bozkırlar yeşillenmeye başladı sonunda. Köyler, kasabalar gıderek sıklaşıyor, konut ve insanların sayısıysa artıyor, gıderek daha da belirginleşiyordu toplumsal yaşamın hareketliliği.

Farustı uzun zamandır içine kapandığı dalgınlıktan, içe dönüklükten sıyrılmaya, dış dünya ile yeniden iletisim kurmaya başlamıştı. Kıs uykusundan yeni uyanmış bir hayvan tavrıyla basını dıkmış, uykulu gözlerle yolun iki yanında uzanan evleri, ısıyerlerini, tek tük de olsa ortada gözükmeye başlamış insanları izliyordu.

Özbekistan sınırına yaklaşıyordu artık. Elde bulunan yazılı direktiflere uygun olarak yine çok az kullanılan bir sınır kapısına doğru gidiyorlardı. Konvoydaki herkesin içi rahattı. Patronlar ıyı örgütlemişlerdi yolculuğu. Korkacak, çekinecek bir şey yok gibi görünüyordu. İçlerinde bir tek Farustı'yı ölesiyeye bir korku sarmalamıştı. Her şeyin bu kadar uzun süre aksamadan gitmesi, ısılerin yolunda gidiyor gibi görünmesi garip geliyordu kendisine. Kesinlikle, bir yerde bir aksılık çıkmalı, basları fena halde belaya girmeliydi "Murphy Yasaları"na göre.

Varmaları gereken sınır kapısına yaklaştıkça ıyıce kanı suratından çekildi Farustı'nın. Dudakları morarmış, ölü donukluktaki gözleriyse yarı kapanmıştı. Zayıf bedeni ıyıce küçülmüş, üstündeki her şey sanki iki-üç numara büyükmüşçesine gıysilerinin içinde kaybolmaya yüz tutmuştu.

Yine bir gecenin kör, sağır karanlığı seçilmişti sınır kapısı geçisi için. Araba farları puslu karanlığı delip gümrük binasını gösterdiğinde saat üçü bulmuştu. Gecenin acımasız ayazı sınısı sınısı sızıyordu arabanın içine pencere camlarından. Farustı, arabadakıların saskın bakışları altında, atesi sanki kırk bire fırlamışçasına, sarsılarak titriyordu.

Kazak gümrükçüler zorluk çıkarmadan bastılar imza-mühürleri belgelerin üstüne. Konvoy otuz-kırk metre ılerıdeki Özbek gümrüğü önünde durduruldu. Bu kez durum ciddi gibi gözüküyordu.

Asık suratlı Özbek gümrükçülerle polisler sardılar kamyonların dört bir yanını. Yolculuk başlayalı ilk kez sıkıca kontrol ediliyor ve aranıyordu konvoy. Konteynerlerin kapakları açtırılarak incelenmeye baslandı. Bu arada baska bir grup da, ellerindeki dev fenerlerle araçların altlarına, motor bölmelerine, yakıt depolarına bakmaya başladılar. Narkotikçilerse, köpekleriyle her yanda uyusturucu arayıp duruyorlardı.

Sonunda, gün agarırken, bas memur olduğu anlaşılan sivil giyimli biri düdüğünü çalarak incelemenin durdurulmasını istedi. Polisler ve gümrükçüler, yorgun ve uykusuz, yerlerine döndüler. Hepsinin de yüzünden, görevlerini yapmış, ama herhangi bir suç kanıtı bulamamış insanların huzuru okunuyordu.

Konvoy, sabahın puslu alacakaranlığında yeniden -bu önemli vartayı da atlatmış olmanın sevinciyle- hoplaya zıplaya yola koyuldu. Konvoydakiler kendilerine gelmişlerdi. Yeni başlayan gün, coskuyla, neseyle karsılıyordu onları. Farustı bile sara nöbetine benzer titremelerini unutmuş, uzun zamandır görülmedik garıp bir gülümseme gelip oturmstu yüzüne. Diğerleri gibi kendisini, görevini tamamlayıp bu ağır sorumluluktan yakasını kurtarmış biri gibi duyumsuyordu. Sırtından büyük yük kalkmış, hafiflemişti. Pek yakında tutsaklığı bitecek, kuslar gibi özgür olacaktı. Oysa daha çok erken değil miydi bu mutluluk, bu cosku için? Çünkü, daha ne de olsa, Semerkant'a kadar tepilecek epey bir yol görünüyordu.

Birden soför sevinç içinde haykırdı: "Hele sükur! Buralarda da bize benzer insanlar olduğunu görür gibiyim. Yaşam belirtileri çıkmaya başladı ortaya. Baksanıza su kalabalığa! İki gruba ayrılmışlar, birbirleriyle dövüşüyorlar."

Gerçekten de, ılerde çarpışmış oldukları anlaşılan eski bir otobüsle bir minibüsün soförleriyle müsterileri, bagırıs çağırıs, sille tokat birbirlerine girmişlerdi. Arada kalmış bazılarıysa kavgacıları ayırmaya çalışıyor, ama en büyük dayagı da onlar yıyordu. Otobüs minibüse arkadan vurarak sarampole itmisti. Aracın önü yola dık kalmış, arka tekerlekleri ise sarampoldeydi. Otobüs çarpışmanın etkisiyle kayarak ancak son anda yola çaprazlamasına durabilmisti. Konvoyun kaza yapan araçların arasından süzülerek yolunu sürdürme olanagı yoktu. Zorunlu olarak, ıtıs-kakısın bitmesi, otobüsün yolun sagına çekilmesi saglanana kadar beklemek durumundaydılar. Konvoyun araçları saga çekilip park etti. Tüm uzun yol soförleri gibi konvoyun soförleri de yol ve trafik kavgalarını izlemeye bayılırlardı. Farustı dışında, hepsi arabalardan atlayıp kavgaya kostular.

Kostular ama, kavga yerine vardıklarında da çok garıp bir sey oldu: Kavga, bagırıs çağırıs birden durdu. Derin bir sessizlik kapladı ortalığı. Deminden beri kavga edermis numarası yapmakta olanlar sessizce, anlamsız bakışlarla silahlarını çekip konvoy personeline dogrulttular. Kadınlı, erkekli kalabalık çevrelerini

sarmış, onları tutsak etmistı. Trafik kazası ve kavga, konvoyu etkisiz duruma getirmek üzere düşünülmüş usta ısı bir oyundu. Farustı'nın aklını kurcalayıp ölümüne korkutan sey sonunda gerçekleşmiş, "Murphy Yasaları" kendini göstermistı.

Grubun önderi olduğu anlaşılan biri sıyrıldı aradan. Arabanın içinde kösesine büzülmüş olan Farustı'ye dogru yürümeye başladı. Gözleri, gözlerine kilitlenmistı; sanki uzun zamandır onu tanır gibiydi. Farustı, titremesini frenlemeye çalışarak, zorlukla dikildi oturduğu yerde. Adam yarı açık pencereden kafasını uzattı.

"Esselâmün Aleyküm ve rahmetullah!" diye sogukça gülümsedi. "Tura kardeslerimize minnet, sevgi ve yürekten selam! Özbe-kıstanımızı laik komünistler ile onların çete bası ıslâm Kerımov'dan kurtarma savaşıımızdaki en zor günlerimizi yasarken, yaptığınız bu üç TTR'lık silah ve mühimmat yardımı bizleri ne kadar sevindirdi, nasıl ilaç gibi geldi bir bilseniz. Üstelik sizin de hiç de parlak olmadığı anlaşılan son zamanlardaki durumunuzu düşündükçe, en kara günlerimizde yapılan bu essız

ve yerı doldurulmaz yardımınız bızde sılınmez ızler bırakacak.

İnsallah basımıza çöreklenmiş bu laık soyguncuları temizleyip iktidarı ele geçirdiğimizde aynı ümmetin çocukları olan sizlere tüm gücümüzle destek olacağız. En kısa zamanda Orta Asyamızda İslam seriatının sanlı bayrağı dalgalanırken sonsuza kadar siz kardeşlerimizle bırarada yasayacağız."

Farustı beynine sopayla vurulmuşçasına bakıyordu adama. Tıtreneyi de, terlemeyi de unutuvermişti. Çıpıl gözlerini ardı ardına kırpıştırıp dururken neyi nasıl söylemesi gerektiğini, artık hiç çalışmayan kafasında planlamaya çalışıyordu. Sonunda büyük çabaları sonucunda agzından duyulması zor sözler dökülmeye başladı.

"Azız kardeşim" diye baslarken yaşamının en büyük sahtekârlığını da oracıkta yapıverdi içinden kendine lanetler savurarak. Korku insana bazen düşündüklerinin tam tersini de söyletebiliyordu. "Özbekistan'ın seriatla yönetilen bır ıslam Cumhuriyetine kavusması savasına Turania'nın destek olma çabalarını sevinçle, coskuyla karsıladım. Ulu Rabbimizin yol göstericiliyle, insallah çok yakında amacınıza ulaşacaksınız. Hepimizin duaları sizinle olsun. Ancak, galıba bır yanlışlık oldu. Belki de sizlere yardım ulaştıracak konvoy bizim arkamızdadır. Çünkü bizim gıdeceğimiz yer baska. Ayrıca da, yükümüz sizin beklediğiniz sılah ve mühimmat değil, kuru gıda, yağ, et ürünleri, elektrik malzemesi ve oto yedek parçaları. Eger gereksinmeniz varsa, ben konvoyun yöneticisi olarak yetkimi kullanıp, saydığım kalemlerden sizlere bır miktar verilmesini sağlayabilirim" Uzun zamandır kımseyle bu kadar uzun konuşmamıştı Farustı. Adamların elinden yakayı kurtarabilmek için yükün yarısını bile bunlara vermeyi göze almıştı.

Adamın yüzündeki soguk gülüş kahkahaya dönüştü. "Sızı çok ıyı anlıyorum Farustı Bey!" dedi, adını nasıl olup da bildiğini kendi kendine soran profesörün donuklaşmış bakışları altında.

"Elinizde bulunan konsimentoların dökümünün gerçeği yansıttığını sanmıyorsunuzdur herhalde. Çok tabıdır kı, Kızıl Ordu feshedildikten sonra hurdaya ayrılmış, biraz demode Rus yapımı savaş araç-gereçlerini sayıp dökecek halleri yoktu herhalde konsimentolarda. Bizim hükümete bağlı güvenlik güçleri Özbek sınırından bu tür bır malzemeyi geçirdiğinizi sezseler hepınızı hemen oracıkta ıpe dizerlerdi. Değil mi ama?"

"Ama bız bu yükü, bize verilen talimat gereği..." diye Farustı yorgun ve ısteksızce direnmesini sürdürürken adam sözünü agzına tıktı.

"...Afganistan'a götürüyordunuz tabıı! Öyle değil mi? Sefleriniz sizin canınızı tehlikeye atmamak için size bile açıklamadılar konvoyun gerçek hedefini ve yükün gerçek dökümünü."

Sonra elini pencereden içeri uzatıp sevecenlikle Farustı'nın sırtını sıvazladı. "Sız yoksa gerçekte Özbek-Afgan sınırından öyle rahat, elinizi kolunuzu sallayarak geçip geri dönebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Söylediklerinize aklım yattı sonunda!" diye, adamın haklılığını kabullendiğini bıkkınca belirtti Farustı. Bunun üzerine de, adam eliyle sılahların indirilmesini ısalet etti kalabalığa. Hepsı, neler olup bittiğini bır türlü anlayamamış, sersemlemiş konvoy personeline yaklasarak dostça ellerini sıktılar.

Nasıl olup da Turania Ortodokslar Bırlığı'nın ıslam seriatçısı gerillalara silah ve savas araç-

gereçleri gönderdiğine bır türlü aklı ermemisti profesörün. Aslında kafasını yormak da ıstemiyordu bundan böyle bu ıslere. Artık hiçbir sey umurunda degildi. Yalnızca, bır an önce bu insanların arasından, buralardan kaçıp kurtulmak ıstıyordu.

TIR'ların yükünü bosaltmak üzere ıslamcı gerillaların yakındaki üslerinden birine dogru yola çıktılar hep bırlıkte.

* * *

Geçmekte oldukları yerler hiç de yabancı gelmiyordu Fa-nustay'a. Sanki buralardan bır kez daha geçmiş gibi bır duygu vardı içinde. Yol ve çevresi çok tanıdık gibiydi, ama ne zaman, hangi nedenle buralardan geçtiğini bır türlü çıkartamıyordu.

Uzun süre bır orman alanında yol aldıktan sonra, büyük bır çiftlik evının önünde durdurdu arabayı soförlük yapan savasçı. Virane evin demır bahçe kapısını görünce, Fanustay'ın kafasına

"dank!" etti. Düslerinden bır türlü çıkmak bilmeyen cadı kadın ile maymunumsu ınsan yardımcılarını çok ıyı anımsıyordu. Zaten hepsi de evin kapısına çıkmışlardı bile. Albay kendisine yalan söylemişti. Kötü bır düs ürünü sandığı cadı kadın ve adamları kanlı canlı karsısındaaydılar.

Bahçe kapısı adamlar tarafından ardına kadar açılıp Volks-wagen van evin kapısına kadar sokuldu. Savasçıların üçü de malı arabaya yüklemek için arabadan atlayıp kadının karsısına dıkıldılar kabadayı bır tavırla. Cadı, öbür dünyadan bakan uykulu gözleri ve asagılayıcı tavrıyla, üçünü de uzun süre tepeden tırnaga süzdü. Sonra birden Fanustay'a takıldı gözleri. Göz göze kaldılar bır süre. Oğlanın ıçı hop etti. Cadının kendisini tanıması, diğer ıkı savasçının yanında durumunu çok güçlendirebilirdi. Ama olmadı. Kadın ılgısızce basını çevirip arabaya konulacak seyleri getirmelerini emretti adamlarına. Bır daha da hiçbirinin suratına bakmadı.

Adamlar yerde yuvarlayarak getirdiler götürülecek nesneleri. Bunlar ıkı tane Volkswagen van stepnesıydı. Stepnelerin jantları, dıs lastik çapları, kalınlıkları, markaları, arabanın özgün tekerleklerinin aynısıydı.

"Götüreceğiniz mal bu stepnelerin iç lastikleri içinde," diye azarlarcasına konustu Sıbele Sarmatvılı. "Lastığınız patlarsa sakın bunları takmayın. Çok da gizlemeye kalkmayın arabanın içinde. Bırakın ortalık bır yerde, göz önünde dursunlar. Hepsı bu kadar! Haydı bakalım, sımdı yola!.." dedi ve dönüp evden ıçeri girdi, gözden kayboldu.

Üç savasçı "mallarıyla" bırlıkte yola koyuldular.

"Götürdüğümüz bu nesnenin ne olduğunu bileniniz var mı ıçımızde?" diye bır soru attı ortaya savasçılardan birı. Aslında hepsinin de kafasını bu kurcalıyordu. Stepnelerin içinde ne vardı acaba? Uzun bır sessizlik oldu. Kımse soruyu ilk yanıtlayanın kendisi olmasını ıstemiyordu belki de. Bırıncı sorunun yanıtı gelmeden ıkıncı soruyu da sordu aynı savasçı: "Peki, bu kadının kım olduğunu bır bilen var mı?"

"Tabıı var!" diye atıldı sabırsızca Fanustay. Bu kadını önceden tanıyor olmak bır ayrıcalıktı sankı.
"Cadı

bu kadın! Basbayagı bır cadı!" Neredeyse soluk bile almadan ardı ardına sıraladı. "Hanı su masallardakinden... Tılsımlı serbetler yapıp ıçırıyor insanlara; büyüler yapıyor. Sız hele bır de evının ıçını görsenız. Ev, ev degıl, cadı laboratuvarı!"

Sözünü daha sürdürecekti ama, ıkı savaşı arkadaşının yerlerinde tepınerek güldüklerini saskınlıkla gördü. Gençlerin gülmekten gözlerinden yaslar bosanıyordu.

Soruları soran genç, gülme nöbeti biraz hafıflediğinde, "Demek Sıbele Sarmatvılı Hanımefendi bır cadı!.. Öyle mı?" diye Fanustay'ın nasıl olup da bu kadar saf kalabıldığının saskınlığıyla karısık alaylı bır sesle sordu. "Yoksa sen de ıçtın mı onun yaptığını söyledığın tılsımlı serbetlerden?"

"Daha da neler!.." diye sözü agzına tıkadı oğlanın. Çok fazla konustugunu, agzından söylenmemesi gereken sözler döküldüğünü anlamıstı. "Ben bu kadını yasamımda ık kez görüyorum."

"E, hanı evının ıçını de anlattın ya bize?" diye takıldı gülererek öteki savaşı.

"Bır sey gördüğümde değıl. Sagda solda bu kadınla ılıgılı konusulanları duydum yalnızca."

Bılıgıçlık taslayayım derken, dığerlerinin önünde alay konusu olmustu. Fazla konusmamayı öğrenmeliydi.

Günes batmak üzere ufka dogru hızla yaklaşıyordu. Her taraf kızıla boyanmıstı. Sıbırya sonbaharı aksamının mor-kırmızısı çökmüştü çevreye. Batmakta olan günes arabayı kullanan savaşıncının gözünü kör ediyordu.Az sonra Turanıa'nın kuzeybatısından Rusya'ya gıreceklerdı.

"Stepnelerin ıçındaki çok değıerlı 'malın' ne olabileceğini sormustum sızlere." Soruları soran savaşı -gözü Fanustay'da- soruyu yineledi. "Ama cadı muhabbetine sardıldınız sorumu."

"Ne bıleyım ben!" diyerek huysuzlandı Fanustay. "Anladığıma göre su Sıbele bılmem ne vılı hanımefendiyı sız ıkınız de benden ıyı tanırıyorsunuz. Onun ne marıfetler çevırdığını de herhalde benden daha ıyı bılırsınız! Ama yine de öngörümü söyleyeyım sızde. Ancak üçümüze bırden emanet edılebılen, bıylesıne üstüne tıtrenen, satıldığında elde edılecek değırlle bınllerce modern sılahın alınabileceğı, yükte hafıf, ama pahada ağır 'mal' ne olabılır sızce?"

"Ne olacak! Tabıı kı 'beyaz'!.." diye haykırdı neseyile üç savaşı bırden. Üçü de, tek tek sezdıkları şeyı ortak bır bılgıye dönüştürmekten mutluydular.

"Ne 'beyaz' dır ama, ıç lastıkler ıçıne gızlenmıs 'mal'!" diye ınledi arabayı kullanan. Coskudan arabanın dıreksıyonuna abanmıs ayaga kalkmıstı. Yarı ayakta kullanıyordu arabayı. "Süt gıbı

'beyaz' dır bu 'mal', süt gıbı 'beyaz'!.."

Bır koca saplak ındırdı soruları soran ayakta araba kullanmaya çalısana. "Süt değıl, kaymak gıbı yumusak, kaymak gıbı 'beyaz'!.."

Fanustay arabanın arkasında, yere uzanmış, kafasını içi "mal"la dolu lastiklere dayamıştı. "Bu saflıkta, bu kıvamda, bu nefasette 'beyaz'ı yapsa yapsa ancak cadı bilmem ne vıllı hanımefendı yapabilir."

Üçü de kahkahayla güldüler.

Aradan bır zaman geçti. Konusmalar bıtmış, coskulu, neseli gülmeler durulmustu. Motor gürültüsü ile tekerleklerin yolda çıkardığı seslerden baska ses kalmamıştı arabada.

"Ne para yatıyor su hurdanın içinde! Öyle değil mi çocuklar?" diye agzını sapırdattı arabayı kullanmakta olan genç savaşçı. "Stepnelerin içinde gizlenmekte olan kutsal 'malımız'ın onda birı bile üçümüzü ömür boyu, hiç çalışıp çabalamadan, gül gibi, bolluk içinde yasatmaya yeter de artar bile. Ha? Ne dersınız?"

Ama umduğu yanıt gelmedi diğer ıkısından. Arada, buz gibi, uzun bır sessizlik oldu. Belki hepsı böyle düşünüyorlar, ama bunun bır baskasının agzından, yüksek sesle söylenmesinden hoslanmıyorlar ve korkuyorlardı.

"Haydı çocuklar, bırakın şimdi bu erdemlilik numaralarını!" diye üsteledi sürücü. "Sızın de benim gibi düşündüğünüzden kuskum yok. Ama korkuyorsunuz. Birincısı benden korkuyorsunuz: 'Herif bizim agzımızı arıyor. Gerçek niyetimizi agzımızdan kaçırmamızı bekliyor üstlerimize bızı jurnallemek için' diye düşünüyorsunuz. İkincısı ise kendinizden ve örgütten korkuyorsunuz. Akli evvel komutanın palavralarından korkuyorsunuz: 'Yeryüzünün neresine kaçarlarsa kaçsınlar, ısledikleri bu suçtan dolayı ölümüne cezalandırılırlar'mısL

Koskoca CIA, MOSSAD bulamıyorlar aradıklarını yeryüzünde de bizim kıcı kırık savaşçılarımız mı bulacak bızleri?"

Diğer ıkı savaşçı kalın bır sessizliğe bürünmüşlerdi; gıkları çıkmıyordu. Hiçbir sey duymaz gibiydiler. Yalnızca pencerelerden dışarı bakıyorlardı.

"Ülkümüz şimdi paramparça! Birilerinin pesinde Turaniamızı eskısından bin beter duruma düşürdük, bataga sürükledik. Bu gıdısla Turanıa ile birlikte kendımız de perisan olacağız.

Ülkemızı kurtaramadık, barı bundan böyle kendimizi kurtaralım. Yasamımızı, gençliğimizi zıyan zebıl etmeyelim. Bu güzel fırsat bır daha kolay kolay ele geçmez."

Sessizlik sürüyordu. Sessizlik bu üç savaşçı arasındaki ilk çatlağı büyütüyordu. Akşamın alacakaranlığında hiç sorunla karşılaşmadan Rusya'ya geçtiler.

* * *

İslamcı gerillaların çorak dagların arasında sıkışmış gızlı karargâhlarındaki sözüm ona "lojistik"

merkezının önünde oturmuş, TIR konteynerlerinin bosaltılmasını büyük bır saskınlık ve kaygı ile ızlıyorlardı. Binlerce kilometreden beri -neredeyse sırtlarında- tasıdıkları yükler açığa çıktıkça, tüyleri diken diken oluyordu. Elbette ki bır askeri üstün yüklenenlerin patates, kuru soğan, et, dıkıs

makinesi, araba balatası olması beklenemezdi. Ama böylesi de ne Farustı'nın, ne de diğerlerinin aklının ucundan geçmişti. Neler çıkmıyordu ki konteynerlerin içinden!.. Arka kapılardan her yeni sandık ya da paket çıkarıldığında hepsinin dudakları biraz daha uçukluyordu: "Müteveffa" Kızıl Ordu "terekesinden" en küçüğünden en ağırına "terminatör"

silahları, el bombaları, biyolojik-kımyasal gaz bombaları, çeşitli boy ve cinsten mayınlar, bubi tuzakları, yerden yere ya da yerden havaya roketatarlar, bunlara ılıskın çeşitli güçteki roketler, gece dürbünleri, gaz maskeleri, çelik yelekler, çeşitli iletişim araçları, tasınabilir radar donanımları. Farustı, bu arada birkaç küçük sandık üzerinde radyasyon tehlikesini simgeleyen amblemi de gördü. Bunlar küçük roketatarlarla bile kullanılabilen küçük güçlü nükleer roket başlığı kutularıydı. Farustı'nın anımsadığına göre, bu küçük(!) güçlü roketler, bir kenti değil ama orta boy bir kasabayı insanıyla, binasıyla, caddesi-sokagıyla yeryüzünden rahatlıkla silebilecek güçteydi.

Kısacası, insan öldürmek için gerekli ne varsa hemen hepsi bir bir çıkarılıyordu konteynerlerden. Farustı, bu araç-gereçle İslam seriatçılarının, değil yalnızca Özbekistan, Orta Asya'daki tüm devletlere kafa tutabileceklerini düşünüyordu. İçti hırsı, nefretle doldu. "Bir şeyler yapmalı" diye içinden geçirdi. Oysa bir şey yapacak ne gücü, ne de cesareti kalmıyordu. Bir yandan pısmırlık ve kızgınlıkla çıkarılıp tasınmakta olan askerî araç-gereçleri gözleyordu, bir yandan da elinden gelebildiği tek şey yapıyordu, içinden beddua okuyordu saga sola: Albay arkadaşına, Ortodokslar Birliği'nin, basta kart, seveci suratlı kadın olmak üzere, tüm militanlarına, İslamcılara, Tura Ulusçularına, aklına gelen herkese lanetler okuyor, küfürler ediyordu. "İnsallah en yakın zamanda Özbek hükümet güçleri bu rezilleri enseler de, bu korkunç araç-gereç kullanılmaya kalmadan ellerinden alınır!" diye tüm yüreği ile "göklerdeki ulu babamız"a yakardı.

Ne olduysa, nasıl olduysa oldu; yakarısı duydu göklerdeki ulu babamız ve de gereğini yerine getirdi!

Birden son derecede güçlü ısıldaklar bıçak gibi kesti karanlığı. Seriatçı gerillalar beklemedikleri, kurtulunması olanaksız bir baskına uğramışlardı. Tüm çevreleri Özbek Ordusu'nun yüzlerce komandosu tarafından çembere alınmıştı. Ayrıca, nereden çıktıkları anlaşılamayan kapkara, Afganistan yadigarı, ürkütücü bes savaşı helikopteri de tepelerindeydi.

Tek kursun bile atmaya fırsat tanımadan gerillalar ve tabii konvoy personeli kolaylıkla teslim alındı. Anlaşıldığı kadarıyla bu öyle rastgele, son dakikada kararlaştırılan bir baskına benzemiyordu. Her ayrıntısı uzun uzun düşünüldü ve planlanmış bir baskındı bu.

Farustı ve adamlarını -nasıl olduysa- sıp diye tanıyıp vermişlerdi baskını düzenleyenler. Onlara olan tavırları daha deşisikti. Turaları diğerlerinden ayırarak ayrı bir askerî kamyonu tıktılar ıte kaka. Diğerleri başka kamyonlara dağıtıldı. Tutsaklar yere bağdas kurarak oturtulmuşlar, elleri de başlarının üzerinde kenetlenmişti. Kamyonun tahta bankalarına da ellerindeki otomatik tabancaları tutsaklara doğrultmuş sert bakışlı Özbek komando erleri oturtulmuştu.

Uzunca bir bekleyişten sonra kamyonlar hareket ettiler. Kamyonların brandaları kapalı tutulduğu için nereye gittiklerini kestiremiyorlardı. Hos artık nereye gittiklerinin ne önemi kalmıyordu ki! Hava dehşetli soğumustu. Kamyonların hızlanmasıyla yırtık brandaların arasından sızan yelın debisi ve soğukluğu giderek artıyor, insanların suratında, sırtında, göğsünde kırbaç gibi saklıyordu.

Gözleri dalan Farustı, panik içinde belleğini yokladı. Bir şeyler düşünebilmeyi, bir şeyler anımsayabilmeyi istiyordu. İçinde bulunduğu bu felaket durumu yaşamamak, duymamak için geçmişte kalan bir şeyler aklına düşmeli, geçmişi düşünmeli, geçmişi yaşamalıydı. Ama olmuyordu, yapamıyordu. Belleği, ınatla, en ufak bir ipucu bile vermiyordu. Sanki bilincine, tanımadığı birı bagdas kurup oturmuş, elindeki kocaman sılğıyle geçmişine ılıskın ne varsa hızla sılmekteydi. Henüz sılğının hışmına ugramamış bellek hücrelerini yakalayabilmek için büyük çaba gösteriyordu. Sonunda bir ölçüde basardı: Turanıa'dan ayrılalı hiç aklına düşmemiş Gübertchinka'nın o hüznü, mutsuz, güzel melek yüzü ilk ve son olarak beliriverdi gözlerinin önünde. Kim olduğunu bilemiyordu, adını bile anımsamıyordu. Duyumsadığı tek şey, özlemin ve pısmanlığın keskin hançerinin yüregini deserken verdiği siddetli acıydı. Aynı anda bir baska bellek hücresinin kapagı açıldı, içinden Puskın dızeleri dökölüverdi: Seviyordum sızı; ve bu ask belki İçimde sönmedi bütünüyü; Fakat üzmesın sızı artık bu sevgi; İstemem üzölmenızı hiçbir seyle. Sessızce, umutsuzca seviyordum sızı; Kâh ürkeklik, kâh kıskançlıkla üzgün;

Bu öyle içten, öyle candan bir sevgiydi ki, Dilerim bir baskasınca da böyle sevilin.

Sonra birden, gözlerinin önündeki Gübertchinka ile kulaklarını çınlatan Puskın, el ele tutusarak döküntü kamyonun yırtık bran-dasındaki deliklerden birinden süzölüp uçarak gittiler; bir daha geri dönmemek üzere...

Soguktan tır tır titreyen Farustı böğrüne inen sert dırseğin verdiği acıyla inledi. "Tüm bu belaları sen açtın bizim basımıza sıska, tüysüz orospu çocuğu!" diye dızleri arasından hırladı dırseği indiren insan azmanı soförlerden birı. "Bu korku verici araç-gereci taşıdığımızı bir tek sen biliyordun ve bize hiçbir şey anlatmadın. Bir de üstelik yükümüzü ne ıdügü belırsız kısılere teslim ediverdin anlamadan, dınlemeden. Yaktın hepimizi! Yasamımızı kararttın!" Sıddetli bir dırsek daha ındı böğrüne Farustı'nın. "Bize attığın bu kazığı ben senin uygun bir yerine sokmaz mıyım? Ben seni... "

Kamyondaki askerlerin basındaki çavusun dıpçığı patladı odun kafalı soförün kafasında.

Adamın bası kan içinde kalmıstı. "Konusmak yok, devınmek yok!" diye kabaca bagırdı çavus.

"Yoksa yersın kursunu alnının ortasına!"

Yaklaşan sabahın kör ayazında, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir yolculugun sonunda, bilmedikleri bir yerde durdu kamyonlar. Bındırıldıkları gibi ite kaka ındırıldılar. Karanlık ve pıs kokulu uçsuz bucaksız koridorlardan yürütölüp bir kogusa sokuldular. Kogustakiler yine yalnızca konvoy personeliydi.

Kapı kapanır kapanmaz tüm konvoy görevlileri Farustı'nın üstüne saldırdılar. Baslarına gelen her şeyden onu sorumlu ve suçlu buluyorlardı. Küfürler, asagılamalar, ağız dolusu tükürükler savurarak, sille-tokat-tekme, dövmeye başladılar adamı.

Farustı'nın gıkı çıkmıyordu. Elbiselerinin içinde büzülmüş, düşünüyordu. Sabah sorguya aldıklarında her şeyi açıklıkla, çekinmeden anlatacak ve düstükleri bu lagım kuyusundan hem kendini, hem de -su anda kendisini öldüresiye dövmekte olan- adamlarını kurtaracaktı.

Çantasındaki belgeleri, konsimentoları, faturaları göstererek nasıl aldatıldıklarını, nasıl alçakça bir tuzagın kurbanı olduklarını ortaya koyacaktı.

Farustı algılamıyordu artık tekmeleri, silleleri, tokatları; hiçbir yeri acıımıyordu. Bağırıs çağırısı da, küfürleri de ya duymuyordu ya da anlayamıyordu. Yalnızca üsüyordu. Her tekme-tokatta, kulagina çalınan her yeni küfür ve asagılamada biraz daha küçüldüğünü, biraz daha zayıfladığını, tükendiğini duyumsuyordu.

Dövenlerin kollarındaki güç tükenmişti en sonunda; yorgunluktan baygın düşmüş, birer köseye serilmişlerdi. Yedıgı bunca kötüge karsın içlerinde en dıngını yine de Farustı ıdı. Dayaktan daha çok akli ertesı gün yapacağı savunmada ve göstereceğı kanıtlardaydı. Isledikleri suçun bilinçli yapılmış bir suç olmadığını sorusturmayı yürütenler de anlayacaklar, en azından küçük bir cezayla yakayı kurtaracaklardı. Belki de Turanıa'da bu yük tasımacılığını planlayanlar, yakalanma haberi duyulur duyulmaz olaya el koyacaklar ve kendilerini, yargı karsısına bile çıkmadan, buralardan kaçıracaklardı. İslam seriatçısı gerıllalar tarafından zorla el konan bu askeri araç-gerecin Özbekistan'la en ufak bir ılgısı bulunmadığı, bu yükün aslında Taliban'a karsı savasan Özbek asıllı gruplara lojistik destek sağlamak üzere ulaştırılmaya çalışıldığı açıklıkla anlatılacaktı. Ama önce kendisinin çantasındaki belgeleri sorumlulara bir bir sunması ve açıklama yapması gerekiyordu. Farustı sabaha kadar çantasına ıyı sahip olmalıydı. Bunun için çantasını

-artık ıyıce bollanmış olan- pantolonunun beline sıkıstırarak öyle yatmalıydı. Eliyle los kogusun tas zemininde çantasını aradı ama bulamadı. İleriye, geriye, saga, sola doğru birkaç hamle daha yaptı. Çanta yoktu.

"Bunlar bana saldırırken kimbilir nerelere kayıp gıtmıştır" diye düşündü. Emekleyerek el yordamıyla yerleri kolaçan ediyordu. Uzaktan bakıldığında, kendisine atılmış sadakayı kaybetmiş de onu arayan bir kör dilenciye benziyordu. Kogusun hiçbir yanında çantaya benzer bir sey yoktu. Arandıkça Farustı'nın içindeki panik de büyüyordu. Yeniden titremeye başlamıştı. Üsüyordu. Ayrıca, yedıgı dayagın acısı çıkıyordu yavas yavas; bedeninin her bir yanı dayanılmaz bıçımde ağrıyor, sızlıyordu.

Farustı, demin kendisini esek sudan gelene kadar dövenlerin dizlerine, ayaklarına kapandı.

Sarsıla sarsıla ağlıyor, gözyası döküyordu. Onlara çantayı bulmaları için yalvardı. Çanta olmadan hepsinin yasamları kaymış demektı. Çanta olmadan buradan bir adım uzaklasamazlardı. Soförlerin Farustı'ye olan kızgınlıkları geçmiş, ya da ona mıye bu denli kızgın olduklarını belki de unutuvermişlerdi. Hepsı bön ve saskın, bombos kogusun taslarında çanta aramaya basladılar.

Farustı -yine emekleyerek- kogusun kapısına vardı. Kolunda kalan son güçle kapıyı yumrukladı. "Çantamı getirin bana! Kamyonda elimdeydi. Lütfen bulun onu benim için.

Kurtarsa kurtarsa o çanta kurtaracak bızı. Yalvarıyorum!.. "

Kapı beklenmedik bıçımde açılıverdi. Kapıda beliren gardıyan koca postallarıyla siddetli bir tekme salladı yerde sürünmekte olan Farustı'ye. Küçük adam kendini yana savurarak kafasını kurtardı tekmeden ama, koca postal sol omzuna yapıstı. Farustı yerden fırlayıp -bos bir kutu gıbı- yüzüstü uzanıverdi taslara. Dayanılmaz acılar içindeydi; sanki kör bir testere ile her yanını kıtır kıtır

dogruyorlardı.

"Uslu oturmazsan," dedi gardıyan kabaca, "seni üç kat yerin altındaki karanlık zindanlardan birine götürürüm. Orada, göz gözü görmez karanlıkta, bir karıs su içinde, kedi büyüklüğünde sıçanlarla yatıp kalkarsın." Kapıyı gürültüyle kapayıp kilitledi.

Farustı yattığı yerden kendisini izlemekte olan anlamsız suratlı konvoy görevlilerine göz gezdirdi. Buradaki bu insan büyüklüğünde sıçanlarla yaşamak daha mı az tehlikeliydi sanki?

* * *

O gece hiç durmadan ilerlediler. Yorulan, direksiyonu bırakıp arka tarafta uyuyor, yorgun olmayanlardan biri minivanı kullanma görevini devralıyordu. İkinci ve üçüncü geceler de böyle geçti. Bol miktarda yiyecek içecekleri de olduğundan, yalnızca benzin almak için duruyorlar, bu arada da tuvalet gereksinimlerini karşılıyorlardı.

Dördüncü gün aksam bastırırken, ilk gün Turania'dan çıkarken arabayı süren savaşçı,

"Biliyorsunuz Urallar'a vardık artık. Bundan sonraki yol ınıslı çıkıslı, kıvrımlı, insan gözünü aldatıcı bir yol Urallar'ı asana kadar. Bu yolda araba kullanmak uçsuz bucaksız tundraların arasında direksiyon sallamaya benzemez. Yorgun bedenle, yorgun kafayla, gecenin kör karanlığında, dağlara kıvrıla kıvrıla tırmanan, kıvrıla kıvrıla inen bu yılan gibi kötü yollar kazasız belasız atlatılmaz. Onun için, ben derim ki Volga ovalarına kadar geceleri arabayı bir yere çekip rahat rahat uyuyalım. Yalnızca gündüzleri yol alalım," diye çıktı ortaya.

Fanustay ile diğer savaşçı sasırmışlardı bu öneriye. "İyi ama," dedi Fanustay, "yorgun olan zaten arkada yatıp dinleniyor, horul horul uyuyor. En dinlenmiş ve dinç olanımız direksiyon basına geçiyor. Bunun için yedi-sekiz saat durup mola vermeye ne gerek var ki!"

"Yalnızca gündüzleri yolculuğu sürdürüp geceleri mola vererek biz bu yolu bitiremeyiz kardesim," diye diğer destek çıktı Fanustay'a. "Ayrıca komutanlarca gece molası vermememiz için sıkı sıkı uyarıldık

mi?"

"Sen onlara bakma!" diye gürledi ilk savaşçı. "Onlarda ağız kalabalığı çok; eyleme gelince hiçbirinde ısı yok! Gece-gündüz hiç durmadan yol alırken, kötü amortisörlü arabanın tangirtisi-

tungurtusunda yatıp da adam gibi uyumak, dinlenmek, yorgunlğunu atabilmek olası mı?"

"Anlaşıldı!" diye arkadaşını yatıstırmaya çalıştı Fanustay. "Sen galiba kendini azıcık yorgun buluyorsun, gece araba kullanmaktan ürküyorsun. Olabilir. Doğaldır. Bundan sonra geceleri araba kullanma ıstersen. Biz, ıkımız, nöbetlese kullanırız. Gündüzleri de sen kullanırsın, biz dinleniriz. Anlastık mı?"

Bu öneri büsbütün kızdırmıstı gece molası vermekte ısrarcı olan oğlanı: "Sen çocuk mu kandırıyorsun kuzum?" diyerek Fanus-tay'ı azarladı. "İkınızden biri, gecenin uykuyu davet eden karanlığında, bir

anlık bir dikkatsizlikte ya da asırı yorgunluk ve uykuyla kursun gibi ağırlasan gözkapakları bır-ıkı saniyecık kapandığında arabayı dık bir uçuruma yuvarlarsa ıçinde ben de olmayacak mıyım? Bu hurdası çıkmıs arabanın bes metre ılerısını bile adam gibi gösteremeyen  l  gözü farlarıyla, yol almaya  alısmının ne denli zor olduğunu bılmıyor musunuz? Üstelik, yüksek dağlık yerlerde çok koyu sıslerin basladığı mevsım ıçinde değil mıyız?"

Dığer ıkısı ıkna olmusa benziyordu. Gece molacısı son sağlam kanıtını en sona saklamısı.

"Ayrıca," dedi, "bu yöreden başlayarak Ural ge islerindeki trafik yoğunluğu g derek artar.

     -bıldıgınız gibi— Urallar'ın doğu eteklerindeki bu topraklarda çok yoğun olarak sanayi kurulusları bulunmakta. Bu bölgeyle Batı Rusya arasındaki karayolu ulasımı ise —sımdı bizim de geçmek zorunda olduğumuz— bu dar, kıvrımlı, kötü yüzey kaplamalı yollardan saglanıyor.

Bu yollarda dıreksiyon sallayan soförlerin hemen hepsı, en az   -dört duble votka atmadan kesinlikle yola çıkmazlar. Ve sıız, benim atılgan, sadık gece kusu kardeşlerim, kulaklarından bile buram buram alkol fıskıran böyle bir ayının kullandığı kamyon ya da TIR'ın altında kaldığında, hangınız     m z n de yaşamını kurtaracak?"

Daha fazla direnemedi Fanustay'la arkadaşı     nc  savaşıya. Gece molası vermeye karar verdiler ve ilk karsılaştıkları benzin ıstasyonunun yanında bulunan kamyon otoparkına minivanlarını çekerek durdular. Gece molası isteyen oğan çok sevinmişti bu duruma.

"S z m  dınleyıp     m z n de yaşamını kurtardığınız ıçın bu geceki yiyecekler ı ecekler benden!" diye neseyle bağırdı. "Arkadaki tatsız tuzsuz konserveler canıma yetti. Benzinliğın yanındaki markette herhalde yenebilecek adam gibi bir seyler vardır. Ben g dip bir kolaçan edeyim."

Az sonra oğan kucagında koca bir plastik torbayla döndü. Torbanın ıçinde neler yoktu kı!

Oğan mola sevincinden küçük markette yenecek ne varsa almısı: Kızarmıs tavuk butları, salam, sosıs, jambon, peynir, Rus salatası, ıkı tane altılı kutu bira kasası ve votka.

G rmemısler gibi yediler, ı tiler. Kafayı buldukça, önce Turania'yı "kurtardılar", sonra bağırdılar,  agırdılar, sarkılar, türküler söylediler, arabanın ıçinde saga sola çarparak oyunlar oynadılar, eğlendiler. En sonunda da, hepsı arabanın birer kösesinde sızıp kaldılar.

Fanustay kâğıt hısırtıları ile gözlerini açtı.    tane hiç tanımadığı garıp koca hayvan et kokusunu duyup arabanın açık arka kapısından gırmısler, k ğıtların ıçindeki yemek artıklarını mideye ındırıyorlardı. Hayvanları kovaladıktan sonra doğruldu yerinden. Gece molasını arkadaşlarına kabul ettiren oğan arabada yoktu. "Esek herıf!" diye söylendi, "insan, gecenin k r karanlığında  ıse g derken arkasından kapıyı kapatmaz mı?" Atladı arabanın arka kapısından, oğanı aramaya  ıktı. Hiç alısık olmadığı kadar yıyıp ı mekten kafası zonkluyor, midesi fena halde bulanıyordu. Bacakları bedenini zor taşıyordu.

Uzun zaman bakındı  evreye. Benzinliğın tuvaletine baktı. Oğan ortalıkta yoktu. Birden aklında bir sey  aktı. Kosa kosa gıttı baktı minivanın arka bölümüne. ıçlerinde çok değerli

"mal"ın saklandığı iki stepneden birı yok olmuştı. Panik ve sınır içinde öteki oğlanı binbir zorlukla uyandırdı daldığı derin sarhos uykusundan. Durumu anlattı. Üçüncü oğlan stepnelerden birıyle birlikte yok olmuştı.

"Bunun içinmiş meger bu ısrar, bu kıyamet gece molası vermek için!" diye kızgınca söylenerek direksiyona geçti haberi alınca uykusu da, sarhosluğu da bir anda uçup giden oğlan. "Bu kadar yedirme ıçırma de bızı uyutmak içinmiş."

Arabayla otoparktan ayrılıp karayoluna çıktılar.

"Saga doğru mu gıtmıştır, sola doğru mu?" diye sordu Fanustay.

"Asırdığı ugursuz mal nerede para ederse o yana. Yanı batıya. Yanı saga."

Urallar'a doğru son hızla yola düzüldüler. İkisi de yolun iki yanını gözleriyle dikkatle tarıyorlardı. Bu olay yorgunluklarını da, sarhosluklarını, uykusuzluklarını da unutturmuştu savaşçılara, çıvı gibi olmuşlardı.

"İnsallah gıdısiyle benim uyanmam arasında çok zaman geçmemiştir." Fanustay kendi kendine konusurcasına söylendi. Sesi kaygılıydı.

"Hıyar yerine koydu herif bızı!" diye öfkeyle parlarken öteki, birden gözlerini kısarak karanlığı delmek ıstercesine basını ön cama yanastırdı. "İti an, sopayı hazırla!" diye bir zafer narası attı.

Hırsız savaşçı ılerde yolun üzerinde lastiğin üstüne oturmuş uyumuş kalmıştı. Arabanın sesini duyunca yerinden fırladı. Elleri kollarıyla otostop ısaleti yapıyor, arabayı durdurmaya çalışıyordu. Anlaşılan gelenin kendi minivanları olduğunu anlayamamıştı. Araba, oğlanı geçtikten sonra yavaslayıp saga yanastı, durdu. Oğlan sevinçle tekerlegini yerde yuvarlayarak arabaya doğru kosarken arabayı kullanan savaşçı birden vıtesi geriye takarak tam gazla arabayı geri doğru fırlattı. Önce oğlandan çıkan canhıras bir çığlık, arkasından da tok bir çarpma sesi duyuldu. Acemi hırsız oğlan kanlar içinde yerdeydi.

Direksiyondaki oğlan, Fanustay'ın bile kanını donduran sadıst kahkahalar atıyordu. "Bızım mı, yoksa senin mı enayı olduğunu öbür dünyada bol bol düşünecek zamanın var artık sımdı!" diye söylenirken ikisi de arabadan ındiler. Oğlan cansız yatıyordu.

Cesedin basında Fanustay'ın bası dönmeye, midesi bulanmaya başladı. Zor attı kendini yolun kenarına. Sarampole midesindeki hazmolmaya zaman bulamamış tavukları, sosısları, bıraları, votkaları, ne var ne yoksa hepsini çıkardı. Bu arada öteki savaşçı, son derece profesyonelce, oğlanın üstünde kımlığının anlasılmasını kolaylaştıracak ne varsa, hepsini almıştı.

"Gerekli mıydı bunu yapmak?" diyerek tiksintiyle bir ölüye, bir de dıgerine baktı. "Elinden lastiği aldıktan sonra, bir güzel döver, basımızdan savardık."

"Bunu cebinde buldum sımdı!" diye ufak bir tabanca gösterdi öteki. "Bize, yolculuga çıkarken teslim edilen tek sılah. Kaçmadan önce dösemenin altındaki gızlı yerinden çıkarmış anlaşılan.

Kendisine yaklasan arabanın bizim arabamız olduğunu sezseydi, hiç kuskun olmasın, ıkımızı de öldürürdü. Ayrıca, davadan dönenin vurulacağından da şimdiye kadar kimse söz etmedi mi sana?"

"Saçmalama!.." diye sertçe tersledi Fanustay. "Öldürecekse bızı, park alanında, arabada sızms durumdayken öldürürdü. Böylece hem araba, hem de ıkıncı tekerlek de ona kalırdı."

"Orada öldüremezdi. Çünkü öyle bır sey yapmaya kalksaydı, tabanca sesiyle park alanındaki kamyonlarda uyumakta olan soförler, benzinlik ve marketteki çocuklar ayaklanırlardı." Ayaga kalktı acımasız savaşçı, çevreye göz gezdirmeye başladı. "Haydı artık uzatma da, önce su tekerlegi bulup arabaya atalım, sonra da bunu ortadan kaldıralım."

Tekerlek —çarpmanın siddetiyle— yolun karşı tarafındaki hendeye fırlayıp gıtmıstı. Onu bulup arabaya koydular. Sonra cesedi ayak ve ellerinden tutarak yoldan uzak bır noktaya götürüp attılar. Savaşçı arabanın benzin deposunda ıslattığı paçavralarla cesedi benzine buladı. Sonra da vurdu çakmagı cesedin üstüne. Kosarak arabaya atladılar ve oradan hızla uzaklastılar.

Fanustay yan gözle arabayı kullanmakta olan yol arkadasına baktı. "Örgüte layık bır savaşçı ıste böyle olmalı!" diye düşündü. Tıksınıyordu, midesı bulanıyordu, beynı zonkluyordu. "Yazık kı ben onun kadar ıyı bır savaşçı degılım. Ne kadar çaba gösterirsem göstereyim, hiçbir zaman da olamayacağım." Döndü, yanmakta olan cesedin alevlerine baktı. Ates yandakı çalılara, tundralara da sıçramıs, yangın büyüüstü. Her zaman yangınları, havada dans etmekte olan kıvrak alevleri izlemekten "sehevi zevk" duyan Fanustay, bu kez acıyla bakıyordu yükselen alevlere.

Arabayı kullanan savaşçı —bakışlarına delice bır ifade gelip oturmus— kampta kendilerine öğretilen coskulandırıcı marslardan birini bagıra bagıra söylüyordu.

Volkswagen minivan —bır yolcu eksığıyle— Urallar'ı geçmeye hazırlanıyordu.

* * *

"Mola" sözcüğünü hiç ağızlarına almadan, nöbetlese arabayı kullanarak, durup dınlenmeksızın, ıkı gün sonra, 1925'ten Stalin'in ölümüne kadar bır süre adı Stalingrad'a dönüştürölmüs Vol-gograd'a vardılar. İkısı de şimdiye kadar böylesine büyük ve hareketlı bır kent ve ona adını veren Volga gıbı görkemli bır ırmak görmemişlerdi. Yasam boyu tanıdıkları tek akarsu Dania, Volga'nın yanında dere gıbı kalıyordu. Kenti dolastılar önce. Sonra da kıyıda bır yerde oturup Rusya'nın simgesi, tarih boyunca halk sarkılarına, öykülere, destanlara, masallara konu olmus

"Volga Ana"ya bakakaldılar.

Bırkaç saat sonra yeniden, Volga'yı sollarına alarak, onunla birlikte güneye, Hazar kıyılarına dogru yola çıktılar. Rusya'nın "atardamar"ının beslediğı bereketli toprakları, onun ınsanlarını, çevrenin çarpıcı güzelliğini, ırmagın üstündeki olaganüstü trafığı, saskın ve hayran izleyerek Volga deltasına, Astragan'a vardılar. Buradan İran'ın Rest kenti yakınlarındakı Bender-ı Enzelı lımanına kamyon ve TIR taşıyan Ro-Ro'ların nereden hareket ettiklerini sorup öğrendiler, ama çok da fena canları sıkıldı kendilerine verilen bılgıye. Yorgunluktan ıkısı de neredeyse ölmek üzereydiler. Astragan'da hemen gemiye bineceklerini ve bol bol dınlenecek zaman bulabileceklerini hayal etmişlerdi. Oysa şimdi

öğrendiklerine göre, bu yörelerde deniz çok sık olduğundan, aradıkları gemileri bulabilecekleri limanlar, kentin en az ıkı yüz elli ya da üç yüz kilometre batısında bulunuyordu.

Yorgunluktan bitik, moralleri bozuk, küçük bır kasabanın kıyısındaki lımana vardılar sonunda.

Iskelede kuru yük kosterine benzer bır gemi vardı, ama araç taşıyacak Ro-Ro tıpından bır tekne gözükmüyordu ortalarda. Bıraz dikkatlı bakınca anladılar ısın püf noktasını. Geminin bordasında araçların gırıs-çıkıs yapabileceğı bır delık açılmıs, böylece de eski kuru yük kosteri araç taşıyabilen bır gemiye dönüştürülmüştü. Bu delikten giren ağır ve asırı yüklü araçlar geminin alt ambarlarına alınıyor, küçük ve yükü olmayan araçlar ise vinçlerle geminin güvertesine dızılıyordu. Geminin bacasındaki kızıl üzerindeki sarı orak-çekik kapatılıp, baca Rusya bayragının kırmızı, beyaz, mavi renklerine boyanmıstı.

Ama boyama o kadar bastan savmaydı kı, beyaz rengin altından orak-çekik hâlâ sıırıtıyordu.

Kıyıda, limanın gırısında uzun bır kamyon, kamyonet, otobüs ve TIR kuyruğu vardı.

Volkswagen minivan da kuyrugun sonuna gırdı. Fanustay ile savaşçı arkadasının sıradaki kamyonların soförleriyle yaptıkları sohbetle, bu ve buna benzer gemilerin Sovyet döneminden sonra özelleştirilerek kendi personeline, simgesel bır paraya devredildikleri anlasıldı.

Azerbaycan'a, Ermenistan'a, İran'a, son zamanlarda giderek artan kara tasımacılığı, Hazar'ın batısındaki yolun Kafkas "cangılı" içinden geçmesi, dogusundakının ise üç ayrı devletin aç gözlü rüşvetçi memurlarının sınır kapılarında konuslanmaları ve araç soförleri ile tasıma sıirketlerine kan kusturmaları nedeniyle gittikçe daha az kullanılıyordu. Bu yüzden de, bu üç ülkeye yük tasımacılığı yerine, yük taşıyan araç tasımacılığı daha ıyı ekmek parası getirir olmuştı. Firmalar ve soförler Hazar'ın ıkı kıyısındaki ülkelerden geçmek yerine, çürük çarık gemilerle bın ıkı yüz kilometrelık uzun Hazar denizi yolculugunu yeglıyorlardı.

Uzun kuyrukta ıkı gün bekledikten sonra, iskeleye yanasan üçüncü gemiye binebilme hakkını elde ettiler. Hurda minivan, sıradaki diğler küçük araçlarla birlikte, geminin vinçleriyle güverteye yerleştirildi. Çok geçmeden de gemi, Bender-ı Enzeli'ye dogru yol almak üzere, açıldı limandan. Güzel bır sonbahar günü baslamıs, kıpırtısız hava denizi çarsaf gibi yapmıstı.

Bahar sarılığına bürünmekte olan yesillikler ve yoksul kasabanın yoksul evleri yavas yavas küçölüp gözden kayboldu. Sakın denizin üstünde kayar gibi gıden geminin içinde olmak, havanın güzelliğı ıkı oğlanı da serseme çevırmıs, mutlu kılmıstı. Tembelce uzanıp denizi, masmavi berrak havayı, yiyecek pesinde geminin üstünde dolanan beyaz martıları izlediler hiç konuşmadan.

Üçüncü savaşçının öldürölmesi gecesinden beri geriye kalan ıkı savaşçı arasına kalın, asılmaz duvarlar örölmüştü sanki. En gerekli seylerin dısında, birbirleriyle konuşmamaya çalışıyorlardı.

Her ıkısı de diğelerini bır tehlike olarak görüyor, birbirlerine kesinlikle güvenmiyorlardı.

Karsıdakinden gelebilecek bır kazıktan öylesine korkuyorlardı kı, arabadan uzaklaşmak gerektiğinde ıkısı de aynı anda arabadan iniyor, aynı anda arabaya bınıyorlardı. Tuvaletle bile birlikte gıdıyorlardı.

İkisi de diğerine —kısa bir süre için bile olsa— arabayı ve tabii özellikle de stepneleri emanet etmek istemiyordu.

O günün aksamına doğru ikisi de sıkılmaya başlamıştı. Arabayı bırakıp gemiyi kesfe çıktılar.

Önce arabasız yolcularla araba kullanan soförlerin zaman geçirdikleri yolcu salonuna girdiler.

Korkunç bir havasızlık, yanık yağ, ter, ayak kokusu sert bir tokat gibi çarptı suratlarına içeri girer girmez. Kimi yolcu kanepelere uzanmış horul horul uyumaktaydı. Kimisi ise bağıra çağıra birbirleriyle muhabbet ediyor, hatta birbirlerine elleriyle esek sakaları bile yapıyorlardı.

Yolcuların bir bölümü ise tavla, satranç, dama, domino, okey ya da kâğıt oynamaktaydı. Tüm bu hengâmeye, köselede tavana yakın monte edilmiş bir televizyondaki, briyantinle diken diken edilmiş saçları, düğmeleri göbeğine kadar açık, cart kırmızı gömleği, daracık pantolonu, detone sesiyle çığlık çığlığa Rus pop şarkıları haykıran bir "yumusak" ayrı bir renk katmaktaydı.

Salonun dibinde, çay, kahve, sandviç, tost, bisküvi satılan büfe görünüyordu. Büfe, isteyenlere omlet ile soslu, salamlı, jambonlu yumurta da yapmaktaydı. Salondaki dayanılmaz kokunun asıl kaynağının bu büfe ile ayakkabılarını çıkarıp kanepelerde uyumaktaki yolcular olduğu anlaşıyordu. Savaşçılar bu kokuya kısa bir süre dayanabildiler ancak, hemen dışarı çıktılar.

Geminin alt katlarını da görmek istediler. Ama geminin iç görünüşü dışından daha korkutucu geldi kendilerine. Boyalar dökülmüş, demir olan her şey kalın bir pas tabakasıyla kaplanmıştı.

Anlaşılan, gemi yıllardır bakım ve boya görmemişti. Hazar'ın asırı tuzlu suyu geminin her yanını karşı konulamaz biçimde çürütmüştü. Her yandan ince ince sular sızıyor, koridorlarda fareler cırt atıyordu. Fanustay'ın, bu görünüm karşısında, içi korkuyla titredi. Bu hurda demir yığınının yolcularını sağ salım İran'a ulaştırabilmesi gerçek bir mucize olurdu. Göz ucuyla yanındakini süzdü Fanustay, duygularını sezebilmek için. Ama oğlanın suratından ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı. Havasızlık, ağır nem ve personel yemekhanesiyle mutfağından sızan ıgrenç kokular burayı yukarıdaki yolcu salonundan bile dayanılmaz kılıyordu. İki savaşçı, merdivenleri nasıl üçer-beser tırmanıp kendilerini açık havaya attıklarını bilemediler.

Çok güzel ve çok sakın bir geceydi. Her ne kadar kuzey yavaşça bulutlanmaktaysa da, gökyüzü yanıp sönen, göz kırpan yıldızlarla tıklım tıklımdı. Gecenin bayıltıcı güzelliği karşısında insanın içinden yatıp uyumak gelmiyordu. Gözlerinden uyku akana kadar gecenin güzelliğini içlerine çeken genç savaşçılar sonunda minivanlarına dönüp uyku tulumları içinde kıvrılıp yattılar.

Diğer savaşçı hemen horlamaya başlamıştı bile, ama geminin içinin yürekler acısı ve insanı korkulara salan durumu bir türlü gözlerinin önünden gitmeyen Fanustay uyku tulumunun içinde huzursuzca kıvrılıp durmaktaydı. Yarı uyur, yarı uyanık, sürekli olarak çürük gemiyi, onu oluşturan omurgayla ona perçinler, kaynaklarla tutturulmuş sac gövdeyi düşünüyordu. Pastan çürümüş perçinlerin, boydan boya çatlamış kaynak dıkislerinin bu gemiyi daha ne kadar ayakta tutabileceğini kendi kendine soruyordu ama, yanıtını veremiyordu. Yanındaki oğlanın dünyayı umursamaz, horultulu, ıslıklı uykusu da sınırını bozmıyordu Fanustay'ın. Basını tulumdan çıkarıp tiksintiyle oğlana baktı. "Bu gemiyle yolculuk ederken nasıl oluyor da böylesine rahat uyuyabiliyor?" diye kıskançlıkla düşündü. Korku ve

sıkıntı içinde kıvranmaktan yorgun düştü sonunda, uyudu kaldı.

Uyumak ıy de, ah bır de su karabasanlar olmasa!

Koridorlarda gördükleri fareler ıyice büyümüş, insan boyunda, sevimsiz ve korkutucu koca sıçanlara dönüşmüşlerdi. Her bırı, kaburganın üstündeki etleri kemirir gibi geminin omurgasını gövdeye bağlayan kaynak dıkislerini kemirip duruyordu. Kemirme sırasında bır perçine rastladıklarında — balığın kılçığını ayıklarcasına— yerinden çıkartarak üzerindeki paslı tabakayı afiyetle yalayıp yutuyor, sonra onu bır köseye atıyorlardı. Her kemiris, eksilen her perçin gemiyi biraz daha zayıflatıyor, dengesini biraz daha bozuyordu. Arada bır —aslında korkmadıkları halde— türlerine özgü alışkanlıkla, korkmuş gibi baslarını kaldırıp saga sola bakıyorlar, her şeyin yolunda olduğunu sezdiklerinde kaldıkları yerden aç gözlü kemirmelerini sürdürüyorlardı.

Yaslı gemi, canlı canlı eti, kemığı kopartılıp yenen bır av hayvanı gibi suyun üstünde debeleniyor, sanki çektiği can acısından, canhıras gıcırtilar, çatırtilar salıveriyordu karanlık denizin yüzeyine. İçten içe kemirilmesi biten gemi artık üstündeki yükü ve kendi ağırlığını kaldıramaz olmuştı. Neredeyse teknenin tüm parçaları birbirinden ayrılmak üzereydi. Kendini bır saga, bır sola atarak kaderinin belirlediği acı sondan kendini kurtarmaya çabalıyordu.

Geminin saga sola şiddetli yalpalamaları, mınıvanında uyumakta olan savaşçıları da, uyku tulumlarıyla birlikte, birbirlerinin üstüne savurdu. Kafa kafaya tokustuklarında, derin uykularından uyanıp tulumlarından dışarı fırladılar. Dışarıda tam anlamıyla kıyamet kopuyordu.

O güzelim hava, o sakın deniz gıtmış, yerine bır cehennem fırtınası —daha doğrusu tufanı—

gelip oturmıştı. Kuzeyden patlayan fırtına, kovadan dökülürcesine yağmakta olan yağmuru geminin üstüne bır kamçı gibi saklatıyordu. Hazar'ın azgın dalgaları zavallı gemiyi kaldırıp kaldırıp suya vuruyordu. Yaslı ve çürük tekne, Fanustay'ın düşündeki gibi, gerçekten de canhıras gıcırtilar, çatırtilar, ınıldemeler içindeydi.

Gemi limandan kalkmadan önce tüm araçlar sıkı sıkıya takozlandığı halde, şiddetli sallantıyla kımı arabaların takozlarından kurtularak birbirleriyle çarpıştıkları duyuluyordu. Mınıvan bu afete daha fazla direnememiş, her bır yanından içeri yağmur sularını almaya başlamıştı.

Arabanın solgun tavan ısıgı altında ıkı savaşçı birbirlerine baktılar. Fanustay korku içinde titriyordu. Nefes almakta zorluk çektiğinden, dudakları ve yüzü morarmaya başlamıştı.

Diğerinin ise dünya umurunda değildi.

"Su suratının haline bak!.. Yolculuga başladığımızdan bu yana bayagi yaslandın be Fanustay!"

diye hoyratça alay etti. "Hele su Hazar'ın hınzırlıkları yok mu, senin yaşamından söyle bır kırk-elli yılı alıp götürmüse benziyor. Bana kalırsa, senin ölümün pek öyle fırtınadan, gemiden, Hazar'ın azgın sularından değil, asırı yaslanmadan ve korkudan olacak." Çok gülünç bır şey söylemişçesine pıs bır kahkaha patlattı

agzından tükürükler saçarak Fanustay'a.

Mınıvanın içinde oradan oraya savrulup duruyorlardı. Fanustay, panik içinde, ön ve arka pencerelerden dışarıda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. "Bırak zevzekliği!" diye titrek sesiyle azarladı oğlanı. "Şimdi ne halt edeceğiz? Kapana kısıtılmış fareler gibi sıkıştık kaldık burada."

"Bu akşam da farelerle bozdun sen. Gece boyunca sıçan-fare edebiyatı yapıp durdun sayıklayarak. Şimdi bız bir an önce buradan arkadaki yolcu salonuna gitmek zorundayız."

"Delı mısın sen!" diye tersledi Fanustay. "Bu kıyamette yerinden kayan kamyonların arasında dolasılır mı

hiç?"

"Burada hiçbir şeyden habersiz bekleyemeyiz. Gemi personeli ve yolcularla birarada olmalıyız, herhangi bir kötü durumda birlikte hareket edebilmek için."

Bu son söz üzerine daha fazla direnemedi Fanustay. Sarınıp sarmalanıp arabadan çıkmalarıyla afetın içine düşmeleri bir oldu. Zıfırı karanlıkta el fenerleriyle önlerini görmeye çalışıyorlardı.

Yagmur delicesine yağmayı sürdürüyordu. Bir yandan şiddetli yele karşı koymaya çalışırken, diğer yandan da kaymayan, yerinde sıkı duran araçları belirleyip onların arasından arka tarafa ulaşmaya çalışıyorlardı.

Oğlan, Fanustay'ı hepten çıleden çıkarmak ıstercesine —ortam uygunmus gibi— Nâzım'dan bir sır okumaya başladı avaz avaz:

Ufuklardan ufuklara

ordu ordu köpüklü mor dalgalar kosuyordu; Hazer rüzgârların dilini konuşuyor balam, konuşup cosuyordu

Çıkıyor kayık

ınıyor kayık devrilen

bir atın

sırtından ınıp

sahlanan

bir ata

bınıyor kayık!

—Yaman esiyor be karayel yaman! Sakın özünü Hazer'ın hilesinden aman! Aman oyun oynamasın

sana rüzgâr! —Aldırma anam ne çıkar ne çıkar kudurtsun karayel suları, Hazer'de doganın

Hazer'dır mezarı!

Çıkıyor kayık

ınıyor kayık Çıkıyor kay...

ınıyor ka... Çık...

ın...

çık...

Sonunda araçlar bitti, açıklık bır alana çıktılar. Bır yerlere tutunmadan ayakta durabilmek adamakıllı marıfetti. Burundakı direkte, tüm fırtına kıyamete karsın yanmakta direnen solgun ısıgından geminin pruvasına gelmiş olduklarını umutsuzlukla gördü Fanustay. Ne yazık kı, bın bır güçlkle, yanlıs yöne dogru yürümüslerdı. Bu tufan altında —hem de kuzeyden kudurmuşçasına esen yele ve yagmura karsı — koca gemıyı boydan boya geçıp arkadakı yolcu salonuna varabilmeleri hemen hemen olanaksızdı. Geminin neredeyse batmak üzere olduğu bu kötü durumda, personelden ve yolculardan çok uzakta, ıkısı yalnız baslarına kalakalmışlardı.

İçinde bulundukları durum Fanustay'ı ruhsal olarak da, fiziksel olarak da tam bır çöküntüye ugratmıştı. Gögsü sancılar içindeydi. Nefes almakta zorlanıyor, kendini zorlukla ayakta tutmaya çalışıyordu. Ne halt etmeleri gerektiğini konuşmak üzere savaşçı arkadaşına döndüğünde oğlanın seytansı parıltılar saçan

gözleriyle karsılaştı, ırkıldı. Dudakları egrılmış, pıs bır ifade oturmıştı suratına oğlanın.

"Seninle de ısımız buraya kadar Fanustay Efendi! Senden nasıl kurtulacağımı düşünürken bu fırtına kıyamet ısıme yaradı dogrusu. Ne güzel de seni yanıltıp geminin burnuna getirdim ama!..

Senden kurtuldugumda, o güzelım stepneler benim, yalnız benim olacak. Yasamım degisecek.

Gırtlagıma kadar paralara batık, güle oynaya yasayıp gıdeceğim." Elindeki tabancayı Fanustay'ın gırtlagına dayadı birden. "Al sana ıkı seçenek: Birincısı, su silahla seni hemen surada gebertebilirim. İkincısı, sana —az da olsa— bır yasama fırsatı tanımayı düşündüm." Sol elinde tuttuğu can sımıdını gösterdı. Anlasılan buraya oldukça hazırlıklı gelmişti genç savaşçı.

"Su can sımıdını geçir boynundan ve koyver kendini Hazar'ın azgın sularına. Hazar ana acır da, kaldırıp kaldırıp geminin bordasına çarparak paralamak yerine fırtınadan sonra kıyılarından birine atarsa seni, yaşamın kurtuldu demektir. Haa, bır de sunu unutma sakın: Denize atlar atlamaz hemen uzaklasmaya bak gemiden; tabıı azgın dalgalar bunu yapmana ızın verirse...

Yoksa, kendini uskur suyuna bır kaptırırsan, maazallah, et kıyma makinesine gırmekten beter olursun sonra." Elindeki tabancayla Fanustay'ın gırtlagını dürtükledi. "Önce ceplerinde ne var, ne yok bır bosalt hele bakalım. Ne de olsa, onlar pek ısıne yaramaz bundan sonra; ne senin, ne de Hazar ananın

bagrında beslediği ırı mersin balıklarının... Aman, çok sevgili savaşçı kardesim, sakın bir yaramazlık yapmaya kalkışıp da, sana sunmuş olduğum iki seçenekten birincisini uygulamak zorunda bırakma beni, e mi? Çünkü, bu kıyamette, lesını sürükleyip denize atmak hiç ısıme gelmez dogrusu."

Fanustay ceplerindeki her şeyi çıkartıp verdi oğlanın eline, can sımıdını aldı. Bir an göz göze geldiler. Fanustay oğlanın yılan yesılı ve soguklugundaki gözlerinden niyetini okumaya çalıştı.

"Benim —çok az da olsa— yasamam gibi bir rıskı kesinlikle göze alamaz bu" diye korku ve umutsuzlukla içinden geçirdi. "Denize atlarken arkamdan ates ederek ya öldürecek ya da yaralayacak beni. Bu durumda kurtulmak için hiçbir sansım yok!"

Oysa yanıliyordu Fanustay. Sevecen Hazar ana Fanustay'a acımış, ona son bir sans tanımaya karar vermişti. Dalgalarından en en siddetlisini —elinin tersiyle çarparcasına— indirdi geminin sancak bordasına. Bu, fırtınanın baslangıcından beri geminin aldığı en sarsıcı darbeydi.

Canhıras ınıltılar, gıcırtilarla çok tehlikeli biçimde yana yattı yaslı tekne. Iskele güvertesi bir süre azgın denizin sularıyla yalandı durdu. Ancak bu siddetli dalga tokadına bile dayanmıstı cefakâr gemi, yenilmemisti. Yeniden dengesini buldu. Yalnız, bu arada, eli silahlı savaşçı arka üstü yere düsmüş, Fanustay ise, can sımıdıyle birlikte yere kapaklanmıstı. Hazar ananın kendisine tanıdığı sansı ıyı kullanmalı, can pazarında yenen taraf o olmalıydı. Bir ok gibi fırladı yerden ve elindeki can sımıdını hızla oğlanın kafasından geçirerek ta beline kadar, zorla indirdi.

Oğlan, bedenine yapışık kollarını kımıldatamaz durumda, öylece kalakalmıstı. Delı gömleği gıydırılmış saldırgan bir çılgın gibi debeleniyor, bağılıyor, çağırıyor, Turaca ve Rusça ağız dolusu tükürüklü küfürler savuruyordu. Fanustay oğlanın elindeki tabancayı almaya çalışıyor, ama o, güçlü parmaklarıyla, ınatla tabancayı kaptırmak istemiyordu. Itis-kakis arasında tabanca birden patladı. Oğlan acıyla kıvranmaya başladı yattığı yerde. Kendi kendini sag bacagından vurmustu. Parmakları gevsedi, tabanca yere düşerken Fanustay hemen kaptı. İçinde yolculuk boyunca bırickmış tüm nefret ve tiksintiyle, tabancanın içindeki mermileri bosalttı oğlanın suratına. Arabadaki "mal"a tek basına konmayı kafasını takmış hırslı oğlanın cesedi tanınamaz hale geldi. Ceplerını bosalttıktan sonra cesedi bın bir güçlükle sürükleyerek denize attı.

Arkasından da tabancayı fırlattı. Güverte üstündeki kan lekelerini ise çoktan yok edivermıstı bardaktan bosanırcasına yagan yağmur.

Nefes nefeseydi. Adım atacak bile gücü kalmamıstı. Güvertenin kuytusunda bir yere oturdu.

Garıp bir sancı göğsüne gelip oturmustu. Bıtkındı, ruhsal bir çöküntü içindeydi. Birden yüzünü elleri arasına alıp aglamaya başladı. Doya doya, bağırarak, sarsılarak, hıçkırarak ağılıyordu.

Savaşçılar kampına gıdısının, suçsuz bir sürü insanın ölümünde ya da yasamlarının zehir zıkkım kesilmesinde, Turania'nın —geri dönülmesi zor biçimde— alt üst edilmesinde katkı sahibı olusunun, Gübertchinka ile Aıtcha'yı yapayalnız, korumasız bırakıp bu ıgrenç yolculuga çıkısının pısmanlığıyla ağılıyor, gözyasları yağmura karısıyordu.

Fanustay, hiçbir seyden habersiz, ağlayıp dururken, hiç bitmeyecekmişçesine yaslı gemiyi oradan

oraya sallayıp duran çılgın tufan sakınlesmeye başladı. Sanki ıkı genç adam arasındaki dıdısmenin bıtmesini beklemıstı çekılıp gıtmek ıçın. Kuzey yelının hızı, dalgaların yüksekılığı, yağmurun debısı gıderek azalıyordu. Sımdı gemı, yolculugunu daha az sallantılı, daha az yalpalayarak südürebılıyordu.

Bır süre sonra yolcular, soförler, arabalarındaki hasarı görmek, gemıcıler ise tekneyı kontrol etmek, çevreyı denetlemek üzere güvertede dolasmaya başladılar. Hayalet gemide yaşam belırtılerı ortaya çıkmaya baslamıstı sonunda. Hareketlenmeyen bır tek Fanustay vardı gemide.

Hıç ara vermeden aglamasını südüdüüyor, korkunç fırtınanın dındıgının, yanı basında ınsanların gezınmekte oldugunun ayırdına varamıyordu. Ortalıkta dolasmakta olanlar gördüler en sonunda ıkı elını yüzüne kapatmıs hıçkırmakta olan Fanustay'ı. Onu ılgı ile izlediler. İçlerından bırı yanına yanasıp sevecenlikle sırtını sıvazladı.

"Korkacak bır sey yok, babalık!" dedı gülererek. "Bak, tüm o gürültü kıyamet bıtıverdı ıste. Hos, bıtme de korkmaya degmez. Bu gemiler bunun gıbı kimbılır kaç fırtına atlatmıslardır!"

Fanustay ırkılarak dogruldu oturduğı yerden. Kendısına "babalık" dıyen adam en az bes-altı yas daha büyüktü oglandan. Çevresine toplanmıs ınsanlar gülererek ona bakıyorlardı. Çırılçıplak, ınsanların arasına düsmüs gıbıydı. Bır çocuk gıbı bagıra çağıra aglamıs olmaktan utanç duydu.

Ama daha rahatlamıstı sımdı. Aglamak ona ıyı gelmıstı.

Kazak steplerının üstünde güzel ve sakın bır gün aydınlanıyordu.

* * *

Günler geçıyordu. Ama kogusa ne gelen vardı, ne de gıden; ne arayan vardı, ne de soran. Hos zaten artık Farustı de ne savcının, yargıcın karsısına çıkmayı beklıyor, ne de kendını, bırlıkte oldugu personelı savunmayı, aklanmayı düsünüyordu. Nıçın burada oldugunu, sorgulamada neler söylemesi gerektiğini de artık bılmıyordu. Bedenin küçülmesiyle bırlıkte, bellekteki gereksız bılgı yığını da yavas yavas sılınmeye, beynı keçelesmeye baslamıstı. Ne sılah yüklü konvoyu, ne at suratlı sevıcı örgüt yetkılısı kadını, ne Albay Felesnikov'u, ne Gübertchınka'yı, Aıtcha'yı, ne de kendısının kım oldugunu, geçmısını anımsayabılıyordu.

Kogustakı kamyoncular Farustı'yı kogus meydancısı olarak kullanıyorlardı. Onlara hızmet edıyor, onlar ne isterse onu yapıyordu. Farustı bır süre sonra, kogusun eglencesı, maskotu da oldu. Onu ortalarına alıp kedi-fare oyunu oynuyorlar, hıç kimsenin kaldıramayacağı esek sakalarını da acımasızca ona yapıp egleniyorlardı. Bu karanlık, bu ızbe, bu bogucu kogusta günler ancak böyle geçebılıyordu çünkü. Farustı'nın bunlara aldırđı yoktu. Neyın ıyı, neyin kötü, neyin eglenceli, neyin sıkıcı, neyin sevındırıcı, neyin öfkelenđırıcı oldugunu ayırt etme yetenegı de tümnden yok olmustu. Hatta, tam tersine, oldugundan daha sapsal, daha becerıksız, daha sakar görünüp onların eglenmelerını, kendısını de rahat bırakmalarını sağlıyordu.

Farustı ortalığı sılıp süpüdüyor, soförlerin kırlı çamasırlarını yıkıyor, yemeklerini, çaylarını hazırlıyor, ayaklarına kadar götürüp servis yapıyordu. Hıç durmamacasına çalışarak eskı yol

arkadaşlarına hizmet götürüyordu. Bir süre sonra başka bir konuda daha hizmette bulunmaya başladı Farustı, yok olan konvoydan geriye kalan soförlere. Yarı insan, yarı odun soförlerin en hosuna giden hizmet de bu olmuştı.

Günlerden bir gün, odun soförlerden birisi Farustı'nın bedenindeki tüm tüylerin döküldüğünün, pırıl pırıl, bembeyaz, duru ve yumusak bir bedenın ortaya çıktığının ayırdına vardı. Hemen kaptı Farustı'yı, kucagina oturttu. Soydu gıysılarını üstünden, süt gibi bacakları, kolları, sırtı, göğsü, göbегını oksayıp mıcıklamaya başladı. Küçük Farustı ise uslu uslu kucakta oturuyor, yalnızca ılerıdekı sabit bir noktaya bakıyordu.

Kogustakı diğerleri bunların çevrelerini sarmıs, bir porno film izlencesine heyecan içinde olana bitene bakıyorlardı. Odun soför dayanamadı en sonunda, pantolonunu indirip, eski profesör, yeni parlak çocuk Farustı'yı hemen oracıkta, herkesın gözü önünde beceriverdi.

Kogustakılar sonucu coskuyla alkısladılar. Odun soförü, bu harıka bulusundan dolayı, içtenlikle kutladılar ve Farustı'yı hemen onun elinden kapıp kendi kucaklarına oturttular. O andan sonra artık Farustı elden ele dolastırılıyor, eski yol arkadaşlarının cinsel gereksinmelerini başarı ile karşılıyordu. Böyle bir rezıl hapışhanenin bu asagılık kogusunda Farustı ile birlikte olmak ne büyük nimetti!

Ama soförlerin bu mutlulugu çok uzun sürmedi.

Bir sabah, Adalet Bakanlığı'ndan bir denetmen grubu hapışhaneyi denetlemek üzere Taskent'ten geldi. Hapışhane müdürü ve savcıyla birlikte hapışhaneyi dolasırlarken, denetmenlerden birinin bir kogusun küçük, parmaklıklı penceresinden bakacağı tuttu. Bakmasıyla da, geri dönüp —alı al, moru mor— müdürle savcının üstüne yürümesi bir oldu.

"Bu çocuk ne arıyor bu kogusta?" diye sert biçimde sordu.

İkisinin de betleri benızleri atmıstı. Bir ağızdan konustular. "Ne çocuğu?"

Diğer denetmenlerin ardından müdürle savcı da baktılar pencereden.

"Bu çocuk falan değil!" dedi müdür. "Bu, üç TIR dolusu askerı sılahı Rusya'dan İslamcı teröristlere teslim etmek için getiren ekıbın liderı olan kısı."

"İçerdekı bir kogus dolusu ayıya bu çocukcagız mı liderlik yapıyordu?" diye ısteksızce güldü diğer denetmen.

"Son gördüğümde bu kadar küçülmemıstı." Savcı, dızleri titreyerek konuşuyordu. "Yemeden içmeden kesılmıs anlasılan. Ya da diğerleri ona yemek vermiyorlar."

"Vurdumduymazlığınızın, ısınızı savsaklamanın cezasını çekeceksınız!"

Gerçekten de, ertesı gün hapışhane müdürüyle savcı, ısten el çektilirilerek, açığa alındılar.

Denetmenlerin baskısıyla alelacele sorusturma baslatıldı Farustı için. Yalnız küçük adamdan doğru

dürüst bir ifade ve bilgi alınamıyordu bir türlü. Sanık adını, soyadını, yasını, ısını bile anımsayamıyordu. Bılırkısı olarak atanan bir çocuk psikologu, raporunda Farustı'nın o kadar da genç olamayacağını, ancak zekâ yasının üçten fazla göstermediğini yazdı. Bunun üzerine mahkeme "cezaî ehliyetsizlik"ten Farustı'nın salıverilmesi ve ülkesine iade edilmesi kararına vardı.

Bir sabah Farustı Özbekistan'dan getirilerek Novoturolsk sokaklarına salındı.

* * *

Volkswagen minivan ve içindeki değerli "mal"la birlikte, hiç bilmediği, tanımadığı bir ülkede tek basınydı artık. Stepnelerin koruyucusu ve taşıyıcısı üç savaşçıdan ikisi yok olmuş, bundan sonraki işler Fanustay'a kalmıştı. Burada kendini baska bir gezegendeymiş gibi yabancı ve yalnız duyumsuyordu. Yollar, binalar, insanlar ve onların kılık kıyafetleri, bakışları, davranışları... Hepsı garıp ve ıtıcı geliyordu kendisine. Bender-ı Enzeli'den, önce Rest kentine, sonra da Kazvın'e gelmiş, buradan kuzeybatıya, Tebrız'e doğru yola koyulmuştu. Amaç Urumıye gölünün batısındaki Rızaiye'ye ulaşabilmektı. Ama onun aklında baska seyler de vardı.

"Mal" tümüyle Fanustay'ın emrindeydi artık. Tebrız'den yolu degıstırıp Azerbaycan'a kaçmayı düşünüyordu. Orada Azeri mafyalarından birıyle ılıskı kurar, ucuza da olsa elden çıkartırdı malı. Ederının onda birını bile alabilse, bu para üçünü de ömür boyu rahatça yasatabılırdı.

Gübertchinka Ablası ile Aıtchasını hüznle, derin bir özlemle andı. İki kadın, birinci savaşının ölümünden beri ilk kez Fanustay'ın aklına düşüyor, gözünde canlanıyorlardı. Büyük para eline geçtiğinde, onları Turania'dan kaçırıp, kendilerini hiç kimsenin bulamayacağı, güzel bir ülkeye yerlesecekler, yasamlarını birarada, zenginlik içinde sürdürecektlerdi. Savaşçı oğlan bu zor ele geçer fırsattan yararlanıp Turania'dan da, Büyük Turania Savaşçılarından da yakasını kurtarmış olacaktı.

Fanustay —gözleri yarı kapalı— yarı uykuda kurdugu tatlı hayallerin coskusuyla arabanın gazını köklemıstı. Öksürüklü aksırıklı araba, ınlemeler içinde, yapabileceğı en son hızla çorak dagların arasındaki daracık yolda yalpalayarak gıdıyordu. Gün bıtıyordu. Kıp kırmızı güneş artık ıyice yatmış, bıtkısız kırmızı toprağı tümünden kızıla boyamıstı.

Uzun mu, kısa mı belırsız bir zaman sonra Fanustay sert, ırkılıcı bir kamyon kornası ve selektör yapan farların ısığıyla yerinden sıçradı. Karsısında beliren koca bir kamyon üstüne üstüne geliyordu. Son saniyede yolun sagına kaçıp canını zor kurtardı. Bu kamyon ve yarattığı dehset, hem uykusunu dağıtmış, hem de aklını basına getirmıstı Fanustay'ın; hayalleri terk etmiş, gerçeklere dönebilmişti.

"Aptallığın gereğı yok, oğlum Fanustay!" diye yüksek sesle konustu kendi kendine. "Mafya, karsısında bir örgüt degıl de, senin gibi tek basına, dımdızlak bir herif görürse, kendilerine satmak ıstedığın altmış-yetmiş kilo eroinin çalıntı olduğunu anlamaz mı? Ya da belki de bir tuzak... Mafya bu malı yine de alır almasına ama, hem bedavaya, hem de getireni bir daha bulunamayacak bıçımde ortadan kaldırmak kosuluyla. Gel sen uyma seytana, oğlum Fanustay, hırsları boylarından büyük 'merhum' ıkı savaşçı gibi! Bu ısı senin gibi garıbanların becerebileceğı türden bir ısı degıl. Hele hele, arkanda sıkı bir örgüt, etkilı bir çeten olmadıkça, bireysel olarak yapılacak bir ısı hiç degıl."

Fanustay içindeki öteki Fanustay'a uydu. Attı kafasından yararsız düşünceleri, aldaticı hayalleri.

Tüm dikkatini yola ve arabasına verdi. İki gün önceki o "mes'um" karabasan gecesinin korkuları, uykusuzluğu, bedeninin ugradığı hırpalanmalar hasta etmişti kendisini. Çok yorgun ve uykusuzdu. Onun için de çok dikkatli olmalı, uyumamaya çalışmalıydı.

Gemi yolculuğu sırasında kendisine edilmiş iki tümce şimdi bile kulagını tırmalıyor, içini huzursuzlukla dolduruyordu.

"Su suratının haline bak!.. Yolculuğa başladığımızdan bu yana yaslandın be Fanustay!" diye dalga geçmişti savaşçı. Gerçekten yaslanmış mıydı? Yoksa salt moralini bozmak, asagılamak için mi böyle konuşmıştı?

"Korkacak bir şey yok, babalık!" Neden böyle seslenmişti kendisine kaba saba, insan ırısı, kendisinden yaşlı kamyon sürörü?

Bu iki tümceyi düşünmemek istiyordu. Ama bunlar, ınatla arada bir aklının bir kösesinden kendilerini gösteriyorlardı. Fanustay istese dikiz aynasında yüzünü inceleyebilirdi, ama buna cesareti yoktu. Hatta, ayna korkusundan, o fırtına sabahından beri sakal tırası bile olmuyordu.

Aklının içinde cıvıt atan, kimi ıyımser, kimi kötümser bin bir düşünce ile aksamüzeri Tebriz'e vardı. Yorgunluktan canı çıkmıştı. Komutanların mal teslim edilene kadar kesinlikle araba dışında

gecelenmemesi yönündeki emirlerine karsın Tebriz'in yoksul dış mahallelerinin birindeki, daha çok transit kamyon ve TIR sürörlerinin geceledikleri salas bir otele yerleşti. Çok değerli

"mal"ın da, komutanların da, savaşçıların da, hepsinin canı cehenneme! Yorgunluktan, uykusuzluktan ölecek halı yoktu ya. Minivan ve içindeki servet geceleyin çalınırsa çok da fazla üzülmeye niyeti yoktu. Hos zaten, her yanı kalın bir toz tabakasıyla kaplı yaşlı Volkswagen'ı hangi enayı çalar da basına bela ederdı! Nereye, nasıl yattığını bilemeden kalıp gibi düştü, hiç su ve sabun yüzü görmemiş nevrəsım, çarsaf ve paspasa benzer bir battaniye ile kaplı yatağın üstüne. Derin bir uykuya daldı. Bu onun Novoturolsk'tan beri bir odada ve bir yatakta yatarak uyuduğu ilk geceydi.

Sabahın köründe, kurulmuş gibi fırladı yatağından; pencereye kostu. Kır pas içindeki minivan caddenin karsısında, bıraktığı yerdeydi. Fazla zaman geçirmeden yola çıktı. Tebriz'den uzaklastıkça yoksulluğun, gelişmemişliğin ızları daha da belirginlesiyordu çevrede ve insanlarda.

Aksama doğru ancak varabıldı Rızaiye'ye. Karsısına ilk çıkan uygun yerden pasaportunda sıfrelı olarak ısıretlenmiş telefon numarasını tısladı. Karsısında, böylesine kasaba ırısı bir kentte bulunması düşünilemeyecek bir otomatik santralın bilgisayarının belleğine kaydedilmiş kalın sesli erkek operatörü vardı. Önce Farsça, sonra da kötü, zor anlaşılır bir Rusça ile konuştu:

"Bısmillâhırrahmanırrahım. Sızlere hayırlı sabahlar dileriz. Lütfen aradığınız kısınnın iç numarasını tıslayınız"

Fanustay hazırlıklıydı. Numarayı tısladı. Bu kez aynı ses ikinci bir numara daha tıslamasını istedi. Bu numara da tıslandı oğlan tarafından. Operatör, Fanustay'a kentin ana caddesinde beklemesini bildirdi. Az sonra bir motosikletli genç arabaya yanasıp baktıktan sonra yoluna devam edecekti.

Arabayla bu motosikletin izlenmesini istedi operatör.

Bir süre sonra, motosiklet önde, VW minivan arkada, yola düzüldüler. Kentin dışına çıkıp batıya doğru yönelmişlerdi. Karanlık bastırmak üzereydi. Arabanın kandıl gibi güçsüz farlarının ışığında, yamrı yumru, patıkamsı yolda hoplaya zıplaya ilerliyorlardı. Yoldaki çukurlara gırıp, ardından koca tas parçalarının üstünden sektikçe zavallı VW'nın tüm parçaları birbirinden ayrılıp dağılıverecek gibi oluyordu.

Ha bire gıdıyorlar, ama yol bir türlü bitmek bilmiyordu. Fanustay artık ıyice yanlıs motosiklet arkasına takıldığından kuskulanmaya başlamıştı. Sonunda, İran ile Türkiye arasındaki sarp dağların arasına sıkışmış bir vadideki derme çatma, köye benzer bir yerleşim yerine vardılar.

Motosikletin ve arabanın çevresi bir anda kalasnikovlu kısılerce sarıldı. Kılık kıyafetlerinden ve baslarına sıkı sıkıya sarılı posulardan, bunların Kürt gerillaları oldukları anlaşıyordu.

Fanustay, silahlarla ıtile kakıla çevredeki en ırı ve gösterişli bınaya götürüldü.

Bınanın üst katında büyükçe bir odaya alındı. Odaya adım atar atmaz yoğun ve pıs kokulu bir sigara dumanı sarıp sarmaladı Fanustay'ı. Havasız odada çepeçevre yere serilmiş minderler üstünde bagdas kurmuş, yine basları posulu sekiz-on kısı oturuyordu. Bunların tavırlarından gerillaların liderleri, ağaları oldukları anlaşıyordu. Önlerindeki tepsilerden yıyıp içiyorlar, aralarında konuşuyorlardı. Umursamazlıkla, göz ucuyla kapının önünde dikilmiş perisan Fanustay'ı süzdüler bir an. Sonra umursamazlıkla baslarını çevirip aralarında konuşmayı sürdürdüler. İçlerinden yalnızca biri ilgiyle bakıyordu Fanustay'a. Bu adam diğerlerinden çok değisikti; kahverengi cübbesi, sarığı, kara sakallarıyla, İran İslam Cumhuriyeti'nin "resmi"

mollalarından biriydi.

"Malı getiren demek sensin ihtiyar!" diye son derece düzgün bir Rusça ile konuştu. "Çok değerli malımızı kendisine emanet ederek bu uzun, yorucu ve tehlikelerle dolu yolculugu yapacak, senden baska, senden daha genç birini bulamadılar demek kı. Ask olsun dogrusu!

Hani üç gence verilmisti bu zor görev? Onlar nerede?"

Ne diyeceğini, nasıl diyeceğini sasırmıştı Fanustay. "Diğer ıkısının hemen yapılması gerekli önemli işleri çıktı" diye agzından çıkanları kendisinin bile duyamayacağı pes bir sesle geveledi.

"Onun için yalnız ben gelebildim." Diğer ıkısı olmadan buraya gelmenin suçluluğu içindeydi sanki. Rahatsız ve huzursuzdu. Ellerini kollarını nerelere saklayacağını bilemiyordu. "Su malı benden teslim alsanız da, bir an önce geri dönmek üzere yola çıksam."

"Rahat ol ihtiyar!" diyerek güldü molla efendi. Fanustay'ın huzursuz halinden o bile etkilenmişti. "Sıkılma. Burada yabancı yok. Gel otur bakalım hele söyle." Fanustay, diğerleri gibi bagdas kurarak oturmayı denedi. Ama bu biçim oturmaya hiç alışıık olmadığından egreti ve rahatsız bir biçimde ılısmıştı minderin ucuna. Baldırları, kuyruksokumu, kalça kemikleri sızlıyordu. Molla yemekle doldurduğu bir tabağı Fanustay'ın önüne koydu. "Al bakalım.

Karnını doyur önce. Bızım acelemız yok. Hem bu gece geriye dönmeyi de aklından çıkart.

Buralarda gecenın kör karanlığı kötülüklerle doludur. Bu aksam burada yatıp güzelce bır dınlen.

Yarın, hayırlısıyla erkenden yola çıkarsın. Kendine bır baksana! Suratından yorgunluk akıyor."

Yemekten sonra asagi katta ufak bır odadaki yer yatağına uzandı. Uzanır uzanmaz da öylece uyudu kaldı.

Fanustay korkunç gürültülerle yerından fırladı gecenın bır yarısında. Böylesı, öngörülmemıs felaketlerle karsılaşmak ıçın derın ve tatlı uykusundan uyandırılmaktan, ölüm korkusu yaşamaktan nefret ediyordu. O gürültü kıyamet arasında kendi kendine söz verdi: Bu gece olacak olanları da sag salım atlatabılırse, bu düşük nitelikli insanlarla bırarada olmaktan, bu karanlık çevrelerden, bu kavgadan, bu ıtıs kakıstan, ölme ve öldürme korkusundan kesınkes uzak bır yaşam bıçımı seçecekti kendisine; ama fırsat olursa tabıı...

Roketatarlarla saldırıya geçmıslerdı her kimseler. Ortalık tam bır ana-baba günüydü. Cıyak cıyak insan seslerı, makinelilerden kulaga gelen tarakalar, patlayan el bombaları, kosusturmalar, Farsça, Azerice, Kürtçe bagırıs çağırısar, motosiklet ve çeşitli motorlu araç homurtuları, at kısınemeleri, köpek havlamalarL. Kısaca, artık Fanustay'ın duymak ıstemedığı, duymaktan nefret ettiğı, huzur bozucu tüm sesler.

Moral bozuklugu ve uykusunu alamamıs olmanın verdiğı yorgunlukla yatağından fırladı.

Yatarken vermiş oldukları mumu el yordamıyla arayarak zorlukla yaktı ve çevresını inceledi.

Yattığı odanın penceresının olmadığının ayırdına o zaman vardı; sasırmıstı. Roketatarlar, üst katlardan baslamak üzere, bıneyı parça parça yıkıyorlardı. Gürültülerden ve panık havasından, üst katın -ıçindeki insanlarla birlikte- tümüyle yok olduğu anlaşılıyordu. Sıra alt kata gelmişti.

Küçük odada duvara gömme bır dolabın kapagını gördü. Hemen gizlenmek ıçın kapagını açtı.

Çünkü artık zaman çok daralmıstı. Elindeki mumun titrek, soluk ısığında, aslında dolabın asagi inen gızlı bır merdivenin sahanlığı görevını yaptığını anladı. Hızla merdivenden asagi attı kendini. Bodrumdaki hava akımı mumu söndürmüstü. Orada öylece kalakaldı. Yukarıdaki müthıs gürültü tüm gücüyle sürüyordu. Duvarlardan, tavandan kopan parçaların gürültüyle oda zeminine düştükleri duyuluyordu.

"Bu tas-toprak, bu gıdısla tümüyle dolduracak odayı. Ben de dırı dırı bu mezara gömülmüs olacağım." Kötümserdı. Bu kez kurtulusun hemen hemen olanaksız olduğunu görüyor ve kendisini bu durumlara düşürenlere ıçın ıçın lanetler okuyordu.

Bodrumun nemli serınlığı ıçını ürpertti bır an. Göz gözü görmez karanlıkta elleriyle kollarını, bedenını ovusturarak ısınmayı denedi. O zaman ıste, üstünde parkasının olmadığını fark etti.

Yolda gelırken sıcak basmıs, çıkartmıstı. Köye geldiğinde ise, kalasnıkovların gölgesinde arabadan indirilirken, saskın ve panıklemıs durumda, parkasını yanına alıp üstüne giymeyi unutmustu. "Insallah

bızım parka bu kıyamette kazaya gelmez!" diye içinden geçirdi. "Üsümek bır yana, ne kadar değerli esyam varsa hepsı ceplerinde."

Aradan birkaç saat geçtikten sonra, yavas yavas gürültüler hafiflemeye, silah sesleri, haykırışlar seyreklesemeye başladı. Kosusturmalar, panik havası gıtmış, yerini daha kendinden emın, daha aceleci olmayan ayak sesleri almıştı. Bunların, basarılı baskını gerçekleştırip savaşı kazananlar olduğu anlaşılyordu. Artık bır enkaz olan bınanın çevresinde ve yıkıntıların arasında dolasıyorlar, rastladıkları yaralıları birkaç mermi ile öldürüyorlardı.

Bır süre sonra baskıncılar çekilmeye, köyü terk etmeye başladılar. Sesler azalmayı sürdürdü.

Sonunda, her zamanki derin sessizlik çöktü vadiye. Yalnızca arada bır uzaktan uzaga köpek ulumaları duyuluyordu. Ama, Fanustay yine de yerinden kıpırdamaya korkuyordu. Ya bu koyu sessizlik bır tuzaksa? Ya baskıncılar köyün çıkısında ortalıkta dolasacak canlıları avlamak için pusuya yatmışlarsa? En ıyısı, sabaha kadar sesini çıkartmadan burada beklemektı. "İnsallah günün agardığını haber verecek bır horoz vardır bu köyde!" diye içinden geçirdi.

Ortalık sakinlesıp ölüm korkusu azaldıkça yorgunluk ve uykusuzluk kendini göstermeye başladı Fanustay'da. İçinde bulunduğu zıfırı karanlık da uyumak için uygun bır ortam yaratmıştı. Tüm direnisine karsın, gözkapakları ağırlaştı, kafası önüne düştü.

Fanustay'ın dıleği yerine gelmiş, gün agarırken, ardı ardına vadi de yankılanan horoz ötüsleri onu daldığı derin uykudan uyandırmıştı. Bekledığının tersine, fazla zorlukla karsılaşmadan yıkıntıların arasından çıkmayı basarabıldı. Bır süre çevreyi kolaçan ettikten sonra arabasına dogru kosarken dondu kaldı gördüğü manzara karsısında. Zavallı VW minivan önce makinelitüfeklerle delik desik edilmiş, sonra da yakılmıştı. Arabadan geriye paslı bır iskeletten baska bır sey kalmamıştı; ne değerli stepneler, ne parka, ne de ölen savaşçıların ceplerinden çıkan herhangi bır sey... Anlaşılan, arabadaki değerli mallar için yapılmıştı geceki baskın.

Kargasa sırasında önce arabadaki mallara el konulmuş, sonra da araba yakılmıştı. Yanan ya da çalınan parkayla birlikte kendisinin ve diğer ıkı savaşçının üstünden çıkan paralar, kımlığı, pasaportu, her şeyi yok olup gıtmıştı. Bır gömlek, bır pantolonla dımdızlak kalakalmıştı bu harap köyde; bır de pantolon cebinde -neyse kı- bır miktar Rus rublesi... Sabah ayazı içine ısılyordu. Ne yapması gerektiğini, buralardan sag salım kurtulmanın yolunun ne olduğunu kafasında kurmaya çalışıyor, ama bır çıkıs yolu, bır çözüm üretemiyordu. Tüm yapabıldığı, son bır yıldır tanıdığı herkese, her seye küfür etmektı.

Fazla göze batmadan, usulca dün aksam geldiğı yöne dogru köyün içinden uzaklaşmaya çalışırken harap bır evın önünde, duvar dıbıne çömelmiş konusan birkaç yaşlı köylü gördü.

Fanustay saskınlık içinde duraklayıp kendi diline benzer bır dil konusan adamlara döndü. Bıraz daha tane tane konussalar adamların ne dediklerini neredeyse anlayacaktı. Cosku ve sevinçle kostu üstlerine. Önlerinde çömelıp ellerini tuttu. Onlara basından geçenleri, içinde bulunduğu durumu anlattı bır bır, el-kol devınımleriyle, mımiklerle pekıstırerek konusmasını. Köylülerin saskınlıktan gözleri dört açılmıştı.

"Sen dün aksam su canı çıkmış arabayla gelen Rus değil misin?" diye sordu köylülerden biri.

"Dilimize benzer bu dili nereden öğrendin?"

"Ben Rus değilim. Rusya yurttaşıyım" Sonra da kısaca Turania'yı, Turaları anlattı Fanustay kendisine aval aval bakmakta olan köylülere. Gergin sınırları ıyice bosanmış, ağlıyor, zavallı köylülerin ellerine, dizlerine kapanıyor, yardım dileniyor, kendisine akıl vermelerini istiyordu.

Bogazına kadar battığı bu pıslıktan nasıl kurtulabilir, yurduna kazasız belasız nasıl geri dönebilirdi?

Azeri köylüler adamakıllı acımışlardı Hazar'ın yukarılarından, binlerce kilometre uzaklardan gelmiş, kendilerinin anlayabildiği bir dil konusan bu garıp, bu yaşlı adama. Fanustay gerçekten de acınacak bir durumdaydı. Köylüler bir süre aralarında görüşüp tartıştılar. Yardım etmek istiyorlar, ama çok da korkuyorlardı.

"Sakin geldiğin yoldan geri dönmeye kalkısayım deme, amca!" dedi içlerinden biri. "Bu kas-göz, bu saç, bu ten renginle anında yakalarlar seni. Senin için tek kurtulus, su dağların arkasındaki Türkiye'ye kaçmak... "

Bir baskası söze karıştı: "Yıkıntının içindeki ölülerin üst-baslarından kendine sıkı bir gıysı uydur ilk önce. Seni Türkiye'ye kaçak kasaplık hayvan soka çobanların arasına katarız. Sen onlara yamaklık yaparsın, onlar da seni bu ülkeye sokup yol gösterirler."

"Tabii o uzun, o zorlu yolculuga dayanabilirsen!" diye atıldı en yaşlıları. "Senin, benim gibi yaşlılar için hiç de kolay değil bu. Ama baska da bir çaren yok."

Fanustay basını kaldırıp, şimdiye dek hiç bakmadığı dağlara baktı; iç karartıcı, ürkütücü, sevilimsiz, kahverengi dağlara... Öylesine gözüne büyüyordu ki onları asmak. Ama görünen tek kurtulus yolu buydu anlaşılan. Fıgüranlığını yaptığı, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bu tatsız serüvende basına kimbilir daha neler gelecek, ne belalarla savasmak zorunda kalacaktı.

* * *

Aradan bunca zaman geçmiş, ama ne Farustı'den, ne de Fanustay'dan bir haber çıkmıştı. Sanki ikisi de yasanılamaz bu ülkeden -bir daha hiç dönmemesine- kaçmışlar, kendisini ve Aıtcha'yı yüzüstü bırakmışlardı. Geri dönmemelerine, durumları ile ilgili bir bilgi ulaştırmamalarına hem kızıp köpürüyor, hem de fena halde üzülüyordu. Gübertchinka, her iki erkeğin de baslarına kötü bir şeyler gelmiş olmasının, hâlâ yasayıp yaşamadıklarının iç kemirici kuskuları içindeydi.

İkisini de dehşetli özliyor, bir an önce dönmeleri için dualar ediyordu. Fanustay için her neyse ama, Farustı'ye özlem duymasına, bir an önce ona kavuşma istegine kendisi de sasırıyordu.

Onun o uzun yolculuga çıkışına ne kadar çok sevindiğini utançla ve pısmanlıkla anımsıyordu şimdi. Gıtmeden önceki yasantılarında Farustı'ye karşı buz gibi soguk davranmasının, onu dışlamasının, asagılamasının, ev yaşamını ıskence haline getirmesinin utancını, acısını şimdi içinde duyuyor, kahroluyordu.

Aıtcha ise yalnızca Fanustay'ı düşünüyor, yalnız onunla yatıp, onunla kalkıyordu. Aylardır -

dışarı adımını atmadan- evde hapis yaşamı sürdürmesi, Fanustay özlemiyle tutku içinde yanıp tutuşması, umutsuzluk, korku, ne yapacağını, neler olacağını kestirememenin bogucu sıkıntısı ergenlik çağının yarı hastalıklı ruhuna ıyı gelmemiş, ruhsal dengesi gün geçtikçe daha da bozulur olmuş, gergin bekleyiş cılız bedenini de ıyiden ıyıye ıgne ıplığe döndürmüştü. Arada bir uyurgezer gibi -Fanustay'ı ararcasına- evin tüm odalarını dolasıyor, sonra sitenin gırıs kapısının görüldüğü pencerenin önüne dıkılarak saatlerce siteye girecek, gelip kendisini kucaklayacak, öpecek, oksayacak Fanustay'ın yolunu gözlüyordu. Kıımı zaman, birdenbire aklına esiyor, Gübertchinka Ablasına gelip, yarı uykulu, tek düze bir sesle Fanustay'ın ne zaman geri döneceğini soruyor, ama hemen dönüp odadan çıkıyordu yanıtı beklemeden.

Gübertchinka'nın, onu teselli edici sözleri Aıtcha'nın bir kulagından gırıp diğerinden çıkıyordu.

Bılıncı ağır yaralı Aıtcha Opheliacılık oynuyor, Gübertchinka ise kraliçelikle ona eslik ediyordu. Gübertchinka, yarı çocuk genç kadının günden güne eridiğini, aklının artık tutulamaz biçimde basından uçup gıtmekte olduğunu gördükçe, çaresizlik içinde kahroluyordu.

Hos Gübertchinka'nın da ruhsal bunalım konusunda Aıtcha'dan asagı kalır durumu yoktu! O da bu soguk ve sıkıcı sitede kendini mahpus gibi görüyordu. Farustı gıttı gıdeli bulundukları sitenin dışına adım atmadığı gibi oturdukları daireden de çok seyrek çıkar olmuştı. Hatta son zamanlarda evden dışarı hemen hemen hiç çıkmamıştı. Kendini bu site ile oturanlarına karşı çok yabancı görüyor, bu kalabalık arasında ayrıkotu gibi sırttığını, diğerlerinin de kendisini böyle gördüklerini duyumsuyordu. Kimsenin yüzünü görmek istemiyor, kimsenin de kendisine alaycı, küçümser biçimde bakması hosuna gıtmıyordu.

Yine de, ülkenin terör ve kaos çamurunda debelendiği bu dönemde, çevresi yüksek duvarlarla çevrili, dört bir yanı profesyonel güvenlik elemanlarının korumasındaki bu sitede oturabilmek gerçek bir ayrıcalıktı. Bu site yerine, Novoturolsk'un içindeki evlerde oturuyor olsalardı, yaşam kendisi ve Aıtcha için çok daha zor olacaktı. Gübertchinka, içinde bulunduğu bu durumu her anımsayışında Farustı'yı özlem ve sevgiyle anıyor, ona minnetlerini yolluyordu. Tüm olumsuzluklara karsın, Aıtcha'yla birlikte, bu evde can ve mal derdinden uzak bir yasanti içindeydiler hiç degilse.

Bu kavgadan uzak, dıngın yasanti da -onarılamaz biçimde- bozuluverdi bir süre sonra. Aıtcha, dalgın ve uyusuk, akıllı bir karış havada, bir sabah, Gübertchinka'nın aylar öncesinden kendisine kesin olarak yasakladığı şeyi yapıverdi: Çalan daire kapısını birden açtı hiçbir önlem almadan.

Açmasıyla da apartman görevlisi ile burun buruna geliverdi. Gübertchinka telas içinde yetisti, ama geç kalmıştı. Adam tanımıştı Aıtcha'yı. Soluk almadan gıdıp durumu site yöneticilerine yetistirdi.

Üç yönetici Gübertchinka'nın ziyaretine geldi aradan çok geçmeden. Yöneticiler, site oturanlarının Turania'da süregiden Hırısııyan-Müslüman kavgasına taraf olmak istemediklerini, bu yüzden, bu savasına adı karışmış kısıların sitelerinde oturmalarına ızın veremeyeceklerini son derece kıbarca Gübertchinka'ya bildirdiler. "Rıcaları" en kısa sürede siteyi terk etmeleriydı.

Bu ısın bir an önce gerçekleştirilebilmesi için site yönetimi hiçbir yardımı kendilerinden

esirgemeyecekti. Eger buradan ayrılmakta direnirlerse dogacak kötü sonuçlara katlanmaları gerekecekti.

"Bızı böylesine sokak ortasına koyuveremezsiniz!" diye Gü-bertchinka, bir türlü tutmaya basaramadığı gözlerinden akan yaslarla konuşmaya çabaladı. "Yanımda bu kızla, Turania'nın neresinde olursa olsun, basımıza neler gelebileceğini sizler de çok iyi biliyorsunuz." Ama yöneticilerin bu konuda geri çekilmeye pek niyetleri yoktu. Hiçbir bir yararı olmadı Gübertchinka'nın yalvarıp yakarmalarının.

Sonunda, birden genç kadının aklına kendince parlak bir çözüm geldi. Kosa kosa Farusti'nin odasına gıdıp Volvo'nun anahtarlarını getirdi, çarparcasına masanın üstüne fırlattı. Yüzündeki o ağlamaklı, o yalvaran, yakaran görünüm kaybolmuş, üstüne hırslı, kızgın, baskaldıran bir hal gelmişti. Öfkeli gözleri çakmak çakmak parıldıyordu.

"Bu anahtarlar otoparktaki Volvo S80'in anahtarlar! Alın sizin olsun!" diye gürlledi titreyen dudaklarıyla. "Ama üç sey karşılığında: Birincisi, sitedeki varlığı hepimizin ödünü patlatan, yanımdaki çelimsiz, zavallı küçük kıza, baska bir ad için hazırlanmış bir Rus pasaportu isterim.

İkinci istegim daha kolay, yeteri kadar para. Sonuncu kosulum da, ıkımızı Turania'dan kaçırıp Rusya'daki uygun bir kente götürmeniz."

Gübertchinka'daki bu tavır degisikliği bir tokat gibi çarpmıstı adamların suratına. Bu kısa kısılık gösterisi saygınlığını artırmıstı gözlerinde genç kadının. Birbirleriyle saskınlıkla bakıstıktan sonra baslarını sallayarak öneriyi onayladıklarını belirttiler. Bu sitede oturan insanlar için, sayılan bu üç kosul da -bu bunalım günlerinde bile- çok kolaylıkla yerine getirilebilir seylerdı.

Pasaport ısı birkaç günde tamamlandı. Ayrıca, bir kötü rastlantı ile karşılaşmamak için, site yöneticileri bu iki genç kadının özel devlet görevlisi olduklarını açıklayan bir belge de almışlardı yetkili makamlardan. Bir gece yarısı, ancak en gerekli, en "yükte hafif, pahada ağır"

esyalarını iki-üç bavula tıktırıp asagiya Volvo'nun yanına indiler. Gübertchinka'nın yanı sıra Aıtcha'nın da sırtında, Turania'nın iyi günlerinde cıcım aylarını yasarlarken Farusti tarafından alınmış, son derecede sık ve degerli bir kürk, basında astragan kalpak ve ayagında pahalı çizmeler vardı. Yüzlerindeki çarpıcı makyaj ise ıkısını de göze batıcı "bırer içim su" yapmıstı.

Çünkü kaçısı planlayan yöneticiler bunu özellikle kendilerinden istemislerdi. Bu giyim, bu makyajla sıska, saglıksız, sarı suratlı Aıtchacık bile adamakıllı güzellikte, çekici genç bir kadına dönüşüvermıstı. Bu kılık-kıyafetle onu gören bırı, onun Turania'yı tutusturan mınık kıbrıt olduguna dünyada inanmazdı.

Gübertchinka, evden ayrılmadan önce Farusti'ye olan bıtenı, baslarına gelenleri anlatan uzun bir mektup yazıp göze görünür bir yere bıraktı. Profesörden üzülop endıseye kapılmamasını, gelisini beklemesini ıstıyor, Aıtcha'yı güvenlik altına aldıktan sonra, kısa zamanda geri dönmeyi umut ettiğini bildiriyordu. Mektubun sonunda sevgilisini sevgi ve özlemle kucakladığını atesli tümcelerle belirtmeyi ihmal etmedi, Bu mektup, bir anlamda, sevgi ve tutkunun tazelenmesi ile özür dileme ve pısmanlık belirten bir iletıydı Farusti'ye; ya da Farusti'den daha çok kendi kendine. Gelecege karşı

duydugu karamsarlığın tam tersini yansıtmıstı mektubuna. Farustı'nın geri gelip de bu mektubu okuyamayacağını, kendisinin de Turania'ya bır daha dönemeyeceğini çok ıy kestirebiliyordu aslında.

Arabaya bınırken Gübertchinka döndü, evine, ardından tüm sıteye baktı. Buradan ayrılmanın, ortalık yerde sap gıbı kalakalmanın iç karartıcı korkusunu yasarken, bu soguk siteden ve tıksındığı sakınlerinden kurtulduguna da için için seviniyordu. Farustı ile kendisinin tuhaf bır alinyazısının ortakları olduklarını düşündü. İkısı de yasamlarının belırlı dönemlerinde oturdukları evi-barkı ıkıser kez terk etmişler ve yeni bır yasam serüvenine atılmışlardı. Bu garıp yazgı sımdı yeniden beliriyor ve Gübertchinka ile Aıtcha'yı yasamın baska bır kompartımanına kaldırıp atıyordu.

Kendilerine sıtenin ıkı güvenlik görevlisi eslık ediyordu. Bırı arabayı kullanıyor, diğeri de onun yanında oturup koruma görevini yapıyordu. Kuzeye gıden ana yola çıkabilmek için Novoturolsk'un ara caddelerinden geçmeleri gerekiyordu. Bır ara, bu caddelerden birinde, kavsaktaki kırmızı ısıкта durmak zorunda kaldılar. Lüks arabanın çevresi bır anda yırtık pırtık gıysılı kâğıt mendil satan çocuklar tarafından çevrıldı. Kavsagın kuvvetlı sarı ısıkları arabanın arka koltugundaki ıkı genç ve güzel kadını aydınlatıyordu.

Çocuklardan ırice olanı burnunu cama yapıştırmıs, kendinden bır kâğıt mendil alması için yalvaran, ama aslında yılısık, sırnasık bır ifadeyle Gübertchinka'ya gözlerini dıkmıstı.

Mantarlaşmıs suratıyla, çocuktan çok köse bır cüceyi andıran bu oğlanın bakışları nedense çok rahatsız etti Gübertchinka'yı. Kendisine çok tanıdık gelen bu gözlerden kaçırmaya çalışıyor gözlerini, ama bır türlü basaramıyordu. Huzursuz oldu. Nefes almaya çalışıyor, ama bogulacak gıbı oluyordu. Alnında, yanaklarında, burnunun üstünde boncuk boncuk ter taneleri belirmeye başlamıstı.

"Hâlâ yanamadı mı su lanet yesıl ısık?" diye kendini tutamadan haykırdı.

Öndeki adamlar dönüp saskınlıkla kıza baktılar. "Mendılcı çocuklar rahatsız etti sızı anlaşılan,"

dedi koruma görevlisi. "Herhalde uzun zamandır siteden dışarı çıkmadınız. Bız ise her gün göre göre alıstık artık."

Araba hızla yerinden fırladı. Gübertchinka ile Aıtcha dönüp baktılar arka camdan. Diğer çocuklar, kesen caddedeki kırmızı ısıкта bekleyen arabalara dogru kosusturmaya baslarken, mantar suratlı cüce, yerinde durmus -agzında yıvısıık gülümsemesi- Volvo'nun arkasından kendilerine bakıyordu.

"Kımdı o çocuk, ablacığım?" diye adamların ısıtemeyeceğı kısıık bır sesle, korkulu gözlerle sordu Aıtcha. "Nereden tanıyoruz bız onu? O da bızı çok ıyı tanıyor."

"Bızım mahallenın çocuklarındandır canım. Baska kım olacak?" diye yapay bır umursamazlıkla yanıt verdi Gübertchinka.

"Olamaz! Mahallenın çocuklarını yakından bılırım. Bu onlardan degıl! Baska bır yerden tanıyorum ben onu. Ama nereden?"

"Hiçбір yerden tanımiyorsun sen onu!" diye sertçe kestirip attı Gübertchinka. "Haydı artık basını daya arkaya ve biraz uyumaya çalııs. Yolumuz çok uzun." Ya Aıtcha düşünmeyi sürdürürse bu konuyu...

Ama

kızın niyeti yoktu fazla düşünmeye. Gübertchinka Ablasının sözünü tuttu ve Fanustay'lı düşlerle süslenmiş mısıl mısıl bir uykuya daldı.

O mantar surat hiç gitmiyordu gözlerinin önünden Gübert-chinka'nın. Aklından çıkartıp atmak istiyor, ama başarılı olamı-yordu. O suratın kime ait olduğunu ne düşünmek, ne de bilmek istiyordu. Birden gevrek bir kahkaha attığını duydu Aıtcha'nın. Döndü baktı. Kız, kimbılır ne tatlı düşlerle, uykusunda gülüyordu. Aıtcha'nın saf ve temiz, güzel yüzünü izledi uzun uzun.

Mantar suratlı cüceyi unutup gittiği anlaşılıyordu. Böyle yarım akıllı olmak pek de kötü bir şey sayılmazdı dogrusu. Ne iyiydi yasadıklarını, gördüklerini göz açıp kapayıncaya kadar, untabilmek. Keske kendi akli da böyle, yarı yarıya azalmış olsaydı.

Kıs artık bastırmaya başlamış, Sıbırya'nın her yanını beyaza boyamıştı. Ertesi aksam Omsk kentine vardılar. Birkaç gün önceden yer ayırılmış olan otele soför ve korumanın yardımıyla yerleştiler. Adamlar genç kadınlarla vedalalarak, geldikleri yoldan geri dönmek üzere, hızla yola çıktılar.

Caddeye bakan pencereden Volvo'nun uzaklaşmasını yaşlı gözlerle izleyen Gübertchinka, giden arabayla birlikte yaşamının bir döneminin de gözlerinin önünden -bir daha dönüşü olmamacasına- hızla uzaklaşıp kaybolmakta olduğunu hüznle duyumsadı.

* * *

Aylar geçti aradan. Sonunda Fanustay dönebildi bin bir zorlukla ülkesine. Aylar boyu Türkiye'de para bıraktırıp yurduna dönebilmek için, artık ıyice iflas etmiş kalbiyle ciğerlerinin izin verdikleri ölçüde, türlü işlerde çalışmıştı: Belediyelerden ihale almış birkaç firmada çöpçülük; çorbacıda, lokantada bulasıkçılık; inaatlarda amelelik; iş hanlarında temizlikçilik, paspasçılık; tarlalarda, bağlarda, bahçelerde karın tokluguna ırgatlık.

Sonunda yol parasını bıraktırıp Novoturolsk'ta buldu kendini. Özlemlerini duyduğu iki kadının oturduğu siteyi bulmalıydı. Eskiden arabayla kolaylıkla ulaştığı siteye yürüyerek gitmek zorundaydı sındı. Çünkü ne taksı vardı ortada, ne de taksiye verecek parası. Artık ıyice yaslanmıştı. Kamburu çıkmış, adımlarını kısa kısa atabilir olmuştı. Biraz yürüyünce, soguktan ve yorgunluktan ciğerleri hısır hısır ötmeye başlıyor, oturup bir süre dinleniyordu. Onlara bir kavusabilse, çektiği tüm acılar, sıkıntılar sona erecekti. Ama bu uzun yürüyüşün sonuna kadar dayanabilmeliydi.

Üstü bası perisan durumdaydı. Gıyılıp çıkartılmaktan canı çıkmış kırk yıllık palto ile yırtık pırtık atkıyı son çalıştığı sabahçı kahvesinin sahibi, ülkeye geri dönerken kendisine acıyıp vermişti. Turania'nın acımasız soguk yelleri, ayakkabısının bir yarısından gırıp ötekinden çıkıyordu. Ayakları donmak üzereydi.

Yürüyüşe baslayalı saatler geçmiş, zaman gece yarısını asmıştı. Siteyi bulabildi en sonunda.

Ama kapıdan girmeye kalktığında güvenlik görevlileri tarafından durduruldu. Adamın halinden, tavrından, kılık-kiyafetinden dilenci olduğuna karar vermişlerdi, ama gecenin bu saati dilenmek için

hiç de uygun bir saat değildi.

"Hop dedik, babalık!" diye hoyratça gürlerdı içlerinden birı. "Nereye bakalım böyle, hem de gece yarısını geçe?"

"Teyze kızım burada oturuyor da, ona geldim."

Kahkahalarla güldüler adamlar bu yanıtı. Böyle bir garıbanın teyze kızının bu sitede oturduğunu öne

sürmesi olur palavra değildi. Güvenlik görevlilerinden birı diğerlerini susturdu. "Durun bakalım hele! Belki de evlerdeki hizmetçi kadınlardan birıdır." Sonra Fanustay'a döndü. "Söyle bakalım!

Bu senin teyze kızının adı neymıs? Kaç numaralı dairede oturuyor?" diye sordu.

Fanustay durakladı. Bos ve anlamsız gözlerle güvenlik görevlisine bakıyordu. Bir seyler söylemek istedi ama agzının içinde kopuk heceler dolasıp duruyor, kekelıyordu. Nefes nefese çırpınıyordu. Ama beceremedi. Derin bir nefes vererek en sonunda, -gözleri yarı kapalı- kabul etti yenilgiyi. "Anımsayamıyorum; ne adını, ne de oturduğu daireyi..." diye acı içinde fısıldadı.

Gözlerindeki yaslar yüzündeki derin kırısıkların arasından süzülüyordu. Bedeninden sonra ruhu da, morali de çöküntüye ugramıstı. Yasamının en değerli, en önem verdiği kısılarının adını unutmıstı. Teyze kızı ile yanında barınan küçük kızın yüzlerini, hiç değilse yüzlerini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Ama onu da basaramadı. Bu yaşamı böylece sürdürmeye çalışmak çok yorucu gelmeye başlamıstı Fanustay'a. Artık ölmek ıstıyordu. Kendiliginden ölebılse ne ıyı olurdu.

Dargın bir bakıs fırlattıktan sonra güvenlik görevlilerine, döndü, geldiğı yöne doğru gıtmeye davrandı. Ama adamlar önüne geçtiler Fanustay'ın. Çarpılmış gibıydiler. Yaslı adamın durumu yüreklerine dokunmus, gözlerini yasartmıstı. Ona kaba ve hoyrat davranmış olmaktan utanç duyuyorlardı.

"Dur, tonton amcacığım!" diye atıldı içlerinden birı. "Seni söyle kulübemizde konuk edelim biraz. Çayımız yeni demli. Allah ne verdiyse birkaç lokma da yiyeceğimiz var. Hem ısınır, hem de karnını doyurursun. Az sonra ekmek kamyonu gelecek zaten. O seni kente geri götürür."

Sitelere ekmek dağıtan kamyonet Fanustay'ı kente gırıstekı kavsaklardan birine bıraktı. Bıtkındı Fanustay, ayakta zor duruyordu. Çevresine umutsuzca bakındı. Ne yapacağını, nereye gıdeceğini bilemedi.

"Bir sürü insan öldürdüm, bir sürü insanın da ölümüne neden oldum. Sımdı sıra bende. Son cınayetımı de kendime karşı ıstemeliyim." Yüksek sesle konuşuyordu. Üzüntü içinde derin bir nefes alıp verdi. "Ama nerede bende o yürek! Baskasını öldürmeye benzemiyor kendini öldürmek. Can tatlı!"

Karanlık sokaklardan birinde, hiç değilse geceyı donmadan geçireceğı bir yer bakınırken karsısına sekız-on tane sokak çocuğı çıktı. Çevresini sardılar adamın. Üstlerinden baslarından les gibi tiner kokusu yayılıyordu.

"Haydı bakalım, moruk, çık üstündeki tüm paraları!" diye elindeki sisle ıleri çıktı mantar suratlı, köse görünümlü cüce. Ölü gibi donuk gözlerinden kötülük akıyordu. "Sana, bundan sonra para mara gerekmecek nasıl olsa."

"Alın ıste! Tüm param bu." Yaslı adam cebinden bır tomar para çıkardı, ama hepsı de Türk Lırası ve İran Dınar!

"Sen bızımle maytap mı geçıyorsun, burusuk ıhtıyar? Bu degerı yerlerde sürünen paraların hepsını toptasan bes dolar bile etmez." Bırden elindeki sısı soktu çıkardı adamın karnının altına; sonra bır daha... bır daha... "Bu sana ders olsun, seker dedecıgım! Bır daha yeryüzüne gelıste, Novoturolsk sokaklarında, gecenın kayıp bır saatında dolasırken yanına daha fazla ve daha güçlü paralardan almayı unutmazsın umarım." Az önce ölü gözleri gibi donuk olan gözleri, sımdı, öldürmenin sehvetiyle parıldıyordu.

Yaslı adam sırtüstü yere serıldı. Mantar suratlı cüce fırladı, ata bıner gibi oturdu adamın göğsüne. İkısı göz gözeydiler. Sevinçle gülümseyerek birbirlerine bakıyorlardı. Yaslı adamın sevincının nedeni belliydı: Ölüyordu sonunda. Ya dıgerindeki bu sevinç neyin nesıydı? Yoksa, konvoyun basına önce İslamcı

teröristleri salıp, arkasından hükümet güçlerine gammazlayanın ölmekte olan bu adam olduğunu mu anlamıstı? Ama olamaz kı! İkısının de beyınleri, bellekleri bır güzel yıkanmıs, temizlenmıs, ütülenıp bır köseye kaldırılmamıs mıydı çok zaman önce?

O gecenın sabahı, kâğıt mendil satıcısı çocuklar kırmızı ısıktı, arabalara sırtasırken, bır ısı adamı mafya babasının -rüşvetle yeni sürücü belgesi almıs- çıtı pıtı manken metresı Grand Cherokee'sı ile belırdı caddede. Kırmızıya dönmüs trafik ısıklarında durmaya çalısrken çıtı pıtı manken metres, fren yerine yanlıslıkla gazı kökleyıverdı. Üç litrelik V8 sılındırılı "lenduha" -

ataları Kızılderilılerin atlarına rahmet okuturcasına- sımsık gibi fırladı yerinden ve kendisine kâğıt mendil satmak üzere üstüne dogru gelmekte olan mantar suratlı köse cüce görünümündeki çocuğa çarptı, altına alıp üstünden geçti. Durup çocukla ilgilenmekten korktu çıtı pıtı manken metres. Polisle bası derde gırerse çok sınırlanırdı sevgılısı. Onun için, kırmızı ısıktı durmadan basıp gıttı.

* * *

Yaslı kımsesız adamın on sekiz-on dokuz yaslarındaki bedeni, Novoturolsk Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin ikıncı sınıfında öğrenim gören öğrencilerin kadavraları kesip bıçtıkları Anatomi Bölümü'nde, ıçı formolle dolu kadavra bekletme havuzuna, dıger kadavraların üstüne hoyratça, çırılçıplak atıldı.

Kımsesız mantar suratlı cüce ise -çocuk sanılıp- aynı fakültenin Organ Naklı Enstitüsü'ne verıldı; kırk yıldır ıçılen onca votkanın kevgire döndürdüğü karacıgerını, prostatlı bedenın ıçı tasla, kumla kaplı böbreklerini, altmıs yıllık yasamın tüm pıslıklerini görmüs yorgun gözlerini genç insanlara nakledıp onların da yasamını kaydırmak için.

* * *

Gübertchinka ile Aıtcha'ya neler oldu? Onlar mı?

Onlar sımdı NATASA!

Albay Felesnikov'un dediğı gibi, sahınlere, atmacalara, huysuz saksaganlara, sıvılcılı aynak kuslarına değıl ama, Ortadoğu'nun -ısmı lazım değıl- bır ülkesinde, bedenlerindeki uzun sıyah kıllarının dıbından, sogan, sarmısak, ıshot, hamsı kokulu, bol yağlı terler fiskırtan akbabalara, kuzgunlara, sırtlanlara yem oldular.

* * *

Ya emekli albay Meftunı Felesnikov? O sımdı general!

Turania'nın içine düştüğü acıklı durumda, Sovyetler Birliği döneminin Tura asıllı değırlı ve de deneyimli bürokrat ve askerlerine her zamandan çok gereksinme vardı; özellikle de emekli albay Meftunı

Felesnikov'a tabıı k... Turania ordusu komutanlığının önerisi ve Rusya Savunma Bakanlığı'nın onayı ile Felesnikov'un emeklilik işlemleri geriye alınarak tek yıldızlı general rütbesiyle Turania ordusuna atandı.

Su andaki görevi Turania Özerk Bölgesi Olaganüstü Hal Geçici Askeri Hükümeti'nde İç Güvenlik ve Haberalmadan Sorumlu Basbakan Yardımcılığı.

General Felesnikov, engin bilgi ve deneyimi, karizmatik kişiliğı ile ülkesini esenliğe çıkaracak çok değırlı hizmetlerde bulunacaktır.

Ve elbette tüm Turania onunla gurur duyacaktır.

* * *

NOTLAR:

1) Rusya Federatif Cumhuriyeti'nde Turania adlı bır özerk bölge ve Tura adını taşıyan bır etnik topluluk bulunmamaktadır.

2)Alıntılar:

a) ıtalık karakterle yazılmış tümceler ve tümce parçaları J. W. Goethe'nın Faust yapıtından alınmıştır. Çeviren: Nihat Ülner, Ötekı Yayınevi, Besıncı Baskı, 1998, ISBN: 975-7782-13-0.

b) II. Bölüm'deki sıırları Türkçeye çeviren: Ataol Behramoglu, Çağdas Rus Sıırı Antolojisi, Adam Yayınevi, İkinci Baskı, 2000, ISBN: 975-418-612-X.

c) IV. Bölüm'deki "Seviyordum Sızı" sıırı, A.S.Puskin'ın "İnsan Üstü Bır Anıt Dıktım Kendime" adlı sıır kitabından alınmıştır. Çeviren: Ataol Behramoglu, Adam Yayınevi, ISBN: 975-418-405-4.

d) Kıtaptakı son sıır: Nâzım Hıkmet'ın "Bahrı Hazer" sıırı "835 Satır"dan alınmıdır.

*)İtalık karakterle yazılmıs tımceler ve tımce parçaları, J.W.Goethe 'nınFaust yapıtından alınmıdır.